

БИБЛИОТЕКА ФАНТАСТИКА ● АНТОЛОГИИ НА ВЪОБРАЖЕНИЕТО

СТРАННИ СВЕТОВЕ

Сборник разкази от САЩ, Франция, Русия, Полша,
Чехия, България и Австралия

СТРАННИ СВЕТОВЕ

Превод: Христо Поцаков, Любомир Найденов

chitanka.info

Шестият сборник на изд. „ОФИР“ от серията СВЕТОВЕ е писта към странни и необясними реалности. Той задава 33 интригуващи въпроса, но ви предупреждаваме, че не дава отговор на всеки от тях...

Какво ще открият астронавтите Клем и Ейскин в шантавия геологичен град Береника? А какво сполетява извънземен, който се напъва да се присламчи към мероприятията на фестивал по фантастика? Кой и защо не ще успее да влезе във връзка с разумно топлинно тяло, откъснало се от Слънцето? Има ли психобомби, които са в състояние да усмъртят човешките съзнания в цяла държава? Ще съумеят ли двамата жители на планетата Истиногурцибешилаха да запазят гнева си, докато стигнат до миролюбивия земен квартал Малко Истино? И колко невероятна може да бъде истината, съобщена ни от един търговец, който е дошъл направо от приказно богатата страна на чудесата Офир?...

Заинтересувахте ли се? Ако е така, то доверете се на следните автори: Артър Кларк, Рамзи Кембъл, Марек Орамус, Дмитрий Биленкин, Алфред ван Вогт, М. Шайн Бел, Стивън Дедмън, Ричард Лупоф, Евгений Харитонов, Янчо Чолаков, Конрад Фиалковски, Франк Хърбърт, Александър Карапанчев, Филип Дик, Стивън Ашли, Алън Райън, Дениъл Маркус, Брайън Олдис, Жан-Клод Дюнак, Хенри Слесар, К. В. Джийтър, Станислав Лем, Карел Чапек и Манли Уейд Уелман.

„Странни светове“ е очакване на жежкото лято, в което всяка вечер може да бъде посветена на един вълшебен разказ, вместо на поредния спукан сапунен мехур пред телевизионния екран. Опитайте от неговия нектар, той си струва цената! Още повече, че това е първият ни сборник за новото хилядолетие.

Предстои ни дълъг път, отново ръка за ръка.

<!-- Лято на Икар – Артър Кларк, прев. Григор Попхристов -->
<!-- Дърварите и момичето – Марек Орамус, прев. Лина Василева -->
<!-- Котката-а-а-а-а – Алфред Ван Вогт, прев. Тодор Стоянов -->
>
<!-- Корабокрушенец – Артър Кларк, прев. Григор Попхристов -->
>
<!-- Мъдър като змия – Стивън Дедмън, прев. Христо Поцаков -->
>
<!-- Обикновен таласъм – Евгений Харитонов, прев. Христо Поцаков -->
<!-- Екстрасенси за Земята – Александър Карапанчев – стр.92 -->
<!-- Звездното куче – Артър Кларк, прев. Григор Попхристов -->
<!-- Провинциалният доктор – Стивън Ашли, прев. Христо Поцаков -->
<!-- Случаен акт на доброта – Дениъл Маркус, прев. Христо Поцаков -->

ЖАН-КЛОД ДЮНАК

КАКВО ЗНАЯТ МЪРТЪВЦИТЕ

С настъпването на вечерта слязох на плажа. Искях да наблюдавам тяхното възкресение. На сивкави пенести кълба вълните се увиваха една в друга и с лек плисък разстилаха кадифените си пелени по брега. От морето се надигаха пашкули, очертаваха се във форми, сякаш току-що излезли от утробата-майка и крепящи се на тънката струйчица пъпна връв, ала изпразнени от кръв и съдържание. Слушах припевите на метлеми — лекият бриз с привкус на пясък и сол и наблюдавах Спиридон, който бе седнал на една скала, вдадена навътре в морето. Погледът му се бе втренчил в хоризонта, почервенял от тлеещите зарева на залеза. Като че ли търсеше мястото, където свършва в морето — някъде там, близо до кървящата рана на потъващото слънце...

Шепотът на вълните е вечен, не се променя никога, но аз... Аз се промених. Въпреки просвирването на вятъра и глухия ромон, гласът, който чувам да ридае изпод вълните, вече ми говори на език, който разбирам.

Пристигнах в Нексеа в средата на зимата точно преди една година. Без да знам, без да подозирам каквото и да било, бях избрал най-лошия ден, най-лошия час. Вятърът не ми бе позволил веднага да поема в открито море, въпреки предупрежденията на онези, които бях срещнал по пътя и настояванията им да не влизам в залива. Колкото повече изтичаше времето, толкова по-голяма ставаше неприязънта към мен на хората от острова. Поне така чувствах. Усещах как у тях се натрупваше отрицателна енергия, без да разбирам защо. И не знам как щеше да свърши всичкото това, ако Спиридон не се беше намесил. Дойде и ми каза, че лично щял да се заеме с мен.

Бях намерил подслон в мъничкото кафене, кацнало на самия ръб на кея като контейнер, забравен от докерите. Точно в този момент Спиридон бе влязъл и с тежки стъпки се бе отправил право към мен. С

побелели, засукани мустаци, пожълтели в краищата от никотина, загоряло, почти с шоколадов тен лице и син, овехтял платнен каскет, той представляваше типичен модел за пощенска картичка. Много скоро разбрах, че всъщност бе сутеньор, а не моряк, както си бях помислил в началото. Говореше езика на прадедите ми със странен акцент, плод на дванайсетгодишната му работа в белгийските въгледобивни мини, някъде край Арлон в югоизточната част на страната. Оказа се, че присъствието ми тук бе проблем за всички от острова, но той щял да се погрижи...

Почерпи ме с тежко островно вино и продължи да ме налива със същата мека амброзия, докато не паднах от стола, след което ме настани в изоставена колиба в самите покрайнини на селцето. Спах дълбоко и непробудно цели два дена без помен от сън, видение, образ, за които да се захвана. Сигурно бе трябвало да замина веднага след първата чаша, да отплавам обратно, да изоставя острова да потъне далече зад мен, да го забравя като празна бутилка... Всички това и бяха очаквали да направя. Само че аз не го бях сторил.

На следващата сутрин Спиридон ме събуди. Разтърси ме, стискайки ме за рамото с яката си десница, напукана от солта. Онова, което прочетох в очите му, ме накара веднага да изтрезнея. Хирургът, оперирал жена ми, ме беше изгледал със същия поглед, преди да ми съобщи скръбната вест: поглед на човек, който знае, че ще причини силна болка и се опитва да намери точното място във вената, където най-безболезнено да забодее иглата.

— *Те* дойдоха за теб... — Френският му беше колеблив, говореше рязко, насечено. — Налага се да останеш.

Поисках обяснения, ала думите трудно идваха. Мозъкът ми се бе разложил в пихтиесто желе, не можах нищо да изрека. След заминаването на Спиридон, слязох на пристана. Някой, не разбрах никога кой, бе развързал котвените въжета на моята платноходка и тя никъде не се виждаше. Явно вятърът и вълните бяха свършили останалото. Вещите ми обаче бяха събрани накуп и ме чакаха в края на дъсчения пристан край разпрегнатата, продънена двуколка. Не липсваше нищо, дори дрехите бяха грижливо нагънати. Гадеше ми се, главата ми се въртеше, нямах никакви сили да вия и да крещя. Върнах се обратно и отново си легнах.

В следващите дни разбрах, че фериботът не спира никога на този от Цикладските острови, че радиостанция тук включват само в случай на бедствия и спешни обаждания за помощ, че аз бях първият чужденец, стъпил на този бряг от десет години насам.

Първата седмица Спиридон остана с мен. Помогна ми да си пренеса вещите и всичко необходимо до колибата. Имах някакви гръцки драхми, не много. Твърде бързо разбрах, че на острова парите нямаха никаква стойност. Човек можеше да си купи хляб и маслини, всичко останало беше безплатно или се подаряваше. Вечерта, когато помогнах на зетя на Спиридон да изтегли от морето мрежите с улова, ме нагостиха с риба. От този момент разбрах, че от глад тук нямаше да умра. Един приятел маг ми беше казал преди години: „Ти трябва да се научиш да влизаш през вратите, които вече си отворил!“ Тогава бях пропуснал казаното покрай ушите си, без да се напъвам да го разбера. Беше отдавна, преди да изтръгнат от издутия корем на жена ми онова бездушевно нещо с изцъклени очи, омотало се в собствената си пъпна връв... Преди и тя самата да избере своя собствен край и да си замине завинаги, политайки в небитието през прозореца на клиниката. Бе издържала само два дена след падането и нанизването ѝ на шиповете на близката ограда от ковано желязо. Скачен за нея чрез системите за кръвопреливане, аз бях наблюдавал как кръвта ми изтича в нейните вени. Само че тя не я беше приела.

От онзи ден вратите повече не се отваряха за мен.

Проститутката на Спиридон и по съвместителство на острова се казва Неа. Малко от моите сънародници биха я намерили за красива, но понятията за женска красота и въобще за жена се менят от една страна в друга. Всичко зависи от хората, а понякога дори и от погледа, с който я оглеждаме изпитателно. Неа има прорезна рана, която разсича почти цялата ѝ лява буза чак до окото. Подстригва съвсем късо тъмните си коси, до основи, което още повече подчертава необичайната форма на черепа ѝ. Иначе фигурата ѝ е добре поддържана, апетитна, гласът ѝ е достатъчно безличен и ненатрапчив. Не знам откъде Спиридон я е довел тук, но и тя като мен не е островитянка.

Ала е единствената, която приема моите пари. Така че често ходя при нея. Под маслиновите дръвчета в другия край на селото тя е разпънала стара армейска палатка, някога зелена на цвят, сега почти кафеникава от наслоения се пясък, носен от вятъра. Там посреща своите клиенти. Палатката е тясна, душна, но във върховния миг на оргазъм платницата като че ли се издуват, палатката се разраства, слива се с Вселената и през дупките, раздиплили се край прътовете на покрива, звездите безмълвно присъстват на нощното ни съвкупление. После зеленикавите платница отново се свиват, атмосферата пак натезжава и дотолкова ме потиска, че аз бързам да си отида.

Отвън, приклепнал под най-бухналото дърво, Спиридон бели лук с дългия овчарски нож. Задоволява се да ми отговори с дяволито кимване, когато смутено го поздравявам.

Два месеца след моето пристигане се опитах да остана една цяла нощ с Неа. Напразно. Начесто ме будеха кошмари, задушавах се в околоплодни води, овързан в пъпни върви, които не можех да разсека. Излегнат по гръб, бях застинал в очакване на дъжда, който още от сутринта обещаваха надвисналите тежки оловносиви облаци, поръбени в черно. После задуха вятър. Светкавица озари дървото, под което се бяхме изпълнали, сякаш призрачни скелети клоните се приведоха към палатката, протегнаха костеливи пръсти и падащите маслини, които забарабаниха по платницето, все едно се целеха в мен. Подскочих. Полузаспала, Неа погали косите ми и в полусън измърмори нещо, ала не ме спря. Излязох навън.

За последен път се обърнах да я огледам, преди да навляза в бурята. Белегът на бузата ѝ бе станал тъмночервен, почти черен, все едно разделителна линия. Леко свистене се носеше от полуотворените ѝ устни.

Не знам, не мога да разбера какъв език говори Неа, когато спи, но във всички случаи не сънува на гръцки.

Вече нося дълга брада, тъй като няма огледало, в което да се обръсна. Стъклото тук не може да устои на метлеми, този специфичен островен вятър; надрасква се бързо, губи прозрачността си. А и Спиридон изтърва някъде огледалцето от тоалетните ми принадлежности. Дали не го направи нарочно? Тъмни вълни приплясват в прибоя, пясъкът съска в процепите на вратата още щом

метлеми с щурм подхване своята песен. Тъй като колибата няма прозорци, а обикновени противокомарни мрежи, дебна да зърна лика си в локвите, браздени от поривите на непреставация да духа вятър. Понякога се опитвам да скалъпя изкривеното си отражение или част от него в хромираните рекламни табели на бара. Често се отбивам там, засядам на някоя маса край прозореца и пиша дълги писма на листа, които късам от бордовия дневник. Преди да тръгна се бях запасил с мастило в индустриални количества.

Но и досега тук не мога да намеря откъде да си купя марки.

С всеки изминат ден котараците стават все по-многобройни. И все по-нахални. Всичките са стари и пъстри като детски рисунки. Известно време се дърлят на слънце, след което изчезват в сенчестите зони и повече не ги виждам. Дните ми на острова са почти като тях: лениви, безгрижни, но и с капчица привкус на тайнственост, невъзможно е да ги обуздая. Откъсват се от мен като капещи есенни листа. Нощите ме захлупват със сух пукот още щом с тихи стъпки прекося преддверието на съня. Не мога да заспя. Лицето ми е напрегнато, необичайно дългата брада ме сърби. Затварям очи и чакам. Чакам. Загърбил съм прекалено много други неща, за да мога току-така да заспивам спокойно и леко. Навремето и аз имах котарак — персийска порода, белезникав, съвсем леко прошарен. Избяга, когато си купих платнохода.

Всъщност, ако имах някакъв дом, където да отида и ако там имаше кой да мисли за мене, щях да се боря със зъби и нокти, за да се върна, да продължа пътя си. Вместо това изчаках да се изтърколи цяла една година... В деня на пролетното равноденствие Спиридон дойде да ме потърси в кафенето, както бе направил първия път. Бях седнал на моята маса в ъгъла до прозореца, гледащ към кея, и пишех обичайните си дълги, неадресирани до никого, а може би до самия мен, писма. Отвън вятърът рошеше дюните, завеските потръпваха лениво. Спиридон седна до мен, изпихме по едно узо, преди да излезем.

Има един закътан плаж от другата страна на острова, на пет километра от селото, до който се стига по тясна козя пътечка. Там никой никога не ходи, никой не се къпе във водите му. Но точно натам ме поведе Спиридон с решителни крачки. Стъпваше тежко, пясъкът хрущеше под краката му. На няколко пъти усещах, че иска да ми каже

нещо, да сподели с мен някаква тайна, която го мъчеше. Ала друго нещо все го възпираше.

Стари жени, облечени в черно, превиваха гръб по полята, други ни подминаваха, възседнали кльошави магарета, натоварени с наръчи съчки, бохчи или стръкове мащерка. Спиридон ги поздравяваше, но нито една не благоволи да му отговори. Дори ми се стори, че нарочно извърщаха погледи при вида ни, разбрали накъде сме се запътили. Странно, всички бяха запасали в коланите си огромни ножици.

Плажът се оказа не чак толкова голям, колкото си бях представял. Беше покрит с едър, черен пясък. Олющени и зъбати, скалите се вдаваха навътре в морето. Спиридон рязко ме спря. Хвана ме за ръката и ме дръпна назад. Погледнах го изненадано. Стори ми се, че в погледа му съзрях уплаха, а може би някаква непонятна, надигаща се ярост. Защо? За какво? Не желяех да ставам негов неприятел. Самият факт, че му бях приятел, ме караше вече достатъчно да се страхувам.

Слънцето се наля в оранжево, после стана виолетово. Настанал бе часът за чародейства и вълшебства. Чаках просто вратата да се отвори, вкопчил се бях в тази глупава, безумна надежда, която по същия начин ме беше накарала да се вкопча в тази скала точно в тази част на света и да остана тук повече от година.

Неусетно вечерта се раздипли, на нейно място нощта пропълъзя по пясъка. Морето бе непроницаемо — плътен, кадифен покров без нито една гънка.

Тогава *те* дойдоха.

Не разбрах точно кога. Просто извърнах глава и видях, че не сме сами на плажа. По пътеката в тъмното проблясваха светещите очички на цигари, достатъчно отдалечени една от друга, така че всякакъв разговор да е невъзможен. Лицата зад тях бяха невидими. Десетки безмълвни статуи, облечени официално като за празник, които чакаха край морето.

Първият силует се появи от водите малко след това, изпълзя непохватно на пясъка. Изправи се и закри като се олюляваше. След десетина крачки като че ли нарасна и походката му се нормализира. Понечих да стана и му помогна, но Спиридон с жест ме възпря, прикова ме да остана на място.

Затъвайки в пясъка, съществуването мина помежду ни, без да ми обърне внимание. Присъедини се към една от цигарите, която веднага

угасна — двойката бе погълната от нощта. А друга човешка фигура вече подаваше глава изпод водата: тялото ѝ беше покрито с лъщяща пяна, миризмата... не ми напомняше нищо познато.

Петото привидение беше за мен. Разбрах това още щом зърнах ръцете му да разпарят водното покривало. Изправих се, тръгнах да го посрещна. Този път Спиридон не ме спря. С приведена глава той наблюдаваше водните бразди, оставяни от вълните, като селски труженик, очакващ житото отведнъж да покълне. В този момент разбрах, че причините, накарали го да дойде тук и сега, бяха твърде различни от моите. За съвсем кратък миг завидях на мълчанието му.

Когато извърнах поглед, детето беше спряло пред мен. Казвам детето, защото тъкмо така го нарекох в онзи първи момент, макар че с него оттогава остаряхме неимоверно. Беше голо, беше човешко същество едва един метър високо, и беше лишено от всичко останало! Нямаше полов орган, нямаше пъп, нямаше клепачи, а сърцето, което туптеше в гърдите му, бе няма.

Беше прекалено тъмно, за да мога да различа чертите на лицето му. Съзирах единствено зеленикави и дълбоки очни ябълки. Детето ме дръпна за ръкава и без ни най-малко да се притеснява от своята голота, ме поведе към селото. Къщите бяха със спуснати по прозорците кепенци, пред входните врати, сякаш искаха да ги затикнат нарочно, имаше изтърколени тежки каменни блокове. Покатерили се най-отгоре по покривите, котките побеснели ръмжаха и съскаха, но вече бях свикнал да не им обръщам внимание.

Детето влезе в колибата с такава непринуденост и увереност, сякаш винаги това бе правило, като че ли това бе неговият дом. Нямаше осветление. Електрическото захранване беше прекъснато някъде по островите, както често ставаше през зимата. Запалих газената лампа. Свило се върху чаршафите, детето изглежда спеше с отворени очи. Водни капчици бяха засъхнали по корема и наред с хрипливото дишане, се повдигаха в огромни, солни кръгове. Косите му бяха много руси, почти бели и създаваха илюзията, че са поникнали неимоверно през последните два часа. Впоследствие действително се оказа така.

Докоснах гърдите му, едва-едва наболи и различаващи се като такива. На местата, където бях поставил ръката си, веднага се

оформиха сивкави белези с очертанията на пръстите ми, при това с удивителна яснота. Застинах, не можах веднага да проумея.

Тази нощ не можах да заспя. Унасях се неспокойно, подпрял глава на клатушкащата се масичка, която използвах за хранене и на която пишех. Детето не се обърна нито веднъж, а на сутринта косите му стигаха до раменете.

Спиридон бе неоткриваем, както и останалите жители на селото. Вятърът като че ли бе отвял всякаква живинка. Отидох на кладенеца да напълня едно ведро. Водата бе станала млечнобяла и мътна, сякаш втурнал се от ледниците планински поток, мъкнещ със себе си тонове фин, скалист пясък. Напразно се навеждах над кобилиците на герана, така и не успях да открия отражението си на повърхността.

На връщане откраднах малко хляб и спаначени лакомства от сергиите на хлебарницата. Едва чак след това забелязах закования на вратата котарак. Дълъг пирон пронизваше черепа му.

Седнало на трикракото столче, детето ме чакаше и лакомо гризеше ноктите на ръцете си. Ноктите на краката му бяха се превърнали в истински нокти на хищник — дълги и остри, които можеха да ме разкъсат. Косите му вече се спускаха доста под кръста. С безизразно лице то пъхаше последователно пръстите си в устата, смучеше ги за малко, после съсредоточено продължаваше да гризе кожичките.

— Предполагам, че не говориш! — обадох се и поставих сладкишите пред него. — Тогава може би ще хапнеш?

В отговор то изтръгна нокътя на палеца си и го глътна. Подир това задъвка крайчеца на немирно кичурче, полазило по лявото му рамо. Ръцете ми още чувстваха ронещото се тесто на баничките, спанакът се хлъзгаше по пръстите ми. Някаква кисела, спарена миризма се разнасяше в натежалия въздух. Най-вероятно бе от трупчето на котарака, който се бях опитал да откова от вратата.

Облизах внимателно пръсти, после взех бръснача с рогова дръжка, който преди време ми бе подарил Спиридон. Десет минути по-късно почти бях скалпирал детето. За ноктите на ръцете и краката му... щях да се погрижа по-късно.

Навитите букли се трупаха от двете страни на табуретката. Предполагах, че детето не чувстваше повече глад. От голия му череп

стърчаха почти бели, нематериални туфички коса. Докато острието на бръснача се хлъзгаше по предварително намазаното със сапун теме, детето бе втренчило в мен невиждащи очи. Бе удивително спокойно. А аз се чувствах като хипнотизиран. В погледа му нямаше никакви отговори. Единственото, което ми се струваше, че долавям, бе зачатък на презрение към каквито и да е въпроси.

— Искаш ли да се видиш как изглеждаш?

Затърсих парчето огледало, за да може да се огледа. Това бе моментът, който избра Неа, за да нахълта в палатката. Когато забеляза детето, тя за миг просто разшири очи, примига... и това бе всичко. Най-сетне намерих късче огледало, голямо колкото дланта ми, което кой знае как се бе изплъзнало на бдителността на Спиридон. Ала когато го поднесох към малчугана, Неа бързо го изтръгна от ръцете ми. Нямах никакво време да реагирам. Тя веднага напъха парчето в устата си, сетне чух как зъбите ѝ захрущяха в стъклото.

Изплю кървавата каша, облиза разранените устни. Белегът на лицето ѝ бе станал почти черен. Детето приседна, протегна към нея краката си, обезформени, покрити с охлузвания и драскотини. Неа нежно се зае да изтръгва ноктите му, а когато и последният беше отскубнат, стана и си отиде.

„Има невидими врати, които ти трябва да се научиш да отваряш!“ — беше ми казал вълшебникът. Опитах сълзите, но и те се оказаха неспособни да ме пречистят, да заличат мъката ми. Даже морето не можеше да го стори. Корабът, вместо спасение, се бе оказал лоша идея: всяко едно пристанище е задънена улица.

Винаги когато отивах при Неа, имах чувството, че напластявам по кожата и в душата ѝ част от моята миризма, че част от моето аз я прониква. Сега вече знам, че не е било така, а тъкмо обратното. Защото ако можех да го направя, тъкмо тя щеше да ми плаща, при това по начин, който би задоволил и най-безумните мои мечти. Ала наистина има врати, които се отварят само в едната посока, а аз явно бях от тези, родени от обратната им страна.

Цялата сутрин детето не излезе от къщата. Аз също нямаше къде да отида. Островът е малък, затворен отвсякъде, сякаш смачкана на топка носна кърпичка. През лятото, когато тежкия въздух се бе

напоил с омайните аромати на маслини, чимшир и зеленина, бях пребродил надлъж и нашир всички пътечки из боровите гори, огъвани от постоянния порив на несекващия метлеми... Стъпките ми винаги ме довеждаха до пристанището и до безполезния, никому ненужен кей.

Наблюдавах как детето спи възник, втренчило очи във варосания таван, по който пробягваха гвардии от мравки. Знаех, че то ме наблюдава, докато пишех на кривата масичка и късах един подир друг листата от пожълтялата вече тетрадка. Наблюдаваше ме и докато се миех под очукания умивалник и калната вода повече ме мърсеше, отколкото можеше да отмие чернилката по ръцете, лицето... Но не реагира, когато започнах да търкам с дебелия гъба гърдите и гърба му. Странно! До която и част от тялото му да се докоснех, ръцете ми винаги оставяха дълбоки белези. Плътта на детето се нашупляше, напукваше се, после зейваха пукнатини и хукваха в плетеница напред-назад, а то заприличваше на огромен, настръхнал хищник.

В началото на следобед яростното ръмжене на котките ни изкара навън. Улиците на селото и пътечките по склона гъмжаха от силуети — всичките се клатушкаха по двойки, големи и малки. Повечето се бяха отправили към морето. Децата бяха облечени в дебели, тежки и груби непрозрачни дрехи с качулки, които имаха процепи единствено за очите, а в някои дори не бяха изрязали и такива. Знаех, че под тези дрехи се криеха тела, покрити с паяжините на множество плъзнали във всички посоки рани, чернеещи върху белезникавата кожа.

Тайните на другите бяха и мои.

Не долиташе никакъв разговор, нямаше никакви смехове. Провлачено се долавяше изскърцването на прогнило черчево на прозорец, пригласяше му дивият вой на котараците. Оставих селото зад гърба си и поех към вътрешността, към малкия плаж в другия край на острова. Съвсем голо, детето ме последва. Чувствах как в него се впиват недоверчивите погледи на останалите островитяни, докато проточените хладни сенки на последните къщи ни приютяваха в царството си. Неизбежният вятър клатеше боровите, детето продължаваше да гризе ноктите си.

Когато достигнахме закътания малък плаж, където беше започнало всичко, на пътя ни се изпречи Спиридон. Надвиснало иззад гърба му, огромното бяло слънце блъваше огън и жупел.

— Все още е твърде рано! — извика той, опитвайки се да ме спре и ме накара да се върна обратно. Вонеше на узо и някакъв необясним страх бе разкривил чертите на лицето му. Стискаше конвулсивно юмруци, неестествено поклащаше глава. Знаех, че нямаше никакъв начин да го заобиколя и въпреки това се втурнах насреща му с наведена глава. Отблъсна ме без никаква нежност. Строполих се върху острите камъни, разраних дланите си. Детето ги пое в своите и раните се затвориха. Болката изчезна, а ръцете ми отведнъж станаха безчувствени.

Когато се изправих, забелязах палатката на Неа, разпъната в единия край на плажа току до вълните.

После ми се стори, че видях *нещо*, което изпълзя от водата и със залитане се отправи към платнището на входа, оставяйки зад себе си проблясваща пенлива диря. Малко след това дочух стенания, сподавени викове. Когато посетителят излезе и се потопи обратно в морето, Спиридон извърна очи.

— Веднага щом дойде нощта! Но не по-рано! — изшепна ми той, без да се извинява. — След което край... и така до следващата година! Ще си замине!

Поклатих глава. Детето вече се беше обърнало, кичурче лигава коса се извиваше в единия край на устата му. Под ярката слънчева светлина острите камъни на пътя лъщяха като прешлени на огромно морско изкопаемо. Спомних си за устните на Неа, разрязани от парчето огледало, и разбрах, че няма да чакам още една година на острова.

Първата ми грижа, когато се прибрах в колибата, бе да подреда масата. Докато се приготвях, детето се изпъна на леглото с пръст в уста, като от време навреме изплюваше изтръгнатите късчета нокти към тавана. Възползвах се от това, че не ме наблюдава, за да сторя непоправимото.

Наложи се да пожертвам половината от запасите ми с мастило, както и най-хубавата плитка чиния, единствената, която не беше напукана и нацърбена. Покрих я с бяла салфетка, изскубнах кичур от косите си и след като ги сплетох във формата на венче, ги поставих в центъра на салфетката.

Вечерята беше готова. Повиках детето и то дойде, седна срещу мен.

С нарастващо внимание следях всяко от едно неговите движения. Когато се наведе да огледа венчето от сплетените мои коси, аз протегнах ръка и дръпнах рязко салфетката. Детето няма време да вдигне глава, нито да извърне очи.

Озовало се срещу мастиленото огледало, то нададе кратък, глух вик, подобен на писък на гризач, хванат в капан. Това беше първият звук, който чувах, издаван от него. Новородените никога не проплакват така, те са прекалено невинни, за да го направят по точно такъв начин.

Ето как разбрах, че привидностите най-сетне бяха готови да се разпаднат...

В супената чиния се отразяваше образът на детето: отражение мъртво и изкривено, каквото е всяко такова. Очите ми продължаваха да са вперени в него, едва сдържах дъха си. Кръвта в жилите ми се смрази. Не се наложи дълго да чакам.

Лицето на детето се нашупли на парцали, кожата му се набръчка и нацепи с шум на раздираща се коприна, повеите на вятъра започнаха да отвяват късовете на бузите, части от ушите... Плътта омекна, взе да се разнищва, след което гангрената атакува и ноздрите. От онова, което допреди малко бе представлявало някакво подобие на лице, коравите устни се отчупиха като два мъртви охлюва, мастиленото огледало ги погълна, всмука ги на дъното си.

Вонята на разложение бързо стана непоносима и стаята като че ли се смали. Докато скелетът се разкапваше и изтръгваше от оковите на привидните си мускули и мазнини, разлагащите се вътрешности изтичаха покрай стола. Когато най-сетне и зъбите се разрониха един след друг като хвърлени зарчета върху масата, пожълтялата кост на челюстта се напука, накълцаната, продупчена плът затече в лигава слуз.

Не пропусках нито миг от предлагащото ми се зрелище. Ала не бях сам. Детето също наблюдаваше собственото си разпадане в небитието.

Разнесе се сухо хрущене. Скелетът със заголени кости надигна глава. Вътрешностите му бяха погълнати от някаква невидима сила, кожата отдавна се бе раздиплила пред вторачения му мъртвешки поглед, отнесена от вятъра. Венците се бяха спаружили, беззъба усмивка разчекна долната част на черепа. Детето разтегна пръсти и тогава видях как плътта отново набъбна по ставите. Кървяща тъкан

покри туловището, скри от очите ми явната липса на сърдечен орган. Лицето се пресътвори, зъбите пак застъргаха един в друг с ужасяващо хрущене, очните дъна се изпълниха с лепкава мазна течност, подобна на желе. Повеите на вятъра, които допреди малко бяха раздипляли плътта, сега я тъчаха наново като пашкул — восьчнобледа, девствено нова.

Клепачите поникнаха последни. С отмерен жест детето ги стисна с палец и показалец, след което рязко ги изтръгна. Натеклата по дланите и пръстите му кръв мигновено попи в плътта.

Детето надигна глава. Погледът, който ми отправи, бе безразличен.

Зачакахме нощта един до друг, излегнати на леглото. Този път не се поколебах — погалих плътта му с безчувствените си ръце. Проскърцванията на кепенците отвън и изшумоляването на противокомарната мрежа отмерваха бавното изтичане на секундите. Възприемах с нови сетива времето. Мاستилото в чинията лениво се изпаряваше. Когато станахме да излизаме, в центъра на порцелановия съд се бе запазил тънък черен слой, сред който едва личаха следите на две устни, сякаш изкопана вкаменелост на загатната, бегла усмивка. Детето духна отгоре и чинията остана суха.

Щом стигнахме плажа, то пусна ръката ми. Оставих го да мине отпред. Преди да навлезе във водата, малчуганът се намаза със светеща пяна. Мирисът на размазаните от него водорасли се смеси с тази на маслиновите насаждения край нас. Въздухът се изпълни с печал и меланхолия. Над главата ми последните закъснели чайки уплашено се разлетяха в открито море.

От този момент зачаках.

Силуети на деца минават край мен, едва-едва ме докосват, подминават ме, дрехите им се трупат на пясъка. Не им обръщам внимание, те на мен също.

Дрезгава кашлица и вонлива смрад на цигара известяват за присъствието на Спиридон.

Наблюдавах го за момент, докато избра скалата, където да приседне и да изчака, но не го заговорих. Палатката на Неа беше изчезнала. Опитах се по памет да възстановя върху собственото си тяло нейния белег. Не успях, формата ми убягваше.

Очевидно и тази врата не беше за мен.

Едва когато и последното дете бе погълнато от морето, Спиридон се обърна към мен. Явно се надяваше, че ще поема обратно с него, преди зората да ни обгърне наново. Зад нас селото оживява, котките пак са лениви, насреща ни се задава една нова, безконечна година. Знаем, че моят кораб се е върнал в пристанището и че съм свободен да замина за дванадесет месеца... Докато всичко не започне отначало.

Ала Спиридон не е наясно какво съм направил, той не подозира до каква степен неговата тайна е нищожна в сравнение с моята. Когато се доближава до мен с нова бутилка в ръка, аз просто поклащам глава и продължавам да наблюдавам стелешците се в краката ми рула морска пяна. Стъпките на Спиридон се отдалечават зад гърба ми. Сега вече съм сам. Съвсем сам с гласовете, надигащи се откъм морето.

Вратите, които човек е отворил, не се затварят никога. Дрехите ми са вече струпани край скалата, отдавна съм изскубал почти всичките си коси. Когато чуя сигнала, тогава ще поема към водата, без да се колебая. Те ще ме очакват и, сигурен съм, ще ме посрещнат. И никога няма да имам нужда от огледало, защото ще мога да ги гледам открито в лицата... докато трае вечността. Може би в началото ще се страхувам, но това всъщност не е необходимо.

Ще отида там, където е мястото ми, сега, когато вече съм разбрал онова, което знаят мъртъвците.

ЕВГЕНИЙ ХАРИТОНОВ

БЯГАЙ, ИЗРОДЕ!

Почти всеки ден привечер аз излизам от скривалището си и потайно се примъквам към селото.

В близост до него си избрах голямо, добре разклонено дърво, пицната му корона ме прикрива, ставам съвсем незабележим. Само трябва да се затаиш и да седиш тихо-тихо... Това е моят наблюдателен пункт.

Не възнамерявам да правя нищо лошо, идвам само да гледам. Защото там, в гората, е толкова хладно и самотно! Но ако ме забележат, трябва да бягам, и то много бързо. Иначе ще ми стане много криво, нали съм чужд. Мама, докато беше жива, казваше никога да не ходя при тях. Защото те ненавиждат нас, изродите. Но мама отдавна я няма — убиха я, както и всички останали от нашите. Вече пет цикъла дори и в гората не съм срещал някой, подобен на мен.

Затова често идвам тук да ги гледам. Това ми е някаква връзка със света и е по-приятно, отколкото да си сам в гората.

Най-интересното е, че не ги осъждам. Само се страхувам от тях.

Най-много обичам да наблюдавам как техните деца си играят. Те се радват. Те плачат. Ние също някога си играехме така... Но ако ние умеем да играем, защо те не ни обичат?!

Аз ги наблюдавам. И им завиждам.

Защото те са нормални, не изроди като мен. И защото си имат майки и бащи, които ги обичат.

Болно ми е и много тъжно. Искан ми се да плача. И ще се наплача, когато се върна в леговището си. И ще чакам следващия ден, за да се върна отново тук, да ги погледам, само да ги гледам...

Как ми се иска изведнъж да се окажа свой сред тях! Да бъда като тях. Аз ненавиждам своето уродство, аз искам да играя!

...Децата си играят. О, колко са красиви! Те са правилни, на тях им е весело. На мен също ми се иска да ми е весело. Всеки път прогонвам тази мисъл, но желанието е по-силно от мен...

А защо да не пробвам? Може пък и да не се изплашат... И ще простят уродството... Такова е само тялото ми, вътрешно аз съм друг... Вътрешно аз съм добър.

Желанията ме теглят, спускам се от дървото. Много внимателно. Прави стъпка, после втора. Страшно е. Ох, даже краката ми малко треперят и нещо в стомаха ме притиска...

Вдишвам дълбоко и излизам от храстите.

Тишина.

Те мълчат. Оглеждат ме с големите си червени очи без мигли. Такива са правилните очи, моите не са правилни.

Аз също мълча. Искам да кажа: „Не се плашете от мен. Няма да ви направя нищо лошо. Хайде просто да поиграем заедно...“

Но езикът ми не се подчинява. И аз мълча. Цялото ми тяло мълчи.

...В мен се вмъква вик (или рев) и ме разкъсва на части — един от мълчуганите се е разплакал.

Моят език! Аз съм длъжен да кажа нещо!

Но мълча.

Край. Сега ще се появят възрастните. Те ще ме убият. Бягай по-бързо, изроде!

И възрастните изскачат от домовете си. Заради плача на мълчугана. В очите им е застинал ужас, в очите им има отвращение. Една от жените се обърна, стори ми се, че ѝ прилоша. Нима наистина съм толкова отвратителен?

Мъжете замряха в нерешителност. Все пак донякъде ги е страх от нас. Но ето, един от тях изтрака с кучешките си зъби, а върху сините му устни се появи пяна...

И аз разбрах...

Хуквам. Без да се оглеждам.

Зад гърба си чувам рев и хриптене. По-бързо!

Те са много. Един... двама... пет... десет!

Чувам виковете им:

— Дръж изрода!

— Хвани урода!

— Няма да избягаш, гадино!

Но аз бягам бързо, няма да ме хванат.

И все пак зная — все някога ще ме догонят. И ще ме убият.

Защото аз съм човек. Вероятно последният човек на тази прокълната от Бога планета.

Бягай, изроде! Бягай и никога не се спирай!

Ти си чужд в този свят.

БЯГАЙ!

К. У. ДЖЕТЪР

ПЪРВИЯТ ПЪТ

Настъпи най-сетне денят, в който баща му и чичо му решиха, че е настанало време и той да отиде *там*. Разбира се, те често ходеха *там* с приятели, пиеха бира, смееха се и се забавляваха, както подобава, с една дума прекарваха си добре, преди още да са стигнали. Когато колите с бясна скорост и рязко свистене на гумите потегляха от наслания с чакъл паркинг пред къщата, той отчаяно се тръсваше в кревата, оставаше в своята стая и мислеше. Дълго преди да заспи той си мислеше за тях. Мислеше си за колата, летяща по източилия се прав път през пустинята, където единствено храсталаците и скалите се мерзелееха сред безбрежната пустош. Мислеше за чичо си Томи, на когото не му оставаше нищо друго, освен да следи правата линия на пътя, застопорил волана с ръка и опрял крак в тавана... и така, докато стигнат до края. Сгушил лице в гънките на възглавницата, той си ги представяше как в продължение на часове те се хилеха и бръщолевеха мръсотии в колата как изхвърляха през прозорците празните бирени кутийки, после пак започваха да плещят тайнствени нещица за жени с едри, натежали гърди и дълги бедра, за които всъщност бе достатъчно само да се намекне, за да се досетят всички за какво става въпрос. Нали бяха с достатъчен опит, не бе нужно нищо друго да се добавя. Макар и да бяха смъкнали всички прозорци, в колата навярно миришеше отвратително на бира и пот; навярно лъхаше зловонието на шестимата наблъскали се в нея мъже, от които единият току-що беше приключил с досадната работа в каменоделната и по ръцете и тъмните косъмчета на китките му все още личеше сивия пращец, напластил се от разбиването на камъните. Така те караха и се смееха по целия път, до момента, в който пред очите им не блеснеха ярките светлини... и той нямаше ни най-малка представа за онова, което започваше после. Все едно... Той затваряше очи и повече нищо не виждаше...

Те винаги се връщаха късно на другата вечер, след като бяха отсъствали през целия уикенд. Тогава, дори ако междуременно бе

слушал майка си вкъщи, бе се хранил като „сладко, добро дете“, бе гледал телевизия и разсеяно бе слушал как майка му разговаря с приятелките си по телефона... и така нататък, веднага щом чуеше колата да спира с охкане на паркинга, в мига, в който доловеше техните гласове и смехове, сега обаче по-различни: по-тихи, по-забавени, като че преситени и задоволени, на него тутакси му се струваше, че се измъква от същия този сън, в който се бе потопил в мига преди тяхното заминаване. Сякаш остатъкът от уикенда се бе оказал просто небитие.

Мигът и за него беше настанал.

— Искаш ли да дойдеш с нас? — бе предложил баща му, загледал се в бейзболния мач, който даваха по седми канал. Бе го казал така, между другото, без да му придава важност, със същия тон, с който щеше да го помоли да отиде и му донесе още една изстудена бира от хладилника, „Хайнекен“, естествено. Баща му обожаваше бирата. — Знаеш, че аз, Томи и останалите от тайфата ще заформим як купон *там* в края на седмицата... Така че ако желаеш... Помисли си!

В началото той не бе отговорил. Бе останал с очи, вперени в телевизора, чиито цветове от екрана се разливаха призрачно по стените в притъмнялата стая. Баща му не сметна за необходимо да навлиза в подробности. *ТАМ* беше достатъчно ясно и красноречиво: това бе мястото-тайнство! Преди да отговори, той се запъна, спазъмът, който го мъчеше в стомаха от няколко дена, още повече го стегна, отпращайки в гърлото му наслоената жлъчка.

— Да, искам — бе отвърнал най-сетне. Конвулсии го склещиха, нещо в стомаха му се преобърна. Баща му разсеяно бе кимнал, без повече да отвлича вниманието си от телевизора. Явно беше съгласен.

Така или иначе, те сигурно се бяха споразумели. Бяха стигнали до съгласието, че той е вече на години и най-сетне, в края на краищата и той можеше да отиде *ТАМ* с тях — след като го бяха приели в лица... Дори нещо повече — вече бе в края на първата си година в училището, завършваше я що-годе успешно, беше успял да се опази и да не се забърква в същите каши като по-големия си брат, който бе принуден да изостави учението и да постъпи в армията, един Господ знаеше само поради какви причини, защото от известно време не бе пращал ни вест, ни кост, озовал се някъде далеч из южните щати. Така

че намерението им да го заведат с тях беше един вид награда — затова, че се беше държал добре.

Всъщност, лично за себе си той не виждаше какво толкова сложно има в това — да изкараш нормално занятията в училище? Не разбираше и защо тъкмо това трябваше да бъде възнаграждавано. В училище не се изискваше нищо особено — достатъчно бе да наведеш глава, да се занимаваш потайно със своите си работи, без да привличаш вниманието на когото не трябва. А на всичкото отгоре той имаше и други допълнителни занимания, с които да си запълва останалата част от деня. Беше се записал в училищния оркестър и това страшно му допаднаше. Свиреше на сакс-баритон. Е, не беше пленително, както навярно е било едно време, тъй като вече нямаше истински парчета, които да се изпълняват с грация и изящество. Той просто се задоволяваше да вдига тупурдия, както, между впрочем, правеха всички останали. В оркестъра седеше тъкмо пред групичката на тромбоните, пълна с всякакви пъпчиви типове — и всичките по-големи от него. Чуваше ги как си приказват тихичко между припевите и как се ловят на бас кое ще е следващото момиче, което щеше да започне да чисти с новия епилатор космите по краката си. Онези пък, вляво зад него, си разменяха шегички за невероятните чудесии, които правели с устите си момчетата-флейтистки. Основната тема на подобни диалози бе дали флейтистките щяха също така добре да се справят, ако в устата си поемеха нещо друго. Подобни деликатни ситуации го смущаваха, защото флейтистките бяха до саксофоните и от своето място в оркестъра той виждаше тази, с която вече беше излизал два или три пъти.

Един ден, в който бяха останали сами заедно, тя му беше подала лист хартия, сгънат на две и скрит в задния джоб на дънките ѝ. Листът бе приел закръглена форма, възпроизвеждайки точно грациозните извивки на вече оформените ѝ заднични части; нещо, което оказва странно въздействие върху него: целият се разтрепера, докато го поемаше и разгъваше. Листът представляваше фотокопие, схема на женско тяло, което пасторът бе поверил на момчето, както и на останалите от групата на Епископската Младежка Лига. Рисунката показваше кои части от женското тяло (според епископа) те можеха да позволят на момчетата да опипват, доколко и на каква точно определена възраст. Момчето трябваше най-малкото да е официално

сгодено, с годежна халка на пръста и всичко останало, за да се съгласи момчето да ѝ разкопчее сутиена.

После, у тях, той бе скрил листа в една от своите книги. В известен смисъл, цялата тази история бе донякъде успокояваща — вече щеше да знае какво точно очакваха от него.

Тъкмо поради това намерението да отиде *там* с баща си, чичо си и останалите, го безпокоеше. Не му бе ясно защо. Навярно, защото не знаеше как трябваше да постъпи, веднъж озовал се там. В нощта преди заминаването и преди да заспи, той за пореден път си зададе въпроса. Светна лампата, извади листа, който флейтиската му беше дала, и се зае да изучава подробностите. Пунктирани линии разграничаваха ясно и категорично двете забранени зони: едната се простираше от гърлото до пъпа, другата възстановяваше точно контурите на тесни дамски пликчета. След като обстойно изучи схемата, той напъха листа отново в книгата, в която го държеше. Пак не можеше да определи точно защо, но предчувстваше, че там, където отиваше, този начин на употреба щеше да се окаже безсмислен.

— Хайде, ако сте готови, вече можем да тръгваме!

Настанил се зад волана, чичо му Томи се навеждаше през прозореца на вратата, барабанейки с пръсти върху ѝ. Винаги използваша колата на чичо му Томи, защото беше най-голяма: стар „Додж“, който се клатеше заплашително дори и на прав път. Останалите членове на групичката се включваха в разноските по горивото.

— Готови ли сте? Ще се наемаме ли?

И полупияната разкривена усмивка показваше двата му реда пожълтели зъби — вече беше ударил поне половин кашонче с бира.

В един миг той си помисли, че бяха забравили да го вземат. А може би просто се бяха отказали? Вече бяха петима в колата, когато тя спря пред къщата, баща му щеше да е шестият от компанията. Прав на верандата, той почувства как някаква тайна надежда сподавя спазъма в стомаха му.

— Хей, момчета, вие май сте се побъркали! Какви са тези, дето ми ги сервирате? — гласът на един от седящите в „Додж“-а се разнесе в хладния вечерен въздух. Беше на Бъд, онзи, който работеше в каменоделната. — Не можем да се качим и седмината и да седим сврени като сардели!

Мъжът, седнал до Бъд на задната седалка и в средата, избухна в смях.

— Толкова по-зле! Ще се наложи да ми седнеш в скута!

— А ти можеш да ми се нанижеш ей тука — отгоре! — Бъд вирна среден пръст във въздуха, преди да изпразни поредната бира и да захвърли кутийката на ширналата се край паркинга морава. После отвори вратата с намерението да слезе.

— Тоя път отивайте без мене! И тука си имам достатъчно глупости, с които да се занимавам! Писна ми от...

Усмивката на Томи се разтегли:

— Леле колко сме наперени! Старият Бъд вече не е двайсетгодишен хлапак! Явно последния път любимата му го е поставила на място!

— Виж к'во, гледай си работата или по-добре се разкарай!

От верандата той забеляза как Бъд се отдалечава. Синкавата светлина на уличните фенери придаваше сребрист оттенък на ситния прахоляк, посипал се върху потника му, сякаш напластил се дълбоко навътре в разпарцалената тъкан. Не можеше да каже дали Бъд беше ядосан заради това, че и той ще ходи с тях ТАМ, или просто защото щеше да заема допълнително място в колата. Дали пък всичко не бе кино, предварително нагласен мизансцен? Той никога не можеше да разбере кога баща му и неговите приятели се шегуваха.

— Хайде, хайде, не се втелявай! Качвай се! — баща му вече бе седнал отпред, опрял лакет на прозореца. — Побързай, какво чакаш?

Той се вмъкна отзад. Прахолякът, посипал се от дрехите на Бъд, беше зацапал седалката и полепнал чак до облегалките за главата.

— Тръгваме! — сухо и властно отсече баща му.

Той подпря тила си в прашната облегалка. Мъжата до него, странно, не можеше да си спомни името му, извади една бира от кашончето и му я подаде. Пое кутийката без да я отваря, остави я да се постопли малко в шепите му. Край колата улиците вече лудуваха в шеметен танц, въртяха се и неусетно оставаха зад тях. После последните осветени предградия изчезнаха и те се озоваха на пътя, (шосе номер ..., но и това не знаеше), който пореше мрака право на юг и към хълмовете.

През цялото време те си говореха за футбол и бейзбол, деряха се по-силно от радиото, което Томи бе пуснал и издул до дупка. Без да им

обръща внимание, той се бе свил в ъгъла, опрял рамо във вратата и отворил широко уста, поглъщаше поривите на вятъра, които го шибаха в лицето и жареха бузите му. Стори му се, че за известно време някакво куче тичаше отстрани край пътя, редом с колата. Животното наистина приличаше на куче, но според него едно куче никога не би могло да тича с такава бързина, защото без да се насилва чичо му Томи бе натиснал яко педалите и навярно караше с около сто и двайсет. Кучето, или онова, което му наподобяваше, буквално скачаше във валмата тъмнина край шосето с високо вирната муцуна; мярна му се, че е прорязана от усмивка, досущ като тази на чичо му, а очите на животното искряха като два пламтящи въглена, вторачили се в него. После един висок джип изникна насреща, фаровете му пометоха шосето и той видя, че кучето беше изчезнало — вече го нямаше. Въпреки това жълтеникавите му очи продължаваха да танцуват някъде край колата, сякаш се опитваха да му направят някакви знаци. Той провеси глава навън през прозореца, със свити клепачи, заглушен от воя на вятъра.

— Ето, пристигнахме!

Томи сплеска във волана поредната празна бирена кутийка, после я изхвърли навън.

Той се изправи, изпъна шия, за да надникне зад гърба на баща си, седнал пред него. Виждаше някакъв мост и светлини, като коледни гирлянди, увиснали по цялото му протежение. Зад моста блестяха други такива: тези на града. След това пак се сгуши в облегалката, вчесвайки косите си с пръсти.

Когато преминаха по моста, отново изпита усещането, че присъства на коледни илюминации. Действително бяха гирлянди от хиляди малки и разноцветни лампички. Окачени над сводовете и по улиците, те се полюляваха във въздуха, отблъсквайки мрачното нощно небе. Имаше и други такива светлини, каквито навсякъде можеха да се видят из големите градове — мигащи неонов фирми и осветени рекламни табели.

С намалена скорост Томи се бе включил в движението, което ги беше погълнало още след влизането им в града. Колите бяха толкова много, броня до броня, че пешеходците, желаещи да прекосят улицата, с мъка трябваше да си пробиват път сред задръстванията. А ако бяха млади и леко подпийнали, буквално се прекачваха през струпалите се

автомобили, прехвърляйки се от единия на другия по капаците на моторите и багажниците, без да престават да се смеят и да си подвикват едни на други.

Ала дори и в царящата наоколо суматоха — пуснатите радиоапарати в колите, свирещи едновременно и увеличени докрай, както и пронизителната, тъгнеща музика, разнасяща се от къщите, — той се чувстваше завладян от някаква непривична сънливост. Найсетне беше изпил бирата, която му бе дал приятелят на баща му, а после още една или две и през цялата останала част от пътуването бе продължил да се вира болезнено в тъмнината, в която колата се гмуркаше. Сега уличният шум се разбиваше над главата му като вълни на океан, в който той затъваше, затъваше.

— Хайде, момче, размърдай се, слизаме!

Мъжът, седнал до него отзад на седалката, го побутваше с лакет. Той тръсна глава, преди да се окопоти напълно, подскочи. Тилът му беше омекнал като преварени спагети. Огледа се, видя баща си, чичо си и останалите да излизат от колата, спряла на някакъв паркинг. Разтърка очи, отвори вратата на свой ред и се измъкна навън като се олюляваше.

Последва ги и започна да се изкачва по уличката край паркинга, доближавайки се все повече до светлините и врявата, носеща се отвсякъде. Но като че ли тук, на това място, бъркотията сякаш бе по-малка, бяха подминали и оставили зад гърба си голямото оживление.

Баща му и чичо му вече се бяха отдалечили доста нагоре, правейки се, че си разменят крошета, и сякаш бяха хлапета, върнали се в детските си години, те приклякваша и отбягваша с финтове фиктивните удари, досущ като боксьори. Чичо му Томи винаги бе имал навика да се прави на шут, ала никога той не бе виждал баща си в изблик на такава буйна радост и оживление. Прегърнати през раменете, двамата мъже хлътнаха в една отворена улична врата и баща му повдигна някаква завеса. Погълна ги ярка червена светлина, която бликна отвътре и шосето заблестя. После светлината изчезна, затулена от завесата, спуснала се зад останалите, влезли всичките вкупом. И тъй като ситнеше доста зад тях, той се затича да ги настигне.

Заведението бе някакво смътно подобие на бар. Във всеки случай мястото имаше вид на такова, а и миризмите бяха същите: мирис на бира и на тютюн, просмукали се във въздуха; спарени пелени сивкав

дим обгръщаха лампите като че в хало. Другите вече бяха насядали край една маса в някакво сепаре. Бяха му оставили свободно местенце — той се смести на него до чичо си Томи.

После барманът донесе табла с бира — тъмни и прегърбени тумбести бутилки, целите изпотени и покрити със ситни, стичащи се по тях капчици, скриващи релефните етикети. Запита се дали баща му вече бе дал поръчката още с влизането или барманът предварително знаеше техните вкусове, след като му бяха редовни клиенти. Не можеше да разбере дали щяха да се отнесат и с него, както с останалите, но явно младежкият му вид не поставяше никакви проблеми. Така беше — барманът сложи и пред него бутилка ледена бира. Той отпи глътка, наблюдавайки в дъното на залата един подиум, облепен с червени тапети и с високоговорители отгоре в краищата. Останалите маси в сепаретата или по средата на залата също бяха отрупани с бутилки, които клиентите просто избутваха с лакти, за да могат по-добре да се навеждат напред и да се включват в оживения разговор, мушкайки фасовете в изпразнените шишета.

Някой го блъсна с нещо в ребрата, като че с дръжката на метла. Той се обърна и видя разкривена от смях физиономия. Човечето бе толкова ниско, че дори и изправило се на пръсти да го огледа, стигаше едва до лицето му. Ухилената физиономия позволяваше да се видят почернелите му зъби и двойката златни резци отгоре. Джуджето отново го сръга с двете метални тръби в ръцете си. Тръбичките бяха привързани с жици към кутия, провиснала на гърдите му за ремък, прехвърлен през раменете.

— Хайде, давай, вземи тая бракма! — Баща му сочеше с пръст тръбичките, а с другата ръка бъркаше в джоба си. — Не трябва да ги изпускаш, разбираш ли? Тука така се става мъж!

Той издърпа еднодоларова банкнота от пачката, която беше извадил, и я подаде на човечето с прогнилите зъби.

Тръбичките бяха с големината на цилиндрични пръчки, като онези, на които в кенефите окачваха тоалетна хартия, с това изключение, че бяха метални, блестящи и студени при допир. Той се престраши, склучи длани около тях, а след това загледа как човечето завъртя някаква манивела в единия край на кутията.

Електрически заряд пробяга по тръбичките, впивайки зъби в дланите му. Той подскочи стреснато и ги изпусна. Баща му вече се

превиваше от смях, приятелите му също. Колкото до чичо му Томи, здравенякът налагаше с юмрук масата и се давеше, докато преглъщаше бирата.

— Добре, добре, сега е мой ред! — Баща му се успокои, подаде друга еднодоларова банкнота, за да получи и той правото да улови тръбичките, чиито жици звънливо се преплетоха с бутилките, когато ги стисна. — Давай, мъжки, плюй си на ръцете!

С нарастваща бързина джуджето завъртя манивелата в края на кутията. При първото електрическо изпразване баща му потрепера, но после стисна тръбичките още по-здраво, с още по-голямо настървение. Ставите на ръцете му побеляха, устните се разчекнаха, разкривайки стиснатите зъби. Движението на манивелата сега бе толкова бързо, че тя почти не се забелязваше — очертанията ѝ се бяха размазали в едно-единствено мъгляво петно. И когато най-сетне баща му изпусна тръбичките, те, като че ли бяха изстреляни, изплюяха по масата, като прекатуриха една бутилка. Разпенилата се бира потече и закапа по пода от единия край на плота.

— Дявол да го вземе! Бива си го мъжкарчето, нищо че едвам се подава над земята!

Баща му доволно разтърка длани. Висяха на китките му така, като че ли бяха изкълчени. Съседът му се пресегна и бащата с усмивка триумфално го плясна по ръката. От радост човечето се разтропа, зацвили неистово, разкривайки прогнилите и златните си зъби, после забучи във въздуха палец, чийто нокът бе пълен с нечистотии. Приклезна, прегъвайки и без това късите си крака, после опипа вътрешната част на бедрото си, ръката му изглеждаше напречно и неестествено извита, като че ли на това място бе окачено гюлле. Отново избухна в смях, посочвайки последния си клиент, прие още една банкнота от един долар и се запъти към следващата маса, отнасяйки със себе си кутията и тръбичките.

Той видя как баща му напъхва обратно пачката в джоба. Дланите му още пареха. За да се облекчи, обхвана с тях студеното шише бира, която му бяха сервирали.

— Хей, пичове, какви мъже сте ми вие, подобна лудория май ви кара да изтрезнеете? — и баща му извика бармана. — След това, което ме накара да изтърпя оня малък мръсник, изпитвам въпиюща нужда да напълня отново резервоара.

До сепарето им обаче не се приближи барманът. Повдигайки очи, той видя, че това бе един от приятелите на баща му, който се връщаше при компанията, след като бе отсъствал през цялото време, докато бе траело забавлението с джуджето.

— Искам и аз! И аз искам да отида там! Път, път! — Чичо му Томи го блъскаше, за да мине. — Дръпни се, мойто момче, струва ми се, че вече е мой ред!

Той не разбираше за какво говори чичо му, но се изправи и му позволи да излезе от сепарето. Другият мъж, току-що изникнал отнякъде, отново зае мястото си сред компанията, търсейки сред бутилките своята, едва-що начената.

Преди да се намести обратно в края на седалката, той се загледа в чичо си Томи, който прекосяваше бара с гордо вдигната глава, едва-едва докосвайки облегалките на столовете, разположени край масите. В единия от ъглите на заведението имаше врата, над която бяха поставили табела със стилизирана рисунка. Това бе мъжката тоалетна. Томи обаче не се беше насочил натам. Чичо му дръпна една тежка завеса, скриваща някакъв потаен вход, с отривист жест я отметна и изчезна зад нея. Най-сетне той се опомни. Седна на мястото си, без да изпуска от поглед завесата. Продължаваше да отпива на малки глътки от бирата, станала вече почти хладка.

Известно време по-късно, ала беше загубил вече всякаква вярна представа за времетраене, чичо му Томи се върна. Забеляза го неочаквано, изправен до него пред сепарето. Видът му го стресна.

В другия край на масата баща му на няколко пъти бе вдигал палеца си във въздуха.

— Хайде, момче, стани, че да може чичо ти да се върне при нас!

От чичо му се носеше някаква особена, различна миризма.

Специфична.

Миришеше на пот, но и на още нещо.

Той стана от скамейката, дръпна се назад, за да го пропусне да влезе. Миризмата го лъхна в ноздрите: сякаш край него премина животно.

Пак седна на мястото си. Лицето на чичо му Томи беше прорязано от широка усмивка, но някак си разкривена. „Озъбена гримаса“ — кой знае защо си помисли той. Забеляза други двама

здравеняци край масата да му намигат, преди да довършат на един дъх бирите си.

Томи се втренчи в него. Гледаше го, но явно не го виждаше. Нещо бе станало. После чичо му се надвеси над масата и най-неочаквано избълва даещата го глътка кръв. Онова, което повърна, се разстла върху плота, обливайки дъното на бутилките.

В следващия момент той вече не беше при тях. Беше изскочил далече извън сепарето, както се изскача през вратата на автомобил, малко преди фаталния миг на катастрофата. Олюля се една-две крачки назад и за малко не се стовари на съседната маса. На метър и половина от него мъжете ритмично бяха задумкали с юмруци в плота и за пореден път се превиваха от смях, деряха се още по-гърлено, отколкото в момента, в който го бе пронизал електрическият заряд.

— Томи, май че си остави серкмето там, където не трябва, говедо безподобно такова! Виж какво направи! — Баща му бе аленочервен и се задъхваше.

Лицето на чичо му бе цялото в кръв, тънки струйки пъплеха от ъгълчетата на устните по брадичката. Съвсем същите, но някак си уголемени, се стичаха от единия край на масата, отцеждайки се в тънка нишка към пода. По всичко личеше, че Томи е вече доста пиян — благоговейно се беше ухилил, мъчейки се да концентрира погледа си и да фиксира останалите от сепарето. Изглеждаше очарован от майтапа. И в този миг се обърна към него. На устните му се изписа още по-настоятелна усмивка, разлигавена и крива, която разкри докрай зъбите му, омазани в червено.

Всеобщият смях постепенно затихна. Мъжете заклатиха глави, отъркаха сълзите, появили се в очите им. Засърбаха шумно бирите. Точно в този момент той установи, че за него нямаше повече място в сепарето. Един по един те се бяха разширили малко по малко и сега заемаха всичкото свободно пространство. Чичо му бе седнал в края на скамейката, тъкмо на мястото, което малко преди това той беше заемал.

Те нищо не казваха, но той всичко разбра.

Обърна се към дръпнатата завеса в дъното на заведението. Знаеше, че най-сетне и неговият ред беше дошъл.

С длан жената нежно милва врата му.

— Идваш тук за първи път, нали?

Усмивва му се. С истинска, искрена усмивка, без никаква ирония.

С кимване той се съгласява. „Да...“ Изведнъж е изпаднал в треска, с настръхнала кожа, допирът на нейните пръсти за него е вледеняващ. Забива показалец зад рамото си:

— Тук съм с баща ми и негови приятели...

Тя престава да го гледа втренчено в очите, погледът ѝ се насочва към къдравите му коси, които разрошва с дългите си пръсти.

— Да, да — изрича тихо, почти сладно. — *Познавам* баща ти...

Става от леглото. Той я наблюдава как се запътва към малка етажерка, окачена на стената. Подпряно на етажерката, има едно провесено огледало, до него сапун и хавлиена кърпа. Наблюдавайки отражението си, тя сваля обиците — позлатени халки, — които оставя пред огледалото.

— Не трябва да се безпокоиш — говори на отражението си, но е за него. — Винаги има първи път. Всеки някога трябва да започне... После вече е лесно.

Тя търка ъгълчето на окото си, за да изтрие някакво петънце, видно само за нея.

— Не се притеснявай! Ще видиш, че е така!

След като беше издърпал завесата, той беше потънал в тъмното — обърнал гръб на светлините и шумотевицата от бара, — без дори да се огледа къде се намира, до момента, в който почувства как непознатата го хвана за ръка и го поведе още по-нататък по някакъв коридор, в който една-единствена висяща от тавана лампа мъждиво осветяваше симетрично разположените врати на множество стаички. И тъй като едната от тях се отвори, наложи му се да се размине с мъжа, излизащ оттам, и миризмата на този човек го удари в ноздрите — беше пак същата, животинската, която се носеше от чичо Томи при завръщането му в сепарето.

Жената затвори вратата и дойде да се излегне до него в леглото. В началото той бе затаил дъх, опасявайки се, че миризмата ще се разнесе и от нея — острата миризма, почти като онази на потта, но по-настойчива и завладяваща. Жената обаче ухаеше хубаво, сякаш се беше напръскала с онези тоалетни води, от които изисканите дами винаги

държаха в баните. Поне това беше гледал във филмите и рекламите. Долавяйки парфюма ѝ, той осъзна, че тя бе първата жена до него от толкова неопределено време насам, каквото бяха изминалите дни. По време на цялото пътуване с колата, с баща му, чичо му и техните приятели, сгъшен между тях в автомобила, олюляващ се равномерно в нощта, а после седнал заедно с тях на една маса в сепарето... през всичкото това време той бе вдъхвал единствено миризмата на тяхната пот, която като че ли се беше просмукала в гърлото му.

— Хайде, съблечи се, нали не искаш да си измачкаш дрехите?

Жената се настанява отново на леглото до него. Останала е по комбинезон, прозрачен, снежнобял, искрящ в полумрака на стаята.

— Знам, все още се притесняваш... Значи ще те разсъблечем!

Той е целият вцепенен, като смразен, облян в пот, гърбът и ръцете му са премръзнали във влажния студен въздух на стаята.

Тя се навежда, едва-едва докосва лицето му с кестенявите си коси, започва да разкопчава едно по едно копчетата на ризата му. После сяда, обляга се на възглавницата, хвърля ризата на земята.

— Ела по-наблизо! — протяга му ръка. — Виждаш ли, не трябва да се страхуваш!

Гласът ѝ е галещ шепот, ала изпълва съвсем малката стаичка като опустошителен морски прилив след земетресение, в който са изплавали на повърхността единствено леглото и нейното тяло върху това легло.

— Ще започнем нежно, плавно и постепенно. Не се плаши и не се впечатлявай!

Усмехната, с връхчетата на пръстите си, тя опипва гръдния му кош, разрошва немирно избуялите косъмчета отпред. По-възрастна е от него: отблизо той вижда леките бръчки, опасали очите ѝ, подпухналата ѝ съсухрена кожа по скулите, потъмняла леко отдолу. Парфюмът прикрива и нещо друго — дъхът на жената е наситен с някаква миризма, която той вдъхва, а тя се просмуква в него.

— Виж... — Тя улавя ръката му, кара го да извърти китката ѝ, показвайки обезцветената, анемична плът. Нокътят ѝ следва линията на посинялата вена, спускаща се към китката, където едва забележимо тупти пулсът.

Отпускайки ръката му, тя отново протяга своята. Предлага я. Движение, което едва наченато, неочаквано е пресекнало от спомена за

нещо, дето предварително е трябвало да направи. Повдига хълбоци, за да измъкне комбинезона си изпод тях, после се извива, сякаш е змия, която свлича кожата си, за да го издърпа наопаки през главата. Най-накрая захвърля и него на пода при ризата.

— А сега гледай добре!

С нокътя на собствената си ръка (*остър като бръснач*), тя проследява криволичещия рисунък на вената, очертавайки дълга тъничка линия. Отново започва операцията, натискайки този път по-силно. Кървава пунктирана линия избива на аленочервени капчици в средата на предната част на ръката, докато нокътят затъва все по-надълбоко и все по-настойчиво. После, когато кожата най-сетне добре е пробита и достатъчно широко разрязана, тя я прихваща с два пръста и я отлепя, издърпва я от двете страни на цепнатината, разтворила се и зейнала от свивката до китката.

— Гледай... — продължава тя да шепти. Точно пред лицето му повдига ръката си и му я показва от всички страни. В този момент стаята е станала още по-малка, а таванът дотолкова се е притиснал в черепа му, че той не може, а и няма накъде да отстъпи. Тя разпъва, раздалечава краищата на дългата цепнатина, придържайки с пръстите си частици кожа и плът. Ръката ѝ се облива в поточета кръв, които се насъбират и шурват към лакътя, преди да се разплискат върху кревата. Червена локвичка се е образувала между бедрата ѝ, там, където матракт се огъва под тяхната тежест.

Вече оголена, синята пулсираща линия във вътрешността на ръката е добила още по-ярък цвят.

— Пипни! — Тя накланя гърдите си напред, почти долепила устни до ухото му. — Трябва да пипнеш, да усетиш!

С неопикуема бавност той доближава ръка, долепя връхчетата на пръстите си до синкавата пулсираща линия. Рязък удар го разтърсва, подобен на онзи, нанесен му от джуджето в бара. Но колкото и да е поразен, той не отдръпва ръката си от зейналата цепнатина, която жената още повече доближава до него. Под пръстите си забелязва, а и усеща, как във вътрешността между тъканите кръвта потръпва на тласъци.

Сега тя е присвила клепачи, така че го наблюдава само през дългите ресници на миглите си, с усмивка, изписала се на устните ѝ.

— Остани там, където си... — Той вижда езика ѝ като змия да се извива между зъбите. — Имаме толкова други неща да направим, толкова други...

Тя прибира езика, насочва ръката му към дъното на отвора. Кожа и плът се хлъзгат между пръстите му, търкат се в ставите. Той вече съглежда онова, което се намира още по-надълбоко, още по-навътре.

Тя напипва някаква жила, изпънала се по дължината на костта.

— Тук... И тук...

Подпъхва пръстите му под сухожилието, сключва ги около него. И тъй като той го издърпва рязко, отскубва го от трескаво пулсиращия мускул, в дланта му ръката на жената също се сгърчва и изкривява навътре. А в празното отвърстие пръстите се свиват в нежен жест като милувка, готови за ласка.

Той почти е останал без дъх. Когато въздухът най-сетне нахлува на талази в носоглътката, вече е пропит както с парфюма на жената, така и с онази другата миризма, остра и завладяваща, която бе доловил у чичо си.

— Виждаш ли? — Жената продължава да държи главата си наклонена, повдигайки към него само очите, затулени зад ресниците. Едрите ѝ здрави гърди лъщят от потта, зърната жадно са набъбнали. Косите ѝ гальовно се спускат върху разрязаната ръка, крайчетата на кичурите се къпят в кръвта.

— Виждаш ли, не е чак толкова страшно, нали!

Иска ѝ се да го чуе да казва, че наистина няма нищо страшно, че всичко е нормално, че всичко е в реда на нещата. Тя не иска той да се плаши. Ала той е изпаднал в немота, неспособен да ѝ отговори. Върху езика му миризмата се е превърнала в лепкав метален вкус. Най-сетне той успява да поклати глава. Като че ли само това е способен да направи.

Усмивката, прокраднала се на устните ѝ, е малко тъжна.

— Значи толкова по-добре! — съучастнически му кимва жената. — Значи ще продължим.

В края на ръката дланта се свива в юмрук, който въобще не изглежда голям — самите ѝ ръце са съвсем мънички. Натеклата в дланта кръв се отцежда между палеца и останалите пръсти. С другата тя го улавя за пръстите, увивайки ги около седефеното сухожилие. Твърдо, решително стиска китката му, обтягайки сухожилието, докато

най-сетне то се разкъсва, двата му края с глух пукот се изтръгват от костните кухини, за които е било срастнато.

Насилва го да повдигне високо ръка, да извади на показ откъснатото сухожилие, чиито краища са се провесили от едната и другата страна на дланта ѝ. Главата ѝ е отметната назад, вратните прешлени са се издули и неестествено са изскочили, предлагащи се, тръпнещи в очакване.

— Ела!

Тя се свлича на възглавницата, вкопчвайки се в него. На дюшека, безжизнена като че ли, е отпусната разпорената ѝ ръка, обърната с длан във въздуха, обляна в кръв, изтичаща от разкъсаната предна част. Другата ѝ ръка продължава да направлява тази на момчето. С окървавени пръсти той размазва гръдния ѝ кош.

— Тук, да... Точно така... Виждаш ли как се научаваш... Всяко начало е трудно, въпросът е веднъж да бъдеш посветен... После вече ще свикнеш...

Подпъхвайки показалеца му между ребрата и таза, тя го заставя да го забие дълбоко в плътта.

— Натисни с всичка сила, не се притеснявай!

Кожата се разпуква под натиска, той чувства как пръстите му се вмъкват необезпокоявано навътре, дращейки с ноктите си крехките кости отдолу.

— Така е добре... — блажено шепти или по-скоро хрипти тя с присвити очи. — Вече почти си достигнал...

Ръката ѝ изтръгава тази на момчето, пропълзява по свивката, продължава нагоре към лакътя. Тя вече не го държи, не го направлява, задоволява се единствено да го докосва. Той наистина вече знае какво тя иска. Усетил е вкуса на кръвта ѝ, вече е разбрал. Хваща я за ребрата и кървавите потоци, които бликват през кожата от разширената рана, го заливат до лакътя. Той не чака повече. Изтегля ребрата нагоре, разклаща ги, успявайки да разцепи целия гръден кош. Горните ребра, освободени от гръдната кост, се отчупват със сухо пращане и с жаловито, протяжно хрущане се изтръгват от гръбначния стълб.

Той се е вторачил в гръдната кухина. Изучава я, отхвърляйки настрана ребрата, разтворили се като ветрило. Под техния натиск кожата ѝ се отпорва до гърдите, изпъстряйки се с многобройни кървави вадички, плъпнали на всички посоки. Сега вече той може да

види формите на дробовете, да ги различи, свили се в окървавеното вътрешно пространство, увиснали един до друг. Потръпват под ръката му, която жадно се вмъква в порестата им тъкан, разкъсвайки разклоненията на бронхите.

Той дълбае, продължава да търси нагоре, надолу и настрани, тялото му сега е натегнало върху нейното, другата му ръка е затънала между бедрата ѝ; в локвата кръв двамата се извиват с животинска наслада, с колене тя го направлява в хълбоците. Хъхрене, болезнени стонове, изблици див рев...

И тогава той достига онова, което търси. Усеца го там, опряло се в дланта му, чувства го как то тупти, как пулсира. С неописуемо удоволствие го хваща и в мига, в който стиска с юмрук, вижда как чертите на жената конвулсивно се сгърчват.

Разкъсването на кожата продължава от само себе си: червената линия се катери нагоре и разполовява гърдите, шията, после разцепва и челюстта. Жената се надига, доколкото може, от възглавницата, увива се като змия около него — вътрешните стени на гърдния ѝ кош са меки като кадифе. Обгръща раменете му, за да го притисне още по-плътно до себе си.

Отмятайки отново глава назад, тя опира разкъсаното си гърло до устните на момчето.

— Пий, засити се с кръвта ми! — едва успява да изшепти. — Знам, че си жаден. Засити се с мен!

Той разтваря уста и тя е обзета от плътен, мощен прилив. Сякаш е вълна, която я изпълва, преди той да се реши да я погълне. Поток топлина плисва в лицето му и се разлива по шията и той като че ли чувства как тръпне в едно с пулсациите, в синхрон с онези от тях, които разтърсват вътрешността на юмука му.

Продължава ненаситно да я поглъща, продължава да се изпълва, все по-бързо, още по-бързо... докато изведнъж червената топлина експлодира отвътре в него.

Беше се излегнал на леглото, неподвижен и вцепенен, втренчил поглед в тялото. Не го чувстваше вече да диша. Единственият шум, долавящ се в стаичката, бе този на някаква течност, оттичаща се капка по капка от ръба на дюшека по пода.

Протегна треперещи пръсти към тялото, докосна ръката ѝ. Жената се бе проснала грозно, напреки възглавницата. Под размазаното червено плътта бе избледняла, студена. Вените и сухожилията, вмъкнали се обратно в ръката, бяха станали почти невидими. Кожата бе започнала да се затваря и заздравяваше, краищата на разкъсаната цепнатина се бяха свили в една-единствена бледа линийка, едва доловима, върху която той очерта с нокът, *остър сега като бръснач*, кървава нишка. Отдръпна ръката си, стана от кревата и излезе от стаята, като залиташе. Озова се в коридора, осветен от мижавата лампа на тавана.

Те обърнаха към него очи и го проследиха, докато прекосяваше бара. Не, той не отместваше празните столове, изпречили се на пътя му, просто ги блъскаше, влачейки си краката — така правеха истинските мъже.

За първи път чичо Томи не му се присмя, напротив — сви се да му отстъпи място. Той се свлече на скамейката, отпусвайки глава върху облегалката.

Миг преди това те все още разговаряха гръмогласно, смееха се и по навик блъскаха в масата. С ненадейното му появяване се бяха успокоили. Приятелите на баща му сконфузено и непохватно завъртяха бирените бутилки в ръцете, стараяха се да не му обръщат внимание.

Баща му извади носна кърпичка на сини карета.

— Вземи, приятелю! — каза му с мек глас, какъвто никога не бе предполагал, че има, и с какъвто никога не се бе обръщал към него. — Вземи, избърши си кръвта от лицето, почисти се малко!

Той взе кърпата. Ала вместо да я използва, дълго време остана с прикован в ръцете си поглед, вторачил се в следите, които ги бяха изцапали...

Гръмките изблици смях с пълна сила отново се бяха подновили. Човек можеше да си помисли, че целият този шум им помагаше да отхвърлят далече от себе си заобикалящата ги нощ. Баща му, чичо му и техните приятели ревяха, крещяха, запокитваха празните бутилки във

от колата. Друсайки се и кихайки в тъмнината повече от тях, същата се опитваше да следи правата осева линия на магистралата.

Провесил лицето си навън, той бе шибан от острите струи на вятъра. Виждаше ясно как кучето препуска стремглаво с тях на границата на мрака и полумрака с виснали бърни и заголени зъби, с очи, подобни на два къса метал, нажежени до бяло. Виждаше го как се провира устремно сред камънаците и храстите. Носеше се със същата скорост, с която се движеше и колата, без никога да изостане, поело и то в същата посока.

Фаровете помитаха пътя, вятърът изтръгваше сълзи от очите му. Спомни си за листа хартия, който бе пхнал в една книга на етажерката в своята стая. Рисунката, изобразена на него, вече нямаше абсолютно никакъв смисъл. Можеше да я накъса на хиляди парчета. Колкото до момичето, което му бе дало този лист — флейтистката от училищния оркестър, — тя навярно щеше да е в течение на нещата. Още щом го срещнеше, със сигурност щеше да разбере, че *те*, а и нещата, свързани с тях, вече се бяха променили, че не са същите, че никога повече нямаше да бъдат същите. За нея също щеше да е различно. Тя щеше да знае.

Вятърът браздеше със сълзи лицето му, а той плачеше от ярост и от срам. Плачеше заради онова, което му бяха отнели. Плачеше заради жената, която бе останала там, в малката стаичка в края на улицата, изпълнена със светлини. Плачеше, защото знаеше, че тя никога нямаше да престане да повтаря отново и отново експеримента на смъртта. Защото точно това тя му беше отнела, точно това беше отнела на всички. Той плачеше от ярост и срам при мисълта, че вече бе като *тях*, че беше един от *тях*.

Отвори широко уста и пусна вятърът да нахлуе дълбоко в гърлото му, да го прочисти, да прогони за последен път, *ако все още беше възможно*, вкуса и вонята на неговата собствена пот, станала като тяхната.

Кучето продължаваше да препуска покрай колата и да се зъби в усмивка, докато той плачеше. От ярост и срам.

Ярост и срам, че вече бе *посветен*.

Ярост и срам, защото сега вече знаеше, че *никога повече нямаше да умре!*

АН ДЮГЮЕЛ

КЪЩАТА НА ХУДОЖНИКА

Без съмнение мястото, където Клара предпочита да пише, е стаичката в дъното. Естествено, целият музей я пленява с изключителните си богатства, което не подлежи и на съмнение, но в полутъмното ъгълче без прозорци, красено само от две неугледни картини, тя се чувства като у дома си. Между стената и една витрина, където някой царствено е разположил любимите предмети на художника — надгробната му маска и настолната библия, пространството е достатъчно. Тук е и тясната ниша, в която тя се сгушва — сама срещу трагичната картина „*Преждевременно погребение*“... Да, това е кътчето, в което тя изцяло се отдава на своите мечти.

Клара е на дванайсет години — анемично момиченце със страдалческо лице, с богато, освободено от предразсъдъци въображение и с подчертано влечение към самотата. Единственото дете на разведена майка, тя от дълги години прекарва времето си както намери за добре: мама е на работа до седем часа вечерта, а върне ли се у дома, винаги е прекалено изморена, за да ѝ отдели нужното внимание. Оставена сама със себе си, Клара отдавна си е създала свои собствени навици — цяла една своеобразна организация на живот, която съответно подхожда на нейния темперамент и от която тя получава голямо удовлетворение.

Центърът на тази организация е без съмнение музеят Виерц. Намиращ се на стотина метра от дома ѝ в центъра на квартал Леополд в Брюксел, той няма почти нищо общо с онова, което си представяме, чуем ли думата музей. Бяла, спретната къщичка, заобиколена от подредена градинка, която също с нищо не се различава от съседните. Единственото, по което музеят може да се отличи от залепените на калкан къщи, е окачената на скърцащия портал медна табелка, съобщаваща на посетителите кога могат да направят безплатна визита и часовете на отваряне. Тук винаги ще намерите възрастния уредник-

инвалид, настанен на тази лека за него работа от администрация, загрижена за своите пострадали от войната. Пушещ лула на входния праг, независимо от сезона, той е обърнал гръб на светилището и искрено е учуден, когато някой заблуден турист се намери да влезе и посети музея.

Прекрачвайки прага на къщата, човек сякаш се потапя в неизживяна до този момент магия. Ателието на художника се намира отдясно, в средното крило на постройката. Петнадесетметровите високи стени подслоняват огромни платна с изумителни сюжети в рубенсов стил. Страшни, адски същества с диво преплетени тела, огнени пламъци, синкаво-зеленикави заплашителни сенки дебнат, космически вихрушки се извиват, спотаени ужаси пъплят. Изпълзели от пъкъла архангели, дяволи, скелети, обезобразени трупове, отвратителни лица с обезумели погледи... картина след картина пред посетителя се разкриват всички фази на потресаващ и главозамайващ филм. Ужасена полуусмивка, око, обезумяло от страх и изскочило от орбитата си... Но това не е всичко! Малко по-нататък е детеубийцата, размахваща в ръце парчетата плът на кървящо, изкормено бебе... а до нея ви чакат „*Виденията и помислите на една отрязана глава*“. Ето го и гримасническият Гигант, натъпкал устата си с израстъците на своите жертви. До него е Наполеон, полузатрупан от накълцаните останки на недоволните воители от гвардията му; следват разбунтувани демони, които заедно с низвергнатите ангели превземат на щурм захлупеното от облаци ниско небе, разкъсано от бурята...

Клара не смее да влиза в тази зала. Единствено от коридора тя дръзва да хвърли бърз поглед с полупритворени клепачи, а дългите й мигли, филтриращи картината, предпазват грижовно ретините от агресията на изложените картини. В никакъв случай не бива да се поддава на паниката — това ще е прекалено силна доза за нея. Ала колкото и да внимава, внезапно застигнато от тази крайна лудост, залято като с цунами от обезумелите и запълзели подире му видения на художника, момичето е принудено веднага да отстъпи.

Другите стаи са доста „по-спокойни и човешки“: портретите, пейзажите, скиците са с обикновени размери, смекчаващи обзелия я ужас. Клара минава почти без да се застоява в тях, бърза да стигне до края на музея, където са изложени любимите й платна — „*Преждевременно погребение*“ и „*Величавият Луцифер*“, разбира се,

онзи по-своему великолепен, ослепителен Луцифер, оглеждащ внимателно натрапника-посетител от висотата на мрачната си красота — да, това е помещението, от което девойката е направила свое убежище.

От месеци насам тя идва тук всеки ден след училище. В началото изненадан, сега, с течение на времето, уредникът вече е свикнал с безмълвното ѝ упорство и посетителката от „четири следобед“ бързо му е станала някак си по-близка.

„Добър ден!“ — поздравява безизразното, безжизнено личице, минавайки пред него. Той отговаря с кимване и въздишка, без нищо да промълви.

Несмущавана от никого, Клара се насочва право към своята цел, без да се заблуди нито за миг. Влиза в своето убежище и там сваля ученическата си чанта, причинявала до този момент болки в плешките ѝ, измъква отвътре две книжки и три тетрадки, сгушва се в своето ъгълче и потъва в ученическата си работа. Срещу нея преждевременно погребаният мъртвец, застинал и неподвижен повече от век, с блуждаещ, но светец в полумрака поглед, напразно се мъчи да откряне своя зле захлупен ковчег, докато Принцът на Мрака с възхитително надменна гримаса покровителствено разперва над нея плащовете на черните си криле, сякаш за да я благослови и вземе под своя закрила.

Сряда е денят, който тя изцяло прекарва затворена в къщата на художника. С блокче и химикалка или пък с някоя стара книга, както ѝ скимне, Клара трескаво пише стихотворения или чете до насита романи. Напуска любимото си уединено местенце малко преди да затворят, едва тогава, когато, влачейки дървения си крак, чиито стонове грозно отехтяват по настланите с плочи коридори, пазачът идва да я предупреди, че вечерта отдавна е настъпила...

И всичко това тя прави въпреки разклатеното си здраве, което с течение на времето още повече се разклаща.

Двадесет години по-късно.

„Нищо не се е променило!“ — мисли си Клара със свито от възмущение сърце. Гърлото ѝ е пресъхнало, някаква буца се надига отвътре в него.

Ето я старата сенчеста улица, съвсем провинциална на вид със своите олющени фасади от XIX век, с лехите от рози и хортензии, с уличните фенери от ковано желязо — да, улицата си е абсолютно същата. Времето тук като че ли е спряло, замряло неподвижно в една безпогрешна, непоклатима леност.

Клара паркира колата пред оградата на музея, излиза. Тя е елегантна, решителна и пробивна млада жена, създадена да преуспява. Журналистка в известен всекидневник, тя се е възползвала от случая да направи репортаж в Брюксел, за да си позволи подобно пътуване дотук, невъзможно по друг повод и в друго време... За нея това е един вид отдушник, който би могъл да я пречисти, да ѝ помогне да се освободи от кошмарите, преследвали я от цяла вечност, обсебили я именно тук, на това място, в което все още се таи тяхната бърлога.

Тя набързо изкачва няколкото стъпала, водещи към градинката с шадраванчето, замлъкнало и то, преминава я с бързи стъпки. Застанал на прага и едва забележимо поостарял, пазачът я поздравява пак така лаконично, както и преди. Сякаш се е разделил с нея не преди години, а вчера. Така е — има неща и събития, над които времето няма повече власт. Този инвалид, както и обкръжението му, са едно от тях — спокоен наблюдател, оставящ дните да отминават, без да се притеснява от това.

Тя влиза в къщата и се потапя в сладникавостта на лъхналите я миризми. Отново в нея изплуват старите спомени за блудкавия, неприятен дъх на зловонна, разпадаща се тлен, присъщ на онези места, където закуп са събрани много старинни вещи, където въздухът не се обновява, където молекулите са в застои и се обединяват, а после бавно се разпадат в полумрака на мавзолея. Подтикната от нещо, загнездило се дълбоко в съзнанието ѝ, а може би и от тази възкресяваща, сякаш материализираща се пред нея атмосфера, Клара се приближава към ателието. Отново запълня същият страх, кожата ѝ отново настръхва, като че ли тя пак е на дванайсет години. Страхът от среднощните кошмари. А после идва и принудата, не, по-скоро съблазънта, изкушението да погледне, да втренчи взор внимателно към *онова място*, но вече без защитата на дългите си ресници.

„Този тип явно е бил шизофреник! — мисли си тя, а в действителност шепти, овладявайки с мъка обземащата я тревога. — Наистина е бил шизофреник. Иначе не би могъл да сътвори всичко това. Побъркан странник, мечтател-ексцентрик, излял във величавите картини виденията на своя заболял мозък. И без никакво съмнение в същото време е бил гений. Каквото и да е, талантът му е безспорен!“

Клара спира за миг.

„Дали да вляза вътре? — пита се тя. — Ще имам ли смелост да го сторя?“

Вече двадесет години тя прекрочва този праг насън и мигом се събужда, обляна цялата в пот, готова да закреши, задавена от ужас. Ала да го извърши найвече си е чиста психотерапия. Иска да си я наложи. Знае, че това е единственият начин да се пречисти, да се освободи от всичко, да се преобрази.

С цената на жестоко усилие тя прави три крачки. Още една. Четири. Връщането вече е невъзможно: виденията се прокрадват насреща ѝ, склещват я в своите обятия.

Най-лошото е да чувстваш как тялото ти настръхва, сякаш се отделяш от него, пренасяш се другаде, неизвестно къде.

Стената, откъм която се намира вратата, е покрита цялата с картини. Непознати за нея. Те са апогеят на този кошмар, рушащата приливна сила на ужаса. Тя никога не ги е поглеждала, дори и в най-смелите пристъпи на наивния си детински героизъм. Какво ли представляват, какви безименни и страховити видения се крият иззад цветовете, добили форми върху платното?

Те приближават. Прокрадват се тихо, спотаени, невидими в полуздрача. Съвсем наблизко са — точно зад гърба ѝ, на няколко сантиметра. Усеща ги почти органически. Чувства тяхното вледеняващо, хипнотично и зловещо присъствие, което натежава в пространството наоколо, лепи се по тялото ѝ. Да се обърне ли? Не! Това е невъзможно! Впрочем, защо пък не: нали е тук точно заради това?

С разтреперана брадичка, почти докосваща ключиците, със сгушен врат и извит до счупване гръбнак, напрегната до крайност, Клара овладява страха — извъръща глава, крадешком хвърля плашлив поглед през рамо.

Онова, което вижда, не прилича на нищо. Някакъв сивочерен конгломерат от движещи се, напълно абстрактни форми, изтерзани от начина, по който са изваяни с четката. Огромната картина се накланя насреща ѝ, сякаш иска да се сгромоляса върху нея, но тя е прекалено близо, лицата им почти се докосват, усеща дъха им. Вече може да обгърне с поглед целия ансамбъл.

Точно в средата на стаята е подредена изложбата.

Може да си отдъхне — благоразумна предпазливост: тези невероятни движения на светлини и дебнещи сенки могат да бъдат възприети само ако наблюдаващият ги е седнал. И обратното — те нарушават равновесието на онзи, който ги съзерцава в изправено положение, вследствие на което бива завихрен в центъра на своеобразен, опияняващ циклон, плод на халюцинациите на упорити и неосведомени зрители.

„Стигна ли до канапето без да припадна, значи съм върха!“ — мисли си Клара.

Отпред, отдясно, отляво, а вече и зад нея, Вселената на Виерц се разгъва. Набъбва в гигантски пашкул. Бавно, тихо, после с пукот, сякаш нечий невидим бръснач разрязва свилената плът на небето. Материализацията на една необхватна и трагична невроза, където въздухът е пропит с мистицизъм, а леките повеи на мисълта повдигат драпериите на апокалиптични преддверия.

„Ще издържа! — обнадеждава се Клара. — Ще издържа!“

Овладева паниката си, ала очите се затварят пряко волята ѝ.

Най-сетне! Канапето! Тайнственият спасителен остров, изплувал от небитието на безбродния океан. Тя го докосва пипнешком, отпуска се върху него. Брои до три, разтваря бавно клепачи.

Повдига ѝ се, но успява да се сдържи. Свита в кожената тапицерия, тя се опитва да овладее виденията. Между отделните пристъпи на напрежение и жлъчни спазми, на моменти успява. Платната от двете страни на входа, които са ѝ били непознати, всъщност са „Триумфът на Голгота“ и „Сцена от Ада“. Непоносими спомени. Тя за миг се опитва да си представи художника, измъчван от своите душевни терзания, в плен на обърканата си и необузdana метафизика. Застанал сам на собствения си ешафод, изправен безмилостно пред прага на собствената си бездна. С ръцете си, със

своите четки и бои този човек бе изобразил своята собствена присъда. А най-накрая я беше подписал.

Тъкмо е посвикнала донякъде с обкръжението и атмосферата, когато най-неочаквано Клара онемява:

„Господи! Какво е това?“

Петно! Насред самата Голгота!

Огромно и влажно петно се е разстлало сред цветовете на Пъкъла. Малко по-нататък — друго! По-насетне — още едно. При това върху една и съща картина, чиято материя сякаш се разлага от съмнителна корозия.

„Но какво става?“

Тя извърта поглед. С останалите картини е същото!

„Боже милостиви? Защо това място е толкова зле поддържано? — Клара започва да се възмуцава. — Какви са тези щети! Дали няма течове на тавана? Направо да си помисли човек, че тези произведения тук са престоили години наред под дъжда! За да се оправят, ще е необходима пълна реставрация!“

Всъщност, не е така с всички картини! Част от тях са запазили своята свежест. Например тази — *„Гърци и троянци, оспорващи тялото на Патрокъл“* — е напълно недокосната. Подобно е и положението с *„Прелестната Розина“*, съзерцаваща в огледалото скелетното си изражение. Но онези, останалите...

Като омагьосана Клара ги гледа втренчено и е изумена. Вече не съзира налудничавите идеи на художника, изразени в картините, очите ѝ настойчиво търсят опустошенията, причинени от замърсяванията. Онова, което открива, я води до отчаяние. На места боята дотолкова се е олющила, че е изчезнала изцяло и ленената основа е изскочила наяве, самата тя повредена. Някои от героите, като например този хилещ се циклоп, почти напълно са се размили и пропадали в тъмнината на разложението, чертите им са съвсем заличени.

Клара напърга своята памет, мъчи се да си спомни с всички сили. Дали като дете, когато често посещаваше тези места, не бе забелязала подобна катастрофа?

Не ѝ се струваше да е така.

Нима се страхуваше толкова, защото всичко бе така отдалечено назад в миналото? Нима наистина до този момент не бе виждала тези картини? Или може би просто навремето бе възприела тревожната им съблазън, без да се опитва да ги разбере? Е, нали точно затова днес бе тук — заради това уточняване със самата себе си, заради равносметката с онова минало, което живееше в нея, обитаваше я, населяваше сънищата ѝ, чиито сили тя искаше да обуздае с уменията на възрастен, след като толкова дълго бе понасяла неконтролируемата му власт...

„Ще отида да поговоря с пазача!“ — решава Клара. Изправя се и взема една книга, оставена върху еднокраката масичка наблизо.

„Виерц^[1], разбитите илюзии на несретника-гений“.

„Боже мили! Пак ли?“

Заинтригувана, тя разтваря книгата, пробягва с поглед по страниците, спира се на някои пасажки. Ето я, вече се е оплела и в тяхната магия. И пред нея се явява в цялата си сложност едно измъчено, комплексирано същество.

Антоан Виерц — нарисувал с желание своя автопортрет.

Изпод измамливите черти на цивилизования, брадат и вежлив мъж, от страницата я лъхва цялата му трагична същност.

През 1850 година този четиридесет и четиригодишен човек, преждевременно изтощен от мегаломанията и безразличието на своите съвременници, предлага сделка на новосформираното белгийско правителство: къщата, построена изцяло по негов вкус, но на държавни разноски, след смъртта му да бъде разменена като дарение срещу цялото негово творчество. Приживе Виерц е готов да основе там музей-паметник, предназначен за бъдните поколения, където творчеството му да бъде по достойнство оценено.

Предложението е прието. Гигантското дете най-сетне може да се излюпи от Яйцето, сътворено специално от и за него.

До смъртта си, петнайсет години по-късно, художникът не ще напусне повече това място, станало свидетел на страданията, вдъхновенията, възходите и паденията му.

„Господи! — въздъхва Клара, без да преустанови четенето. — Нищо чудно, че тук трудно се диша! Нима е възможно такъв емоционален заряд да цари в тази къща?“

Но Виерц не е удовлетворен от произведенията си. Според него блясъкът на маслената рисунка деформира способността на зрителя да я възприеме, прикривайки картините зад отражения, напластявайки ги с нежелателни и разрушителни отблясъци.

Точно тогава той се захваща с поредната задача — да измисли нов начин, с който да революционизира матираната рисунка. Издирванията увреждат белите му дробове, но той успява да изнамери и разработи нови предпазни покрития, за които е сигурен, че ще му донесат слава и авторитет. Ала следва нов неуспех: публиката и професионалистите в тази област не са доволни от неговите находки. Напук на всички, той извлича от работата си неистово удовлетворение, поне що се отнася до собственото му творчество. От този момент нататък произведенията му не съдържат повече ни лъч светлинка — човек би могъл да ги оцени единствено ако ги обхване в тяхната цялост. Въпреки болестта, която го разяжда, художникът работи като бесен. И през следващите десет години създава най-значимите неща в творчеството си, преди да си отиде с разкъсан дихателен апарат от тоя неразбрал го свят.

За зла участ и тук нещата се объркват тотално. Той отново се е излъгал както в техниката, така и в духа, и във формата. Неговият метод, който по собствените му думи „...трябва да пожали, да пощади маслените картини“, се оказва една ужасна грешка, тъй като с времето всичко започва от само себе си да се разпада. В началото сравнително бавен, с течение на годините процесът на гниене и разложение се задълбочава. Затова днес всички матирани картини на Виерц са потънали едновременно в дълбока и необратима нощ, представляват разруха без възможност за каквато и да е помощ. Те умират от същата болест, покосила и техния автор — жертви на необясними заблуди и окончателни химични реакции.

„Но това е ужасно!“ — мърмори на себе си Клара изумена.

Проказата.

Навсякъде около нея царства разкапването на нишките, деградацията. Гниенето разяждаше материята, с всеки изминат миг то поглъщаше цветовете и щрихите, смилаше видимия ужас с още по-ужасяваща настървеност.

Клара потръпва. Оглежда се с тревожен поглед, в който несигурност се преплита с погнуса. Нещо смътно витае във въздуха,

но тя не може да го открие. Потапя се отново в книгата.

„*Върхът на безумието* — продължаваше там авторът, — е съдбата на двете картини — *«Прездевременно погребение»* и *«Принцът на Мрака»*. Те са най-завършените произведения сред опитите на Виерц и същевременно най-големият му позор, плачевни, окаяни... Тук корозиите съставки не само че са атакували изцяло картините, нещо повече — те са ги видоизменили основно!“

„Дяволска работа!“

Клара не може да се сдържи. От глъбините на душата ѝ викът е избликнал спонтанно.

Тя скача на крака, пресича тичешком ателието, после и другите зали, запъхтяна се спира едва пред стаичката в дъното. Вратата ѝ обаче е затворена: тук със сигурност никой не е стъпвал с години. Несъмнено онова, което се таи отвътре, не става дори и за гледане.

Без да се колебае, Клара натиска дръжката. Прави една стъпка, прекрачва внимателно, ала с решимост прага. Влиза. Викът ѝ изригва като вулкан.

Стените тук са обхванати от зеленикави пихтиести течове с отблъскваща миризма. „*Прездевременно погребение*“ — подпухнала, лепкава, похабена от мехури и буци, е станала неузнаваема, сякаш картината с месеци е престояла във вана с киселина. Колкото до „*Величавият Луцифер*“, от нея е останала само гнойна магма, от която едва-едва се подава последната останка на великолепието на Лукавия — различиеният скелет на голямо черно крило.

Вкаменена, Клара е застинала. Вонящите изпарения се впиват в гърлото ѝ. Тя кашля, прави три крачки назад, четвърта и отново се връща, против волята си — хипнотизирана, омагьосана.

Очите ѝ машинално търсят любимата ниша, тясното ъгълче, където някога като дете се бе сгушвала като в майчин скут.

Нов вик. На изненада, на ужас.

Там, точно на мястото, където спомените отново и отново нахлуват, връщат се към нея на тласъци, въпреки царящата разруха навред, лежи сгърчено трупчето на дете, полузатрупано от разхвърляните край него книги, тетрадки, моливи...

Превъзмогвайки погнусата от разлагащата се плът, Клара се втурна натам, наведе се, затърси отчаяно следа, искрица живот... но не намери.

С треперлива ръка повдигна немощно отпуснатата върху гърдите детска главица, откри анемичното лице, което падналите кичури прикриваха. Бледи бузки, почти посинели, измършавели скули — детето бе на не повече от дванайсет години.

Леден покров се спусна, парализира девойката. Това мъртво момиченце пред нея, тази пихтиеста каша бе не друго, а именно...

Да, това бе *самата тя* преди двадесет години.

Всичко изведнъж рухна край нея. Пространството се завъртя, някакви центробежни сили като че ли го всмукаха навътре в небитието. Вселената се пропука, разнищи, пашкулът взе да се свива. Разложението започна да я разяжда, разрухата запъпли... Всичко се рушеше, пропадеше: обучението ѝ по журналистика, бракът ѝ, синовете ѝ, които умираха пред очите ѝ, професията ѝ, която тя толкова обичаше и която толкова я вълнуваше... кошмарите, които я доведоха тук и отново...

ВСИЧКО!

От нея остана само анемичното, измършавяло момиченце, което издъхваше пред очите на нейното друго „аз“, поело по пътя за Вечното Никъде. Момиченце, задушавано ден след ден от зловредните изпарения в стая без прозорци и никога непроветрявана. Момиченце, което в предсмъртния си миг изхвърляше от богатото си, освободено от предразсъдъци въображение цяло едно бъдеще, което бе предусещало като щастливо и прекрасно. Обучение по журналистика, брак по любов, двама сина, вълнуваща професия...

Бъдеще, в което въпреки всичко Виерц и неговото проклятие заемаха своето място.

Кошмари, обсебване и в крайна сметка капчица любопитство дали на проклятието сила да довърши своето пагубно дело.

И само след малко, когато пожарникарската кола с надуты сирени щеше да се закове със свистящи гуми пред решетестата ограда на портала, Клара нямаше да я чуе. Натровеният въздух в къщата на художника щеше окончателно да е довършил своето зловредно деяние... подпомогнат от задгробното дихание на гениалния Виерц, на изпълнения с доволство поглед на станалия още по-величав Луцифер,

Принц на Мрака, на зле затворения ковчег и напластилата се с години злоба, омраза, обиди, лудостта на един свят и на един много лош, невероятно лош късмет...

[1] Антоан Виерц — белгийски художник (роден в Динан през 1806 и починал в Брюксел през 1865), вдъхновявал се от творчеството на Рубенс. Обичал импозантните фигури и колоритните сцени, наситени често с мистицизъм. Най-доброто му произведение е „Прелестната Розина“. Бел. прев. ↑

РАМЗИ КЕМБЪЛ ПРИДРУЖИТЕЛЯТ

Когато Стоун най-сетне пристигна на панаира, след като на два пъти бе заблуждаван от случайни минувачи, реши, че всъщност панаирът много повече прилича на огромна проточила се улица за развлечения. Под дигата на канала, встрани от него няколко картонени чаши се носеха устремно край брега, а лекият коварен октомврийски бриз отвяваше към потъналите в червено сияние скали, обграждащи течението на Мърси, стълбове вода, които поглъщаха счупени бутилки и изоставени хвърлени гуми. Зад белите и сгърбени фалшиви кулички по дългата фасада множество магазинчета предлагаха всякакви сувенири и *риба с пържени картофки*. Пред всеки вход късове мазна хартия се въртяха като във валс.

Стоун за малко не направи завои, за да свърне обратно. Бе имал и по-вълнуващи почивки. Предният панаир, който бе искал да посети в Уелс, се бе оказал затворен. Колкото до този, той като че ли въобще не отговаряше на неговите очаквания. Ако се вярваше на пътеводителя и на туристическите справочници, трябваше да става въпрос за истински панаирен празник: с места за развлечения, които предпазливо трябваше да се избягват (да не би викацията пред входа насила да ви вмъкне вътре), с ненадейни сблъсъци с изливащи се водопади под декори, изрисувани на картон, със звънчета, с гърмежи и пукотевизи по стрелбищата, с пронизителните писъци на момичетата, хвърчащи във въздуха във Влакчето на ужасите, с лъскавата кора на сочните, хрупкави и захаросани ябълки, със светлините на фойерверките, мигащи по зиморничавото небе, завладяно от нощта.

„Е, поне съм избрал точно момента!“ — помисли си той. Ако влезеше веднага на практика целият панаир щеше да се окаже единствено негов.

Озовавал се пред един от входовете, той забеляза майка си, седнала в картонена лодчица да яде *риба с пържени картофки*.

„Пълен абсурд!“ — стресна се.

Тя никога не би приела да се храни така — на публично място, права и *на крак*, както щеше да се изрази.

При все това проследи жената, която още щом го забеляза, с бърза походка се отдалечи, обръщайки му гръб — на него и на вятъра. Всъщност, като се замисли, майка му се хранеше точно така — с чевърсти, отмерени и пестеливи движения.

Стоун тръсна глава и погребва случилото се в дъното на своето съзнание, като се надяваше то да се загуби там надълбоко. След което се гмурна в океана от светлини, сенки и суматоха.

Под покрива, поддържан от голи железни колове и стълбове, напомнящ много на покрив на строяща се железопътна гара, врявата — ехото от сирени и корнети, злокобното стържене на метал, — беше захлупена и още по-оглушителна. От залелия го шок му се наложи да направи усилие, за да възприеме сцената с поглед. Ушите му отдавна бяха заглъхнали от тупурдията.

Но нямаше кой знае какво да се види. Машинките изглеждаха мрачни и прашасали. Подобни на огромни фотьойли, кабинките на въртележките се клатушкаха и кръжаха, издигаха се и се спускаха с шеметна бързина през изкуствено подредените пейзажи в увеселителния парк. Огромното изпънато платнище с плющене се затваряше зад вагончетата на Влакчето на ужасите, виенското колело издигащо към покрива своите смешно провиснали кабинки, самотна двойка се люлееше на гондолата под тракащите зъбчати колела. Мяркаха се толкова малко хора, че сякаш машините, подмамани от бездействието, работеха от само себе си и за себе си. За миг Стоун изпита усещането, че е затворен в душна, прашна стая, изпълнена с оживели като че от пленителна детска приказка играчки.

Неопределено повдигна рамене и се накани да тръгва. Вероятно можеше да прескочи до Саутпор, дори ако се наложеше да прекоси Мърси и да измине дълги километри. Краят на почивката му приближаваше. Запита се как ли в негово отсъствие се справяха в данъчната служба, кой ли събираше данъците — не ще и съмнение, ритъмът на работа вероятно бе намалял.

После съгледа въртележката с дървените кончета. Напомни му забравена детска играчка, захвърлена от някое палаво хлапе, или предавана от поколение на поколение. Под провесения ѝ балдахин с изцяло изработени украшения, конете препускаха на своите поставки-

върлини към кръг от огледала, в които отраженията им немирно танцуваха. Бяха боядисани в бяло, телата им бяха изпъстрени, сякаш напръскани във виолетово, зелено и червено, но някои от конските глави бяха изрисувани съвсем недодялано. Върху главината на въртележката, над табела с надпис MADE IN AMSTERDAM, някакъв орган или латерна свиреше автоматично, повтаряйки с часове до втръсване една и съща мелодия. Стоун зърна гравюри на риби, тритони, глава в рамка, пушеща лула, пейзаж с хълмове и езера, а малко по-встрани сокол, разперил криле в своя пръв полет.

„Ах, да...“ — измънка неопределено той.

Когато се покачи на платформата, изпита леко притеснение, но като че ли никой не го наблюдаваше.

— Е, все пак можете да ми платите — избоботи ненадейно главата в рамката и от устата ѝ се понесоха кълбенца дим. — Наложих се на сина ми да отсъства за десетина минути...

Косите на мъжа имаха същия цвят като дима от лулата му. Устните се впиха за миг в мундщука и главата се усмихна.

— Чудесна въртележка! — похвали Стоун.

— Явно разбирате от въртележки?

— Всъщност, съвсем малко...

Мъжът като че ли се разочарова. Едва ли щеше да си намери компания за разговор. Стоун побърза да допълни:

— Ходил съм на много панаири. Всяка година им посвещавам почивката си. Може би ще напиша за тях книга, но ми се ще да пообмисля идеята...

Вярно бе, мисълта за това го бе изкушавала, ала той никога не си бе водил бележки или каквато и да е документация по темата. А му оставаха още десет години до пенсия, време, в което проектът за написване на книгата със сигурност щеше да се обогатява.

— Всяка година ли пътувате сам? — запита главата.

— Има си своите предимства. Първо — излиза по-евтино. Позволява ми да правя икономии. Възнамерявам преди да се пенсионирам на посета Дисниленд и Пратера^[1] във Виена.

Той веднага си спомни за голямото Виенско колело в увеселителния парк на Виена, така добре описано в „Третият човек“^[2], за Хари Лайм, превъплътен на екрана от Орсън Уелс, за

стремителния бяг на земята, която като че ли се проваляше по вертикала.

— Ще се повозя малко на въртележката — каза после.

Потупа твърдите дървени рамене на коня и се сети за един приятел от детинство, който си имаше люлеещо се конче в детската стая. Стоун се бе яхвал два или три пъти на кончето и всеки път биваше обземаан от трескава лудост, особено когато наближеше времето да се прибира вкъщи — стаята на приятеля му винаги бе поживена, по-весела от неговата и навеждайки се сега към дървената шия на коня, той като че ли се вкопчваше в тази приветлива стая.

„Странно е, че си спомням за всичкото това тъкмо сега! — помисли си. — Сигурно е така, защото от години не съм се качвал на въртележка!“

Въртележката потръпна, конят под него подскочи, после пак се спусна. И докато бързината постепенно се увеличаваше, Стоун мярна, че на входа се изсипа тълпа посетители, които се пръснаха из панаира. Направи гримаса: за няколко мига това място му бе принадлежало. Имаше ли нужда те да се появяват точно в момента, в който щеше да се възползва и наслаждава максимално от въртележката?

В един миг тълпата остана извън зрителното му поле. Грамада от железарии и флипери се изниза пред него. Насред блъскащите се автомобилчета някакъв гигант с разкривена усмивка и тяло на бъчва се въртеше около себе си, размахващ мършавите си ръце като регулировчик. Електрическа цигара бе забучена в устата му и присвяткуваше в ритъма на бавния му протяжен смях. Много тънък, почти писклив глас, размесен с някакво бучене, провлачено четеше печелившите числа от лотото. Въртележката се завърташе все по-стремително, сцените от панаира пробягваха пред очите на Стоун като бързосменящи се рисунки на магическа латерна. Без съмнение той не се беше нахранил добре в желанието си да се запази изцяло за захаросаните ябълки, но вече бе започнало да му се вие свят. Бе същото като във вихрените и мъгливи сцени от панаира в „Събота вечер, неделя обед“, панаир, който никога не му беше харесвал — толкова бе мрачен и злокобен. Много повече предпочиташе той сцените от панаирите в „Непознатият от Северния Експрес“, „Като порой“, „Третият човек“ и дори убийството на панаира в

„Престъпление в Музея на Ужасите“. Стоун тръсна глава, опита се да овладее потока на мислите си.

Воят на вятъра се надигна с една октава, размесен със зловещи писъци. Беше запис, който извиваше като водовъртеж около къщичката-лабиринт на влакчето-фантом, така той наричаше влакчето на ужасите.

При едно от завъртанията Стоун видя опашката чакащи, пристъпващи от крак на крак под огромните лапи на Зеления Струпей. Всички наблюдаваха Стоун.

„Не — разбра той при следващото завъртане. — Не гледат мен, а въртележката!“

За тях Стоун бе само детайл, появяващ се на моменти. В края на опашката обаче, чоплещ носа си и втренчил поглед в него, стоеше баща му.

От изненада Стоун се олюля и за малко не падна. Вкопчи се здраво в шията на коня. Мъжът (баща му?) вече се отдалечаваше към блъскащите се колички.

Не можеше да разбере защо точно сега паметта му погаждаше номера? И защо тези халюцинации бяха толкова неуместни и неприятни? Той никога, никога не бе срещал мъж или жена, които поне малко да приличат на неговите родители! Беше му се случвало да се заблуди и да се заглежда в някои хора, но никога не бе същото, както сега. Не и откакто двата полирани дъбови ковчега бяха потънали в покоя на един и същ гроб.

Шумове и цветове се въртяха в него и около него. Защо той отбягваше да мисли за смъртта на своите родители? Знаеше каква е причината за такова блокиране на съзнанието и тъкмо в това най-вероятно се състоеше неговото спасение: още от десетгодишна възраст Стоун всяка нощ се бе срещал със Смъртта и с Ада.

С всички сили той отчаяно се улови за дървеното конче и си спомни.

Баща му беше забранил да светва нощната лампа, а майка му се бе съгласила, добавяйки: „Да, смятам че беше крайно време!“ И той бе останал да лежи възник, ужасен при мисълта, че не трябва да мръдне, страхуващ се да разкрие присъствието си сред мрака, ала не преставаше да шепти: „Господи! Моля те, недей!“ От своето креватче забелязваше сивкавия белезникав правоъгълник на прозореца, ограден

със завеси, но дори и тази светлина като че се разтопяваше в далечината. Знаеше, че Смъртта и Адът приличат на това. Понякога, когато потъваше в неспокойна полудрямка, когато стаята се уголемяваше заплашително и черните сенки се пробуждаха в мрака, населявайки пространството, в тези моменти той вече не можеше да определи дали бе жив или мъртъв.

Конят изведнъж намали своя стремителен бяг. Стоун се надигна на седлото и се хлъзна леко напред по шията му.

Какво бе станало после, след всичките онези ужасни видения?

Да, беше успял да вникне в капана на религиозното чувство, в разбирането за Ада, в боязънта, която изпитваха хората да повярват в него, опасявайки се да му се поддадат. Известно време и той, Стоун, се плашеше от някои мрачни, неясни места, но явно недостатъчно, за да може да определи точно това чувство и да го превъзмогне. Безпокойството в крайна сметка се беше разсеяло, както и неодобрението на родителите му към неговия атеизъм.

„Да — помисли си, докато спомените го завъртаха шеметно, както и въртележката, която набираше скорост, — да, по онова време бях по-щастлив като знаех, че докато лежа в леглото, те са в къщата и наблизо до мен.“ После, по време на трийсетата му година едно телефонно обаждане го беше отвело до огромна дупка край пътя, дупка, от която стърчаха останките на кола, сякаш прегорял труп на черен паяк. За един миг само той беше изпитал главозамайващото усещане за първичен и неописуем ужас, после всичко бе свършило. Родителите му бяха поели в света на Мрака и Тъмнината. Точка. Край. И това бе единственият полурелигиозен канон, който той си беше наложил — да не мисли повече за случилото се.

И нямаше никаква причина тъкмо днес да измени на своето поведение. Залитайки, той се отдалечи от въртележката, насочи се към флиперите, които кой знае защо заемаха доста голямо пространство от панаирната площ. Спомни си, че в онези нощи, в които набожно изреждаше безмълвни молитви в леглото, понякога се сепваше и замисляше за всичко онова, което беше прочел за сънищата. Същите като че ли траеха часове, а в действителност протичаха за частица от секундата. Дали не бе така и с неговите мисли? Ами с молитвите, които единствено бездните на Мрака позволяваха да се измери тяхната продължителност? Освен че го закриляха, молитвите му неотменно

проточваха миговете, отделящи го от утрото. Може би беше изтекла само минутка, само секунда тъмнина.

„Смъртта и Адът! Какви странни мисли ме спохождаха преди време! — рече си той. — Особено за дете на десет години. Е, добре — какво стана с всички тях? Изчезнаха заедно с късите гащички, с акнето, стопиха се с всичко онова, което загърбих пораствайки!“

Три момченца, около дванайсетгодишни, се бяха скупчили покрай един флипер. Когато се отдалечиха, той забеляза, че се бяха опитали да го задействат с монета, вързана за конец. Явно той им беше попречил. Направи крачка към тях с намерението да ги заговори, но запази мълчание. Ами ако те започнеха да се заяждат с него? Ако го нападнеха, пребиеха и стъпчеха, врявата щеше да попречи на когото и да било да чуе неговите крясъци.

Никакъв амбулантен търговец не се виждаше наоколо. Стоун побърза да се върне при въртележката, където някакви момиченца скришом се катереха по конете.

— Тия дечица май се опитват да се качат гратис... — обърна се той към човека на касата.

— Хей, вие... Да, да вие там! — мъжът се развика. — Май съм ви мяркал наблизо! Хайде, омитайте се! И да не съм ви видял тук повече!

С весели викове децата се разбягаха, като се хванаха за ръце.

— Нещата доста са се променили — рече Стоун, като въздъхна с облекчение. — Предполагам, че вашата въртележка е останала от стария панаир?

— Старият панаир ли? Не, не е оттам...

— Помислих си, че старият панаир е разрушен и заменен с този.

— Не, още си е тук, на същото място. Или поне това, което е останало от него... — каза замислено мъжът. — Ако искате да го разгледате, трябва да минете ей оттук — това е най-краткият път. Ще стигнете за пет минути, ако все още е отворено.

Месечината блестеше над покривите, когато Стоун излезе от панаира и пое по тясна терасовидна уличка. Лъчите на нощното светило къпеха върховете на комините и нащърбените била на най-високите керемиди. Вътре в къщите, отвъд мъничките късчета земя, минаващи за градинки, Стоун забеляза посребрени от телевизорите, застинали лица.

Стигна до едно кръстовище, което пресече. Отсреща някаква посипана с чакъл алея, оградена от ниски дървени стоборчета, продължаваше по дължината на напълно подобна улица. „Върви право напред!“ — каза си Стоун. Луната озари покривите, оставяйки в ретината му белоснежен отпечатък. Мигайки с очи, в момента, в който навлезе в другата успоредна улица, стори му се, че забеляза група деца да изскачат от тази, която току-що бе изоставил, а после да хлътват по алеята.

Мъчително безпокойство го стегна в стомаха, но преди това се запита дали не бе по-добре да се върне назад. Колата му беше паркирана досами дигата и за по-малко от пет минути щеше да стигне до нея. Вероятно бяха същите момчетии, които бе изненадал край флипера, зажаднели за отмъщение. Може би бяха въоръжени с ножове и счупени бутилки — телевизията със сигурност ги беше научила как да си служат с тях. Токовете му чаткаха зловецко в тишината. Чезнеци в тъмнината, край къщите се отваряха мрачни пътечки, водещи към алеята. Стоун се затича, опитвайки се да заглуши и направи по-меки стъпките си. Момчетата не издаваха никакъв шум, поне той нищичко не можеше да долови. Ако успееш да го приклепят в някой ъгъл и да го извадят от равновесие, щяха за отрицателно време да му натрошат костите, преди да успее да се изправи. А на неговата възраст съществуваше риск това да се окаже фатално. Нов проход се бе сгушил между къщите, чиято безучастна маса се възправяше като надвиснала заплаха. Той трябваше да се задържи прав, каквото и да се случеше, не трябваше в никакъв случай да пада. Ако момчетата съумееша по някакъв начин да го възпрепятстват, нямаше да му остава нищо друго, освен да вика за помощ. Само че кой ли щеше да го чуе? Дали наистина не бе по-добре да се върне? Къщите се отдръпнаха от дясната му страна, когато уличката направи рязък завой, а тези отляво още повече се надвесиха. Пред него, зад стена от нагъната ламарина, се бе разпрострял старият панаир.

Стоун спря запъхтян, мъчейки се да сдържи дъха си, преди да са отзвучали шумовете от алеята. Там, където се бе надявал да намери добре осветена улица, водеща към дигата, двата тротоара неочаквано свършваха своя бяг като отсечени и стената от нагъната ламарина препречваше пътя му. В средата ѝ обаче металът бе понадигнат като

капак и назъбена пролука зееше наред графитите, осветена от луната. Панаирът бе изоставен и пуст.

Тъй като последната уличка, която бе забелязал, се намираще преди завоя, Стоун предпочете да се промъкне през отвора, изрязан в метала. Обходи с очи празната улица, осеяното с парчета от тухли и стъкларии шосе, мислейки си, че в крайна сметка това може и да не са били същите момчета. После спусна капака на ламарината зад себе си, преди по-добре да огледа мястото.

Кръглите барачки, дългите върволици от мишени, ниските верижни автомобилчета, сводовете и стените на огледалата взаимно се обгръщаха в светлини и сенки, а по-нататък се разтваряха в полумрака на алеите, които ги разделяха. Дори самата въртележка бе забулена в мрак, вкопчил се в платнището ѝ. На приглушената тук лунна светлина дървото му се стори грапаво, а боята олющена и напукана. Ала сред машинките и смълчалите се бараки едно от панаирджийските развлечения, поне то, бе слабо осветено — влакчето на ужасите.

„Влакът-фантом!“ — спомни си той.

Стоун се отправи към него. Лицевата му част излъчваше бледа, зеленикава луминесценция, която на пръв поглед наподобяваше лунен лъч, но много по-наситен. Стоун забеляза на релсите една вагонетка, съвсем близо до входа. Доближавайки се до нея, с крайчеца на окото мярна група мъже, вероятно панаирджии, които говореха и жестикулираха в сърцето на мрака между две бараки. Значи панаирът не беше съвсем опустял. Може би скоро щяха да затварят, но сигурно щяха да му позволят да се повози един път, след като влакчето на ужасите още бе осветено.

И тъй като все повече се доближаваше до него, той си даде сметка, че отразената светлина се дължеше на слой фосфоресцираща боя, навремето явно доста дебел, но сега бе по-скоро остърган. Тогава чу силен трясък, идващ откъм стената нагънатата ламарина. Може би някой току-що бе запратил тухла по нея или пък искаха да разширят още повече дупката; бараките препречваха погледа му и той не можа точно да разбере. Бързо затърси с очи друг изход, но безуспешно. Съществуваха реална опасност да се беше напъхал в задънена улица. Като че ли по-разумно бе да остане на мястото си. Не можеше да се довери на панаирджиите, вероятно живееха наблизо, може би познаваха тези момчета, може би дори бяха техни родители. Като дете

веднъж беше потърсил помощ от някакъв безразличен мъжага, който в действителност се беше оказал бащата на неговия нападател. Стоун се качи във вагонетката на влакчето на ужасите.

Нищо не се случи. Никой не продаваше билети. Стоун наостри слух. Изглежда нито момчетата, ако все пак го бяха проследили, нито панаирджиите приближаваха. Но ако извикаше, момчетата можеха да го чуят. Измамен и беснеещ от ярост, той тропна с крак по металния под на вагона.

Вагонетката веднага се олюля, потегли и за няколко секунди потъна през портала в мрака на селенията на страха.

И докато набираше скорост, вземайки със звънтене и скърцане някаква невидима крива, Стоун, заобиколен отвсякъде с тъмнина и кънтящ в ушите му трясък, изпита усещането, че пропада в бездните на безумието. Спомни си за направеното му по поръчка детско креватче и за пъплещия мрак, изсипващ се върху него в дълбоките нощи. Защо, по дяволите, се беше вмъкнал тука? Като дете винаги бе мразел влакчетата на ужасите, а после с годините инстинктивно ги беше отбягвал. Сега се беше оставил на паниката да го впримчи в своя капан. Със същия успех момчетата можеха да го чакат на изхода. Е, тогава щеше да повика на помощ механика, който пускаше влакчето. Вкпочвайки се с две ръце в дървената седалка, той се отдаде на стържещия метал, на резките завои и зейналата тъмнина.

После, докато първоначалният страх се спотаяваше, ново тягостно чувство го завладя. Когато вагонът беше описал първия завои, той бе забелязал някаква осветена форма, всъщност две форми, които се бяха отдръпнали толкова бързо, че не бе имал време да ги огледа. Бе му се сторило, че различава лицата на мъж и жена, надвесващи се над него. Ала те веднага бяха изчезнали в тъмното. Не знаеше каква точно бе причината, но му се струваше изключително важно да си припомни чертите им.

Преди още мисълта му да изкристализира, забеляза пред себе си сивкава светлинка. Изпита безразсъдната надежда, че това е прозорец, който щеше да му даде поне някаква представа за размерите на заобикалящото го пространство. Но вече виждаше, че формата бе твърде неправилна и от още по-близо успя да я различи. Ставаше въпрос за огромен сив плюшен заек с големи очи от стъкло или някаква там пластмаса, изправен във вдлъбнатината на една ниша на

задните си лапи, а предните бяха настървено протегнати към него. Вагонът дрънчеше и подскачаше, но Стоун изпита странното предчувствие, че всичко тук е подправено, изкуствено нагласено, че машината в действителност бе спряла и че тъкмо заекът се приближаваше.

„Направо е смешно да се плаша от такива неща! — помисли си Стоун. — А и тоя зайко е твърде жалък за призрак! Наистина е детинско!“

Ръцете му откъртиха тресчици от седалката.

Заекът скочи към него, когато релсите се спуснаха по лек наклон. Едно от очите на животното се беше изтръгнало от орбитата или някой нарочно го беше извадил, и през дупката грозно висеше кичурче белезникав плюш. Заекът имаше повече от метър височина. И когато точно преди един рязък завой вагонът щеше да се блъсне в него, заекът се строполи към Стоун, а светлината, която го осветяваше, угасна.

Стоун изхълца, стискайки се за гърдите. Беше се обърнал, за да огледа мястото, където смяташе, че е видял заека, ала нов трус го принуди да заеме първоначалното си положение. Някаква тънка ефирна материя се полепи по лицето му. Той потрепера, после се отпусна. Разбира се — изкуствените паяжини бяха на мода в този вид увеселителни влакчета, знаеше това от приятели и познати. И нямаше нищо за чудене, че панаирът бе опустял, след като не бяха намерили нещо по-добро като ефекти. Гигантски играчки — естествено, можеше ли без тях! Но положението тук не само че беше плачевно, то съвсем спокойно можеше да накара децата да сънуват кошмари.

Вагонетката се закатери, после пак се спусна, преди да изпадне в трескава лудост на няколкото последователни завоя. „Опитват се да ме омаломощят преди следващия сблъсък! — хрумна му. — Но няма да го бъде!“ Стоун се облегна на седалката и изпусна тежка въздишка на отегчение. Шумът бе обгърнал ушите му като в качулка. „Има ли смисъл? — запита се. — Механикът със сигурност няма да може да ме чуе, ако се развикам! Тогава кой друг да призова за помощ?“

Изразходвал цялата си енергия, докато се справяше със завоите, влакът-фантом намаляваше скорост. Стоун се взря в мрака, опитващ се да предугади какво го очаква. Явно трябваше да се отпусне, преди вагонът да го изненада с поредното рязко разтърсване. И докато се мъчеше да пробие мрака, забеляза, че вече свикваше с тъмнината.

Можа да различи някаква форма, сива и сгърбена край релсите. Присви още повече очи, докато вагонът я приближаваше. Беше грамаден фотьойл.

Когато се изравни с него, вагонетката застина неподвижно и Стоун можа да го огледа. Осветен от хилава и неравномерно надиплена светлина, която като че ли поглъщаше всички светещи точки в пространството пред него, фотьойлът изглеждаше по-голям от Стоун, макар и доста отдалечен. Разхвърляни върху облегалката, дрехите вероятно бяха съвсем малки по размери, освен ако не ставаше въпрос за дрехи на дете. „Във всеки случай — помисли си Стоун, — поучително е да се отбележи, че все още не съм загубил способността да разсъждавам!“

После забеляза, че почти незабележимата светлина мигаше. Или мърдаха дрехите, бавно, но сигурно, сякаш прикриваха нещо, готвещо се да поогледа терена, миг преди да се измъкне от своето обиталище. Стоун се наклони към фотьойла.

„Да проверим за какво става въпрос и да приключваме със случая!“

Но осветлението бе прекалено слабо, а фотьойлът още твърде далече. Дори и нещото да изскочеше наяве, Стоун вероятно нищо нямаше да може да зърне при този слаб приток на мижавата светлина, освен ако не слезеше от вагона, за да отиде и провери на място.

Вече се готвеше да отвори вратата, когато се сепна — ами ако влакчето потегли без него? Щеше да е принуден да стигне до входа пеш и то опипом. Отпускайки се на седалката, той забеляза внезапно раздвижване сред дрехите в единия край на фотьойла. Нещо отдолу наистина се надигаше.

Отправи веднага взор в тази посока, ала смътната светлина напълно изчезна.

Стоун остана вцепенен, неподвижен, напрегнал цялото си съзнание в тъмнината и надвисналата тишина.

После бясно и напосоки зарита във вагона, който потрепера от силата на неговите удари и ритници, преди да се реши отново да поеме по релсите.

Врязвайки се в следващия завой обаче, вагонът намали, сякаш му се искаше да подуши релсите. Въпреки оглушителния трясък на

колелетата, Стоун чу тъп удар, последван от сухо прещракване. Шумът се беше разнесъл отпред.

„Подобни звуци се носят нощем из къщите! — сети се той. — Значи скоро ще трябва да съм излязъл оттук!“

Без предупреждение някакво лице се хвърли насреща му, изникнало като мълния пред вагона. Привидението подскочи едновременно с него самия. „Естествено!“ — наруга се Стоун с една гримаса. Отново седна и загледа отражението си в огледалото. Сега вече спокойно можеше да отбележи, че вагонът се бе потопил в сияние, разкриващо дървената рамка на огледалото. „Това трябва да е краят на маршрута. Плуваме сред баналности. Но предполагам, че сами за себе си тия трикове са ефикасни!“

Той се погледна в огледалото, докато вагонът го подминаваше, вземайки острия завой право пред него.

Силуетът на Стоун се обрисова в сивкавата светлина. После той смръщи вежди. Движенията на силуета отсреща изведнъж бяха станали независими от тези на човека във вагона. И като че ли точно в този момент силуетът прекрачваше рамката на огледалото. Спомняйки си тогава за дрешника, намиращ се под детското му креватче, Стоун едва сега проумя какво ставаше. Огледалото бе окачено на вратата в детската му стая и тази врата в момента се отваряше.

Стоун се притисна в противоположния ъгъл на вагона, който почти бе спрял.

— Не, не! — разтърсиха го остри хрипове. — Не трябва да се страхувам, не трябва!

Чу зъбчатите колела да скрибуцат под неговата седалка, блокираната система затрака. Тялото на Стоун бе изхвърлено напред, удари се в предната стена на вагона. В тъмното и от лявата си страна чу скърцането на вратата, която лекичко се затвори. Вагонът пропълзя още няколко сантиметра така, после системата се оправи, избоксува на място и пътуването продължи.

В момента, в който светлината угасваше зад гърба му, Стоун усети някаква маса да се свлича на седалката до него.

Нададе вопъл. Или се опита, защото поемайки въздух му се стори, че поглъща целия мрак, цялата тъмнина в дробовете си. Мрак и тъмнина, които се подуваха, подуваха, дотолкова, че изпълниха до краен предел сърцето и мозъка му. Само за един миг той загуби цялото

си трезвомислещо съзнание, сякаш самото му същество вече бе изтъкано от мрак и тъмнина, мълчание и спомени за страдания и болка. Но полумракът взе да се разсейва, стържещата вагонетка най-сетне започна да се провира през вратите на изхода.

В момента, в който вагонът навлезе в онази част от коловоза, разположена извън къщичката на влакчето на ужасите, Стоун забеляза мястото между двете бараки, където смяташе, че е видял панаирджиите. Под лунната светлина на същото място сега се показва купчина чували, издувани и движени от поривите на вятъра. После съседната седалка изплува от тъмнината и той я погледна.

До него бе седнала дребна и хилава форма, нахлузила на главата си качулка. Носеше овехтяло сако и закърпен панталон на райета, чиито цветове не можеха да се различат на лунния блясък. Главата на съществото едва достигаше раменете на Стоун. Ръцете на формата висяха край тялото, краката ѝ небрежно потропваха по металния под.

Стоун инстинктивно се дръпна настрана. Протегна ръка към вратата, за да се измъкне от седалката, и главата на формата се отмести встрани.

Стоун затвори очи. Когато отново ги отвори, видя в средата на качулката овал от бял плат, върху който бе съшито разкривено в гримаса лице — черни кръстове, вместо очи и пресечен полумесец, вместо уста.

Откривайки ненадейно, че вагонът не бе спрял, че композицията дори не бе намалила, преди да се гмурне пак сред меандрите в къщичката на влака-фантом и да потъне в Селенията на Смъртта, на Стоун му бе необходим само един миг, един миг само преди да усети, че формата здраво го бе склещила за гърлото.

[1] Дисниленд и Пратер — увеселителни паркове. Бел. прев. ↑

[2] „Третият човек“ — роман на Греъм Грийн. Бел. прев. ↑

РАМЗИ КЕМБЪЛ РЪЦЕТЕ

Трент бързо съжали, че не остана в чакалнята, въпреки че трябваше да прекара още цели два часа на тази гара, където алкохолът бе забранен и това си бе чисто предизвикателство да устои на изкушението. Беше се надявал да се озове в Лондон малко преди рекламите по телевизията и отварянето на нощните заведения, ала повреда по жп линията (някакъв влак бе дерайлирал) осуети плановете му и той се озова в непознато, трудно откриваемо на картата градче, с куфарче, пълно с рекламни материали, брошури и корици на книгите на издателската къща, която представляваше. Дали онова в далечината не бяха хълмовете на Кент, размазани в мъглата на приближаващата буря? Можеше да попита кондуктора, но същият се беше ядосал заради закъснението и Трент реши да пообиколи наоколо.

Градчето не си заслужаваше дори и това. Навсякъде железобетон: бели до блясък тунели, които го опасваха като галерии, отрупани с магазини, спираловидни извиващи се пешеходни пътеки там, където обикновени перила биха свършили същата работа и дори биха опростили нещата; безконечни голи стени, изрисувани на повечето места с графити. Хрумна му да потърси книжарница с надеждата да направи някоя и друга поръчка за книгите, които представяше, но беше ден, в който работата приключваше рано. Нищо не трепваше в лабиринта от бетон. Малшанс — беше попаднал във времето, когато затваряха заведенията. Неоновите надписи гаснеха и единственото нещо, по което можеше да се ориентира, бяха миниатюрните просвяткващи очички на телевизорите под наем в магазините. Докато намери някое заведение в бетонната пустош, измина още време. Трент бързо се загуби, защото табелите по витрините бяха различни: розова, оранжева и дори една в черно и бяло, но може би насочваше към друг нощен локал? Или към друг магазин? Очичките на телевизорите продължаваха да примигват. Нима оставяха всички приемници да работят? Той се зачуди дали да не свърне към

първия изпречил се на пътя му пъб и да е все пак по-близо до гарата и табелите, които го бяха упътили насам, но с раздражение се сети, че по всяка вероятност щеше да е затворено.

Тогава видя църквата.

Или поне това се четеше на надписа отпред. Църквата се издигаше в центъра на кръгообразна морава, обградена с плочки. Бетонните арки, изградени с намерението да символизират крила, приличаха по-скоро на дълги конусообразни захаросани хлебчета, поставени от двете страни на сладкиш, сервиран наред напукана чиния. Във всеки случай това беше първата отворена врата, която виждаше в този град, а бе започнало и да ръми. Предпочете да се подслони в светлата обител, отколкото в пустеещите магазинчета.

Вече минаваше по напукания плочник и стъпките му отекваха в тишината на малкото преддверие, когато изведнъж осъзна, че не бе стъпвал в църква от ранното си детство. Едва ли можеше да се осмели да влезе вътре с илюстрираните корици на еротичните и хорър романи, изпълнили куфарчето му: дълги, безконечни бедра в ефирни чорапогачи, подканващи към необятния сладен мрак между тях; човешка глава, която се пръсваше като пъпеш; ченге, разпъващо на кръст някакъв чернокож... Още повече, че не биваше да разглежда църквата просто като обикновено място, където да се скрие от дъжда. Но какво да се осмели да направи, по дяволите! Благодарение на Господа, той бе превъзмогнал суеверните си страхове, онези години безвъзвратно бяха отминали. Той разтвори вратата отпред, като я побутна с куфарчето.

В момента, в който хлътна в мрака на преддверието, се блъсна в някаква монахиня, която излезе от сакристията вляво от него, където държаха църковните одежди и утвари. Разсеян от разхвърчалите се брошури и илюстрирани листовки, погледна за миг жената. Защо му се стори, че я бе забелязал да дъвче? „Дъвчащата Дева!“ — прокрадна се в паметта му и той не можа да се сдържи — гръмко се разсмя. Ала млъкна, още щом забеляза огромната светеца фигура в черковното дъно.

Всъщност, ставаше въпрос за стъклопис. Някакъв последен слънчев лъч бледо освети мястото и човек можеше да си помисли, че фигурата щедро приемаше светлината в широко разтворените си ръце. Дали ъгълът на падане на лъчите осветяваше така крайчеца на

пръстите? Докато напредваше по централната алея, за да се увери по-добре, поток от спомени изникна от полумрака, нахлу срещу него: коленичили момченца, облечени в дълги бели роби и отдалечени свещеници, пеещи псалми на някакъв неразбираем език. Веднъж, когато бе попитал къде живее Господ, баща му беше отвърнал, че Господ живее „там горе“, посочвайки като доказателство олтара. Трент си бе представил, че дърпа завесите зад олтара, за да види Господ и мисълта, че Той можеше да прочете мислите му, го бе ужасила.

Стиснал куфарчето в ръка и като се усмихваше на себе си, той пое с големи крачки между едва забелязващите се в полуздрача скамейки, когато изведнъж светещата фигура с разтворените ръце изчезна. Църквата веднага потъна в дълбока тъма, въпреки че над олтара все пак трябваше да има някаква светлинка. Винаги бе вярвал, че църквите не означават почти нищо за него, но тази пробуждаше в душата му усещане за студ и празнота. А и в действителност той никога не се бе сблъсквал с толкова тежка, почти непоносима мирис на наслоила се прах, както в тази църква.

Шумоленето, изпълващо преддверието, наподобяваше пещера, пълна с прилепи (всъщност, дали не беше пърхането от разкъсалите се листа и обяви при влизането му?) и вратата, която се отваряше навън, изскърца. Паниката започна да го обзема, без да може да си обясни защо, когато забеляза смътна вертикална линия, прорязваща мрака от лявата му страна. Бе някаква странична врата. Слепешком той се отправи натам, а куфарчето му удари една скамейка и така откънтя, че Трент се уплаши да не би да се е блъснал в друга затворена врата, пречеща му да излезе. Ала вратата се отвори лесно, насочи го в тесен проход-тунел, който водеше към търговския център. В дъното на тунелчето различни табела, обозначаваща пътя към гарата.

Озова се толкова бързо наред пешеходната зона, че дори не усети дъжда. При все това пороят се усилваше. По-надолу уличното платно като че се бе превърнало в слой прясно излян катран, от всички страни табелата течеше и капеше като хремав нос. Върху ѝ се мъдреше името на някаква улица, дълга и права, което така и не можа да разчете заради пороя. Разполагаше с достатъчно време и затова не побягна, когато жената внезапно изникна пред него с дъсчица за писане. Веднага я съжали. Тъмната ѝ роба беше прекалено голяма, на всичкото

отгоре в жената имаше нещо ненормално на равнището на устата: говореше почти без да си разтваря устните.

— Бихте ли ми отделили мъничко време... — замънка тя и той по-скоро се досети, че се нуждаеше от минутка внимание. — Опитвам се да проведем тест, с който да проверим сетивата ви... Няма да ви отнеме много време!

Без съмнение отваряше устата си само, когато никой не я гледаше. Моливът, прикрепен към дъсчицата ѝ за писане, беше сдъвкан почти до сърцевината. Дали пък графитът не бе зацапал устните от вътрешната ѝ страна? Вероятно той беше първият минавач, когото тя срещаше от часове насам и ако ѝ откажеше, тя със сигурност никого нямаше да намери. Жената несъмнено по неведом начин бе обвързана с религиозната книжарница, чиято витрина блещукаше в дъжда край вратата. Какво пък, ето че сега му се предоставяше възможност да установи за сетен път, че не бива да се надсмива над монахини.

— Добре, добре! — съгласи се.

Тя го поведе навътре в сградата, без да му остави време да размисли и промени решението си и той не можа да стори друго, освен да я последва в плетеницата зеленясали и пропити с миризма на урина коридорчета. По някое време преминаха през остъклена библиотека, в която се валяха само няколко пожълтели и плесенясали книги; малко по-нататък му се наложи да прескочи мухлясал класьор. Учуди го фактът, че тук имаше само затворени врати, боядисани в същото затворническо зелено, както и стените зад тях. Долови спотаеното хлопване на друга една врата, някъде отзад... С изключение на това, нямаше никакви признаци на живот. Започна да съжалява, че е бил толкова отзивчив, дори въпросният тест да му станеше скучен, нямаше да е лесно да си тръгне оттук толкова бързо — щеше да се наложи да пита за пътя.

Най-сетне, точно зад един ъгъл съгледа широко отворена врата. На прага дневната светлина се беше разплискала в жълтеникави локви и го приканваше, въпреки дъжда, който трополеше все по-настойчиво в стъклата на прозорците. Последва жената в зловещо зелената стая и замря неподвижен, изненадан, че не са сами. Други жени, въоръжени с подобни дъсчици за писане, наблюдаваха неколцина мъже, седнали на ученически чинове, прекалено малки за тях. Трент се опита да си представи откъде бяха намерили толкова хора в тоя ранен вечерен час,

но навярно наблизно имаше нощно заведение и сигурно ги бяха измъкнали оттам.

Жената, която го беше довела дотук, го съпроводи до единствения свободен чин, върху който имаше оставена някаква брошура. Забеляза, че пръстите ѝ бяха кръстосани така, като че се молеше, но имаше нещо аномално в тях — сякаш не бяха на мястото си.

Най-сетне се реши да я запита:

— Ще започваме ли?

Лицето ѝ не се бе променило, откакто я бе срещнал и се чудеше дали не е заради...

— Вие вече започнахте! — отвърна му тя.

Той продължаваше да я съжалява и в същото време осъзна, че жената го бе изиграла. Изкуши се да я попита за изхода, но не посмя. Хрумна му, че това би го направило смешен в очите на всички останали. Настани се що-годе удобно на свободното място, изгарящ от ненавист, плувнал в студена пот. Съжали, че не носи достатъчно широки дрехи, за да прилича на другите в стаята.

Несъмнено царящата бъркотия го изнервяше, както и факта, че не бе слагал капчица в устата си от началото на деня. Нищо не бе пийвал от толкова време, а не му се мислеше за пропиляната утрин по вина на книжаря, който го беше накарал да чака цял час, за да му поръча в крайна сметка само един екземпляр от книгите, които предлагаше. И ако имаше впечатлението, че всички го чакаха да отвори оставената пред него брошура, това бе заради нервността му. И напрежението. Нещо тежеше във въздуха — злокобно, мрачно...

Всъщност, какво толкова можеше да има в тая проклета брошура? С рязко движение той я разтвори и попадна на най-ужасяващата страница с насилие и жестокости, каквито никога до този момент не бе виждал.

Стаята потъмня толкова бързо, щото му се стори, че е изгубил съзнание, изпаднал в шок от видяното. Но се оказа просто буреносен облак, закрил отиващото си слънце — единственият източник на светлина в помещението. А може би въобще не беше видял онази картина? Предпочиташе да повярва, че това е отново някое от неговите видения, кошмарите, които го стряскаха понякога, когато пиеше прекалено или... недостатъчно.

Какво толкова се бавеха, защо все още не светваха лампите, дяволите да ги вземат?

Когато отвори очи, жената с дъсчицата за писане му нареди:

— Отнесете това до прозореца!

Той знаеше, че съществуваха бедни религиозни секти и групи, но хората тук бяха повече от обикновено — толкова, че беше неспособен да си обясни защо продължаваше да смята, че именно те бяха свързани по някакъв начин с религията. Остави съмненията си настрана, отиде до прозореца. Всъщност, можеше да им каже, че не виждаше нищо и това да му послужи като претекст да се измъкне оттам.

Навън успя да различи само някакъв зловещ двор, чиито течащи под дъжда стени бяха толкова близо една до друга, че закриваха небето. Черни като плужеци, улуците пълзяха по облените зидове, покрай мръсните прозорци и край онова, което навярно бе аварийния изход на религиозната книжарница. Смътно успяваше да различи в стъклото размазаното свое отражение от онези на другите, които сега се бяха хванали за ръце, сякаш се готвеха за молитвен ритуал. Силуетите, седнали на скамейките, се изправиха, жените с дъсчиците за писане се отправиха към него. Ала когато той остави куфарчето си, за да хвърли обезпокоен поглед през рамо, не можа да разбере дали наистина те се движеха.

В замяна на това, илюстрацията от брошурата се оказа също толкова отвратителна, колкото и изглеждаше. Той запрелиства страниците, за да види, че следващата илюстрация бе още по-отвратителна и жестока. В сравнение с тях паната и кориците в куфарчето му изглеждаха изкуствени и безобидни, просто някакви си там гравюри. Но защо го изпълваше все по-натрапчивото усещане, че тези картини му бяха познати? Ами да — мъртвото дете, което насила връщаха в утробата на майката, беше мотив от Библията; набученият на кол мъж бе също герой, познат от живописца, отразяваща Пъкъла, както и онзи, чийто ректум бе пронизан от остри отровни стрели...

Той бе сигурен, че е извършил онова, което се очакваше от него — видял бе картините, които бе трябвало да види. В известен смисъл трябваше да приеме, че тези неща донякъде бяха необходими. За религията. За останалите край него. Искаше му се да си отиде, във всеки случай — да се махне от мястото си. Пречеше на слабата светлина, прецеждаща се през прозореца. Защо другите в стаята бяха

толкова аморфни, защо не желяеха час по-скоро да заемат местата си, нима единствен той в помещението изпитваше въпиюща нужда от светлина, за да види, да прогледне?

Зад гърба му, въпреки дъжда, който вече като градушка плющеше по стъклата, сякаш се опитваше да счупи прозорците, тишината натегна мъчително и шибането на дъждовните капки я разрязваше като с нож. Той се извъртя на пети, внезапно, непохватно и веднага разбра защо бе така.

Беше останал сам в стаята. Съвсем сам.

„Без паника!“ — каза си, като се опита да се успокои. Дали пък и това не бе част от теста, който трябваше да издържи? Да вървят по дяволите — те и техният тест!

Всъщност, той нямаше да последва жената, говореща му през зъби, ако не се беше почувствал виновен. Но защо трябваше да се чувства виновен?

Отправи се към вратата, стиснал до болка брошурата в ръка. После, като си спомни за глупавото си деяние, Трент хвърли бърз поглед към листовките, белеещи като привидения върху скамейките. Бяха непокътнати.

Спря на прага и затвори очи. Коридорът бе по-тъмен от стаята. И тук единствената проникваща светлинка бяха крехките лъчи на дневното светило. Мрачната влага запъпли към него. Вече не можеше да има никакво съмнение — сградата бе необитаема, при това твърде отдавна. Най-вероятно впоследствие бяха построили търговския център около нея. Всъщност, имаше ли значение. Той отново отвори очи и прогледна, спомни си пътя, по който беше дошъл.

Сви надясно, веднага след това пое наляво. Коридорът таеше в дебрите си мрак и май че трябваше отново да свърне наляво? Зеленикавите отблясъци на задушавания го полуздрач създаваха впечатлението, че се придвижва в аквариум, въпреки глухия пукот на изливащия се дъжд и къртящия шум от крачките му по голия паркет. Трент достигна до малкото кръстовище, навлезе в поредната зона пъплещ мрак, очертавана от контурите на врати, които се превръщаха в такива едва когато минеше покрай тях и стъпките му отпред отекваха различно. Прекалено много врати, които не можеше да преброи. Извивка, кръстовище, последвани веднага след това от други, но откъде идваха, накъде водеха? Невъзможно бе да си спомни и ако не се

бе заблудил, изходът не трябваше да е много далеч. Вече вървеше с известна увереност в себе си, когато в затисналата го мастилена гмеж куфарчето му се удари в нещо. Трент нададе вик. Беше се блъснал в поредната невидима врата, най-неочаквано изпречила се пред него.

Натисна, вратата не поддаде. Опита с рамо — същата работа. Тогава се облегна на стената. Зашари с пръсти, но не откри нито дръжка, нито дупка на ключалка. Разбра, че беше направил погрешен завой някъде отзад, но вече нямаше друг избор. Може би трябваше да се върне обратно в стаята с чиновете?

Нерешително, той отново се насочи към коридора с многото врати. Защо, по дяволите, не се беше опитал поне да запомни броя им? В действителност коридорът се оказа доста по-дълъг. Вероятно, за да допълни съвсем неговото объркване. Осем, девет врати. Господи, изпитваше чувството, че зад вратите стаите бяха празни, както и самият коридор? Съзнанието му се раздвояваше. Стъпките му отекваха глухо. Ако поемеше наляво, можеше да се върне в коридора и да намери стаята с чиновете. Да, беше точно така — докато приближаваше стената отсреща, шумът от стъпките му постепенно заглъхваше. Но отново му се наложи да отстъпи пред неоспоримия факт — наляво нямаше никакъв изход.

Воден от полумрака, свърна надясно, когато някакъв спомен нахлу в съзнанието му. Точно тук беше направил обратен завой в търсене на някакъв изход, сигурен беше. Коридорът не би могъл да изчезне току-така! Ала в действителност се оказваше, че няма нищо подобно. Протегна ръка към мястото, откъдето трябваше да премине и пръстите му веднага напипаха касата на някаква врата. Усилията да я отвори му струваха единствено натъртено рамо и няколко драскотини. Отказа се от намерението си.

Тестът обаче още не беше приключил. В един момент му хрумна, че някой, в тъмнината, затваряше вратите след него. Прекалено ядосан, за да се поддава на паниката, той се втурна в открилия се отдясно коридор с други изпречващи се врати, покрай които шумът отново се приглушаваше. Мистерията го завладя. Вкусът на прах в устата още повече засили яда му. Мили Боже, би направил всичко, само и само да принуди някой да му покаже най-сетне изхода!

После юмруците му се свиха — дръжката на куфарчето се вряза в дланта му. Брошурата в ръката му изшумоля от усилието — някъде

отпред някой действително се опитваше да отключи някаква врата. Сивкава светлинка се процеди през пролуките и в очертанията на отвора Трент забеляза белезникавата свещеническа якичка, толкова твърда и контрастираща така ярко, сякаш бе стоманено колие. Не беше чудно, че свещеникът трудно се справяше с отварянето — опитваше се да нахлузи някакви ръкавици.

— Извинете, отче — опита се да го заговори Трент, — бихте ли ми казали къде се намира изходът?

Свещеникът изглежда въобще не го чу. И точно в момента, в който вратата отново се затвори току под носа му, Трент забеляза, че отчето въобще не носеше ръкавици. Без съмнение в полумрака беше видял меките му, сплескани ръце. Миг по-късно кюрето изчезна в стаята и Трент чу някакъв ключ тежко да се превърта в ключалката.

Веднага почука плахо на вратата, малко преди да си спомни, че като дете винаги се беше страхувал да безпокои местния свещеник. После заблъска с всички сили, докато най-сетне ръцете го заболяха. Ако от другата страна имаше някакъв коридор, то свещеникът със сигурност нямаше да го чуе. В известна степен присъствието на църковен служител наблизко го успокояваше. Ала само донякъде. Всъщност даваше му още по-голяма смелост и настървение да блъска на всичките изпречили се врати.

Гневът отприщи бента в душата му — заляха го спомени, към които от години не се бе връщал. Откакто един ден разбра истината, че Господ може да чете и да чува мислите му, той упорито се стараяше да ги прикрива. Като всевисш надзирател обаче, Господ навсякъде го наблюдаваше, шпионираше — дори и в тоалетната, сякаш бе воайор. Трент се чувстваше като в затвор. Беше престанал да изпитва неприязън, загдето Всевишният постоянно го шпионира. Ала други мисли го завладяха. Така например (*едва сега си спомни това*) онази натрапена идея, която му бе трудно да проумее — че именно сватбата освещава секса, така както религията освещава всички видове изтезания и уродливости.

Разбира се, истина беше — идеята за това отново го беше заглождила! Единственият виновник за което беше брошурата!!!

Той залитна, защото мисълта за това го смазваше повече от неизвестността и тъмнината.

Някъде отпред пееше някакъв хор.

Може би химн? А може би не? Ако ги слушаше, човек би си помислил, че хористите пееха с пълна уста. Или не? Навярно стената притъпяваше и размиваше гласовете. Той се прокрадна в зеленикавия полуздрач, стараяйки се да не вдига шум. Стори му се, че различава полировката на врата отпред, но му трябваше смелост да протегне ръка, преди да се увери. Защо, по дяволите, се колебаеше да го стори?

Почука на вратата толкова силно, колкото не бе и възнамерявал. Гласовете и пеенето веднага секнаха.

Трент зачака някой да му отговори, но не долови никакъв шум. Дали онези отвъд бяха онемели, втренчили през стената погледи към него и към онзи от техните, който в тъмнината бе започнал да се прокрадва към вратата? А може би се прокрадваха всичките вкупом?

Неочаквано мракът стана още по-дълбок и той си даде сметка, че напълно се е загубил. Чувстваше се като дете, но с тази подробност, че ако беше дете най-вероятно щеше да се събуди.

Господи мили, не! Те нямаше да успеят да го уплашат! Нямаше така лесно да им се даде! Вярно бе — ръцете му трепереха — в куфарчето брошурите и илюстрираните листовки тихо прошумоляваха, — но не от уплаха, а от яд. Съществата в стаята без съмнение чакаха той да се махне, за да подемат химна отново. Чакаха да си тръгне, отново да се удави в тъмнината отвън, пак да заскърца със зъби — той, Неверникът!

Но не! Те нямаше да се отърват толкова лесно от него! Може би според тях той си проваляше живота, тънейки в алкохол и порок, ала, слава Богу, той бе сигурен, че вършеше повече добро, отколкото много Църковни Служители, за които нерядко бе чувал да се говори. И всъщност този начин на живот напълно го задоволяваше, а това беше основното. Навремето бе пожелал да пише книги и макар и да се бе оказал неспособен да го направи, поне беше доказал на себе си, че човешките принципи, изложени така красиво в книгите, не бяха неминуемо истина и най-правилни. Е, беше се съгласил да продава от тях и може би нямаше никаква нужда от каквото и да е друго!

Трент се изсмя подигравателно в тъмнината. Откъде му идваха всичките тези помисли? Спомни си за онази стара легенда, според която миг преди да умре, човек вижда като на лента целия си живот. Да-а-а — трябваше му компания и питие и всичко щеше да се оправи!

Достатъчно беше изчакавал. Вкопчвайки се в дръжката, той се опита с все сили да отвори вратата, ала напразно — тя не поддаде.

Вече напусто си губеше времето тук, по-добре бе да потърси изхода. Това беше причината, която го накара да побърза, а не защото се страхуваше, че някой отново ще отвори внезапно вратата. Подмина други, завъртайки и техните дръжки. Въпреки че не чуваше трополенето на дъжда, бурята може би се усилваше, защото виждаше все по-трудно. Тъмнината бе толкова мека, толкова топла и нереална, че той почти успя да се върне назад в годините и да види себе си в миналото — онова дете, което се бе стушило в креватчето си в зловещия миг, в който сред тъмнината в стаята изплуваха кошмарите от сънищата му... Но не, това беше зловеда илюзия и той не разбираше защо му се струва така. Във всеки случай сега явно не бе пропаднал в дебрите на съня, защото следващата врата хлопна в стената на съседната стая с оглушителен трясък.

Измина доста време, преди да се реши да влезе вътре. Страхуваше се да не събуди силуетите, скрити в най-отдалечения ъгъл и мърдащи в мрака. Като в сънищата му. После започна да свиква с рехавата светлинка, проникваща през мръсната капандура. Установи, че спотаилите се в тъмното форми бяха прекалено размазани, прекалено сплескани, за да бъдат хора. Без съмнение ставаше въпрос само за някаква купчина стари, разпарцалени дрехи — но защо тогава противно на всякаква логика се движеха? И докато въпреки волята си той продължаваше да напредва в мрака, някакъв плъх изпищя наблизко, пробяга пред него, влачейки подир себе си дълъг, кафеникав предмет, приличащ на част от капан. Трент не изчака плъхът да се скрие някъде сред паркета — почти на бегом излезе от стаята и хлопна вратата зад себе си.

Спря, за да си поеме дъх. Не знаеше, а и не се опитваше да узнае какво бе онова, което беше видял. А и надали бе негова работа. Най-вероятно дрехите бяха накачени една върху друга и по някакъв начин са се преплели, но защо? Веднъж само да успее да излезе оттук, тогава ще размишлява, но как да се измъкне от капана на този лабиринт, в който беше затънал?

Страхът пак го склещи за гърлото. Не, ако се поддадеше на паниката, нямаше повече да се осмели да отвори нито една врата.

Трябваше да продължи. Щеше да си налага да отваря всички врати. Една от тях може би щеше да го изведе до изхода. И ако късметът му се усмихнеше, тоест ако не престанеше да вали, той по слух щеше да се ориентира към външния коридор. Опита се да продължи тихо, на пръсти. Различаваше вратите само по допир, натискаше лекичко дръжките им, макар това да го бавеше повече от необходимото. После, изведнъж сърцето му отново подскочи — една от вратите най-неочаквано се откряна на няколко сантиметра. Ръката му се разтрепера и той се запита дали ще се осмели да я разтвори изцяло.

Трябваше да го направи! Примири се с това, но прецени движенията си. Само един поглед в полумрака през пролуката му беше достатъчен, за да различи насъбралите се край една маса хора, които вече се извъръщаха да го видят. Ако се хранеха прави, то явно бе заради тъмнината в стаята. Ала дали същата тази тъмнина беше причината, поради която му се стори, че парчето месо на масата се съпротивяваше? И защо насъбралите се отхапваха от него така кръвожадно, защо в този мрак? Очите му немаха време да свикнат със здрача — съществата се бяха отдалечили от масата и идваха право към него.

Трент блъсна вратата и се втурна по коридора, сграбчвайки наслуки дръжка след дръжка. Какво точно беше видял? Те ядяха прави, ядяха с ръце, нещо лигаво висеше от устите им, някаква слуз капеше от дланите им... но странно, не това го интересуваше. Една-едничка мисъл глождеше съзнанието му, жлъчната, давеца го мисъл, че дори и за миг не бе зърнал лицата им.

Тъмнината ставаше все по-наситена. Трент залиташе, луташе се в мрака и тътренето на препъващите му се крака го бяха направили глух за всякакви други звуци и шумове. Всички врати бяха грижливо заключени и изглеждаха все по-отдалечени една от друга. Първата, втората, третата... задъха се. Четвъртата... петата се отвори толкова лесно, че той едва не се просна навътре. В мазето.

Въпреки царящия гробовен мрак, Трент се извъртя, за да види нещото, което издаваше слаби писукащи звукове. И докато се опитваше да прогледне в тъмнината, чувстващ се почти задължен да разбере причината за тези приглушени, накъсани писъци, той смътно различи четирите силуета, които се отдалечаваха един от друг, без да

изпускат онова, което държаха в ръце — издължилата се форма на човек в безсъзнание, когото разчекваха. Сигурно беше надуваем манекен, кукла някаква, която издаваше стресналите го звуци. Само че формата не се задоволяваше само с това. Нещо повече — тя хлипаше.

Трент избяга, защото мястото не се оказа просто мазе. Беше огромен, широк кладенец, нагълтал се с мрак, в дълбинните на който му се привиждаха още по-ужасяващи и отвратителни неща. Може би наистина бяха само видения? Оживели от небитието? Искаше му се да повярва, че сънува, че е както в книгите, в които човек търси упование, за да се успокои. Но вече бе убеден, че не сънува, че сполетялото го дотук не е било случайно. Беше сънувал и преди подобни кошмари, когато си мислеше, че е пропилял детството, а после и младостта си. Беше ли пропилял сега целия си живот? Беше ли изпуснал завинаги единствения си шанс? Не му се искаше да повярва, ала Пъкълът го очакваше, може би точно защото отказваше да повярва в него. Всички пътища водеха натам. И му трябваше време, за да се увери, че Адът отново не би могъл да го заплашва. Ала явно все още не се бе убедил напълно в това.

Съумя да прогони мрачните мисли, но те бяха успели да го объркат. Той спря, наостри слух, не можа да се ориентира. Наложил се да се залепи за гладката и студена стена, за да могат шумовете да достигнат до него. Тихите, приглушени стъпки на хора, тръгнали да го преследват.

В стъпките имаше нещо странно, ала той няма време да размишлява, защото вече долавяше и друг шум пред себе си — трополенето на дъждовните капки по стъклата. Трент се втурна да бяга, натискайки всички изпречили му се дръжки и врати. Първата врата се оказа заключена, както и следващата. Дъждът продължаваше да трополи, някъде в тъмнината пред него. Или сега беше зад него? Откъм преследвачите му? Той се насочи към следващата врата, натисна с всичка сила върху дръжката и за малко не се изтърколи в стаята.

Дори не спря, тъй като в другия край имаше още една врата, зад която шуртеше дъждът. Миризмата на разкъсано месо се беше пропиляла във въздуха. Толкова по-зле! Нещо се надигна у него. Не, той просто трябваше да си забрани да гледа разхвърляните по пода накъсани дрехи. Закриволичи между тях, сякаш рискуваше да се подхлъзне по

мокрите дъски. Сдържа дъха си, напредна към отсрещната врата с намерението да я преодолее и едва тогава да спре. Но вратата в дъното се оказа заключена, а достъпът до коридора — препречен от спокойното шествие на преследвачите.

Трент се сви, душата му се преобърна. Знаеше, че ще се принуди да погледне останките, проснати по земята. Едва тогава забеляза близо до вратата прозорец — толкова мръсен, че преди това го бе взел за бледо платно от закачена върху стената картина. Без да го е грижа за онова, което имаше отзад, той разби прозореца с куфарчето и измъкна парчетата стъкла, които му пречеха да се промуши.

Приземи се в съвсем мъничък двор. Четири стени, заобиколени от водосточни тръби, се издигаха около него. Тази отпред представляваше остъклена врата, зад която се съзираха купища религиозни книги. Беше вратата за книгохранилището, която бе забелязал още при идването си.

Чу как в отвора на прозореца стъклото застърга, но не посмя да се извърне. Дворът бе само няколко метра широк, но кой знае защо в съзнанието му се загнезди убеждението, че никога нямаше да достигне вратата. Дъждът вече обливаше лицето му. Трент зашептя някакви несвързани молитви. Да — той вярваше. Вярваше във всичко, което би могло да го спаси, във всичко, което би могло да го чуе. Стиснал брошурата в ръка, той я надигна. Насочи я към вратата. Да, изпаднал във върховно отчаяние, той вярваше и в тях, в тези неща, макар и да не съществуваха, стига да можеше да бъде спасен.

Заудря по вратата с куфарчето, натисна дръжката. Тя не му оказва никаква съпротива. Трент хлътна вътре, блъсна вратата зад себе си и я затисна с гръб, надявайки се така да замени отсъствието на ключ. Но може би имаше друго решение: струпаните кашони с книги в коридора, водещ към магазина.

Още щом ги заобиколи, той започна да ги преобръща. След като избута три от най-тежките, надяващ се че представляват непреодолима барикада, той спря, почувствал се едновременно виновен и облекчен.

После изтръпна.

В книгохранилището имаше някой...

Излезе в коридора и се разкиха, заради вдигналия се прах от преобърнатите кашони. Нямаше ни най-малка представа какво щеше да каже в своя защита, как да се оправдае за стореното. Може би щеше

да се задоволи само с молба за подслон? Може би, защото жената в магазина бе монахиня, която в настоящия миг проверяваше дали вратата откъм улицата е заключена. В царящия полумрак стъклата и вещите в магазинчето изглеждаха покрити с дебел слой прах. Като начало най-добре бе може би да я помоли да запали осветлението.

Трент се насочи към жената и без да иска докосна една етажерка с книги. Забеляза, че сивият струпал се пласт бе действително прах. Ала сякаш краката му се подкосиха, когато жената извърна към него лицето си. Бе същата монахиня, която бе срещнал на входа на църквата, само че сега тя бе сложила яркочервено червило на устните си. В момента, в който монахинята изцяло се обърна и тръгна към него, едва тогава той видя и втрещено разбра, че това изобщо не беше червило. Чу как барикадата от книги се разпуква и разпада под натиска и в мига, в който жената нахлуваше кожените си ръкавици с телесен цвят, я чу да изрича задавено: „Изгубихте, драги!“

АЛЪН РАЙЪН „БЕБЕШКА КРЪВ“

— Това тук е „Бебешка кръв“! — обади се по някое време мъжът. Гласът му прозвуча грубовато. — Опитайте го!

Майк, барманът, наведе глава настрани. Възпълничките му пръсти забарабаниха по тезгяха, после загледа озадачено непознатия.

— Опитайте, опитайте, не се притеснявайте! — изрече с развеселен глас непознатият. На устните му се изписа бегла, но сведуща усмивчица. Явно разбираше от онова, което предлагаше.

— Нищо не губите, ако опитате. А и няма да ви струва пукнат цент! Опитайте поне една глътка и ми кажете какво мислите. Сигурен съм, че никога не сте пили нещо подобно! Ще видите, вкусът е превъзходен!

Ярък слънчев лъч като бръснач беше разрязал прозореца и въпреки това помещението оставаше мрачно, зловещо, като че ли барът стоически се съпротивяваше на щурмуващата го утринна светлина, нахлуваща от външния свят. Лампите мъждиво осветяваха сепаретата и техните тежки дъбови маси, дългият тезгях отпред лъщеше, сякаш все още не бе попил влагата на разлетите предната вечер напитки. Всяка привечер постоянните, а и случайните посетители, можеха да намерят при Майк своя тих пристан, полагащата им се частица топлина и разбиране. Обикновено след първата чашка те се отпускаха и така запълваха с жизнерадостна глъч празнотата на сивите пролетни привечери. Но денем и особено сутрин, барът изглеждаше леден и мрачен. Злокобен. По всичко личеше, че на това място му бе съдено да оживява единствено нощем. Ярката, заслепяваща дневна светлина отвън успяваше да го дебне единствено като ненаситен, жаден за повече видения воайор.

Тъкмо поради тази причина седем години преди това, дошъл чак от другия край на страната, Майк бе решил да отваря вратите на бара едва след четиринайсет часа следобяд. Вярно е, много от неговите съграждани и колеги дръпваха кепенците на своите заведения още от

осем сутринта, ала в това отношение Майк не приемаше никаква критика — не беше в стила му. Ако се окажеше неспособен да издържа своето заведение и не успееше да натрупа състояние от продажбата на бира и ликьори в „благопристойните часове“ на деня, то толкова по-зле за него: по-добре да затвори и окончателно да се откаже от занаята. Бе убеждавал всички в своята правота. До ден-днешен не бе променил мнението си. А и откровено казано, никак не му се нравеше блудкавата, лишена от всякакъв чар картинка на бар, отворил вратите си за посещение още в ранни зори. Независимо дали ставаше въпрос за неговия или нечий друг бар. Сутрин и целия предиобед барът бе място призрачно и сумрачно, прекалено зловещо, дори пагубно и опасно. Място, където се срещаха единствено заклетите алкохолици, дошли да изконсумират закуската си, докато жените им ронеха сълзи, „заробени“ в кухните.

Не, това определено не беше стилът на Майк. После, той изглеждаше напълно задоволен. Живееше като честен и почтен гражданин, плащаше си редовно данъците, спазваше законите на страната, беше превъзходен съпруг, баща и глава на семейство. Обитаваха чудесна къща в Ривърдейл, с градина и басейнче в задния двор (колко жалко, че баща му, Бог да го прости, не бе поживял достатъчно, за да види и се наслади на *всичкото това*), двете му дъщери учеха в свестен католически колеж, рядко му се случваше да се занимава с пияници, а до огледалото, точно над касата, бе окачил табела с надпис, откъдето с грижлив и усърден почерк се известяваше на всички, че те са при **Майкъл Уолш, Собственик, Графство Корк.**

Бог да благослови Америка...

Ала не обичаше да е тук сутрин. В действителност в този ден въобще нямаше да го има, ако Томи, който държеше бара следобед, не го беше извикал да му съобщи, че едно от децата му се било разболяло и трябвало да помогне на жена си: не би ли могъл Майк привечер да поеме бара вместо него и да се навърта в склада, докато разтоварват стоката? Томи беше добряк, рядко отказваше да помогне на хората, а такива работи на всекиго можеха да се случат. Но ако Майк не се беше съгласил, нямаше да си има работа с непознатия, който сега се беше изправил срещу него на бара.

— Хайде! — подкани го отново мъжът. — Можете да опитате. Повтарям ви, нищо не струва. Опитайте и ще видите, че сам ще се

убедите.

Майк премести погледа си от непознатия върху прозрачната бутилчица, която онзи беше поставил върху бар-плота.

„Странна форма има тази бутилка!“ — зачуди се той. Никога преди това не бе виждал подобна. Опитното му око веднага се зае да я изучава и той реши, че съдържаше около 75 грама течност. Нямаше никакъв залепен етикет, което разстрои донякъде Майк. От друга страна породила любопитството му. Че беше търговец открай време, при това с нюх, никой не можеше да оспори. А един приличен търговец трябва да има усет и да не изпуска птичето, когато му кацне на рамото, нали? Нямаше да му е за пръв път да опитва (или направо да купува) съдържанието на бутилка без етикет и с толкова причудлива форма.

— Значи, казваш, „Бейби Блъд“, така ли?

Той отново се вторачи в бутилката.

Зад прозрачното стъкло гъстата аленочервена течност сякаш искреше. Очите на Майк, който можеше и в най-тъмния ъгъл да бара да отгатне марката уиски, скоч или бърбън, без да го вижда, сега не можаха да извлекат никаква информация от тази бутилка, оставена върху лъщящия плот на няколко сантиметра от едрата му широка длан.

— „Бейби Блъд“, значи...

— Точно така! — потвърди мъжът.

— В това име се крие особена сила! — замислено изрече Майк. Продължаваше да опипва с поглед шишето, устните и очите му се присвиха.

— Напитката действително е силничка!

Непознатият се усмихна.

— Не изглежда да е твърде гъста, че да прилича на кръв — продължи Майк, след като няколко мига беше мълчал.

Повдигна очи, отново се взря в лицето на непознатия — лице, което можеше да определи като симпатично, искрено, вдъхващо доверие.

Усмивката на непознатия още повече се разтегна.

— Да, в действителност, наистина не изглежда толкова гъста.

Той хвърли бърз поглед към бутилката, после се обърна към Майк и леко присви рамене.

— Знаете, бебешката кръв е доста, как да ви кажа — доста разводнена.

Двамата едновременно се разсмяха.

— Добре. Какво мога да правя с тази напитка? — запита Майк. Ръката му обгърна бутилката, привлече я леко към себе си. Беше студена на допир и Майк си спомни, че беше забелязал някаква бяла материя, може би един вид термичен изолатор, в куфарчето на непознатия, преди онзи да измъкне от него своята мостра. За пореден път Майк се помъчи да си спомни къде беше виждал подобна бутилка с такава големина и форма, но споменът, ако въобще имаше такъв, му убягваше.

— Можете да правите почти всичко, каквото си поискате! — отвърна мъжът. Наведе се напред и се облакът на бар-плота. Сега, когато Майк почти се бе съгласил да опита от прехвалената амброзия, непознатият изглеждаше по-спокоен и отпуснат.

— Почти всичко. Можете да я доливате в други напитки, например в любимите разхладителни напитки на вашите клиенти: тоник, кола, цитронада, каквото ви хрумне. Можете да я разреждате с малко вода. Или пък с *много* вода. Някои хора обичат здравата да си подправят коктейлите. Ще са ви необходими само няколко капчици за един „Манхатън“ или „Олд Фашънед“, например. Предлагат ви се разни възможности — всичко зависи от клиентелата и желанията.

— А ако се пие чиста какво става? — интересува се Майк.

За първи път, откакто бяха наченали разговора, непознатият се поколеба.

— Как да ви кажа? — провлачи?... — Ще бъда искрен... Не съветваме клиентите ни да го правят. Наистина е твърде силна. Кое то не означава, че никой няма да поиска да я консумира чиста, нито пък и че вие ще му откажете да я сервира в такъв вид. А Господ ни е свидетел, че по отношение на напитките всички вкусове са еднакви — хората искат да опитват повечето неща чисто...

Той изгледа Майк право в очите и двамата си размениха нова усмивка.

— И за да съм изцяло искрен — продължи мъжът, — ние препоръчваме напитката да се сервира разреждана. Това е съветът ни. Освен това, проблем е и *цената*.

— Ах, да... Забравих, та... Колко струва... бъркотията? — засмя се Майк.

Непознатият като че ли отново се напрегна.

— Опитайте! — просто каза.

— А няма ли да ми кажете, все пак, какво е това?

— Опитайте, опитайте! — повторно го подкани мъжът.

Майк сви рамене, придърпа все още студената бутилка, после пресегна ръка над главата си да вземе чаша от рафта. Напипа няколко ледчета от кофичката под тезгяха и ги търкулна в чашата. Остави я до бутилката. С тренирано, отмерено движение започна да отвърта запушалката. Наложил се леко да натисне, за да успее напълно и запушалката издаде лек пукот. Майк веднага се досети за какво използваша подобни бутилчици — вкъщи баба му консервирала в тях всякакви компоти и сокове и винаги затваряше бутилките с розови каучукови тапи. Майк надигна стъкленото шише. Искеше му се да го огледа още веднъж, по-отблизо на мижавата неонена светлина. За част от секундата се поколеба дали да не подуши гърлото, но се отказа. Хайде сега пък, детинщини! Наля съвсем малка доза в чашата, колкото да покрие ледчетата. Докато оставяше бутилката, аленочервена капка, голяма колкото монета, се откъсна от дъното, приземи се и разцъфтя на плота. Майк машинално грабна парцала и я избърса.

Аленочервената течност искреше покрай кубчетата лед. Майк се помъчи да разбере съставките на напитката и реши, че може би е наполовина доматен сок, наполовина сок от боровинки. Странен коктейл!

Надигна чашата, поднесе я към носа си. Нищо.

Разклати съдържанието, подуши. Пак нищо. Или все пак може би нещичко — едва-едва доловимо загатнат мирис на някакъв твърде познат парфюм. Наново вдъхна, разклати енергично алената течност върху ледените кубчета, отново пое с ноздри. Не. Не, нямаше никаква определена миризма. Сега нищо не можа да долови.

— Все пак, трябва да е някакъв алкохол, нали? — обърна се към непознатия. — Трябва да знаете, че тъпите плодови коктейли въобще не ме интересуват!

— Добавете малко вода и опитайте!

Майк въздъхна.

„По-добре веднага да свършваме! — помисли си. — Дали тоя бъркоч е интересен или не, колкото по-бързо приключи, толкова по-рано ще мога да се заловя за работа!“

Измъкна отдолу един сифон, натисна бутона и впръска в чашата струя кипяща вода. За известно време сместа от вода и аленочервена течност се завъртя в пенлив водовъртеж, забълбука, после се укроти, а по стените на чашата останаха белезникави розови кръгове. И последните мехурчета се разпукаха.

— Наздраве! — обади се непознатият.

Майк се сепна. Кой знае защо, гласът на мъжа му се стори злокобен.

Поднесе чашата към устните си. „Бог да ми е на помощ!“ — помисли си пак.

Отпи една глътка. Задържа течността в устата си, размърда език, разхождайки го по небцето. Щеше му се по-добре да вкуси сладостта, ако имаше такава.

Най-напред почувства някаква разливаща се свежест, после като че ли течността лекичко се затопли в устата му. Изчака няколко секунди, оставяйки сместа още мъничко да се стопли и да види дали сладостта няма да се прояви повече, ако продължаваше да движи езика си напред-назад. Трябваше да усети вкуса, но не беше сигурен дали тази проклета напитка въобще имаше някакъв вкус.

— Пийнете си още малко! — предложи непознатият.

Принуден да се подчини на желанието на мъжа, след като вече беше отпил, Майк преглътна онова, което държеше в устата и поднесе чашата наново към устните си. Отпи. И докато първата глътка бавно се разливаше в гърлото, стори му се, че едва доловимо усеща в гърдите си приятно и познато затопляне, но все още не бе сигурен в нищо. Може би беше чисто и просто автоматична реакция веднага след поглъщането на напитката? Кой знае? Съзнанието понякога ни погажда подобни номера. Глътна още малко и задържа в устата. Забеляза, че от вътрешната страна на чашата розовите мехурчета бяха оставили белезникава диря след себе си. За сетен път разбърка с език погълнатата течност под небцето и зачака някакво усещане да стигне до гънките на мозъка му.

„Тая проклетия в края на краищата все трябва да има някакъв вкус!“ — не се стърпя да си помисли. Освен ако непознатият не се опитваше да му пробута оцветена вода.

„Невъзможно е! — веднага отсече. — След като е по-гъста от водата!“

Мисълта веднага се загнезди в съзнанието му. — По-гъста от водата. — Ами да! Кръвта! Кръв. Бебешка кръв. Бейби Блъд!

Той бързо преглътна, поколеба се няколко секунди, после се прокашля.

— Това да не е... кръв?

— Бебешка кръв! — отвърна непознатият. Беше запазил същото търпеливо, жизнерадостно изражение. — Казва се „Бебешка Кръв“! Пийнете си още малко! Няма да чакате дълго и ще усетите...

За кой ли път Майк изпусна тежка въздишка.

„След като съм се хванал на хорото, ще го играя докрай!“

И отпи нова глътка от течността.

Надигна пак чашата и с известна разочарование забеляза, че вече беше почти празна. Останал бе единствено тъничък розовеещ слой, очертал се върху стъклените стени над локвичката, деформирана и размазала се сред ледените кубчета. Когато за пореден път сега отново напълни чашата, течността му се стори идеално хладка, учудващо хладка, въпреки леда вътре в нея. Без да се брои бутилката, която непознатият беше поставил върху тезгяха и за която той много добре си спомняше, че бе ледена и преди това. Но течността наистина бе приятно хладна, проникна и заслиза в гърлото му. Майк започна да си мисли, че тъкмо така предпочита да бъде, приятно хладно питие, а не ледено прерязващо като в началото, когато за първи път беше вкусил. Да, хладна, напитката действително бе много по-добре. Той погледна чашата и видя, че беше останала една-единствена капчица на дъното. Интересно, твърде интересно питие! Той преглътна онова, което бе задържал в устата си, после, надигайки чашата, изпразни остатъка. Течността вече се бе сгряла и топлината започна да се разлива по тялото му. Тилът му се затопляше. Майк беше такъв познавач, че умееше безпроблемно да разпознава качествените питиета. А това наистина бе качествено. Превъзходно дори. Вече го заливаха горещи вълни и той се чувстваше добре, много добре. Със съжаление преглътна последната капчица, после загледа празната чаша с някаква смесица от съжаление и доволство.

— Значи „Бебешка кръв“? — изрече и кръстоса поглед с непознатия. Закашля се. — Задавам си обаче един въпрос. Наистина ли е необходимо да наричате пиетието така? Не би ли отблъснало някои клиенти? Може би да му измислим някое друго име, например...

— Да, „Бebешка кръв!“ — отсече непознатият с равен глас, без да престава да се усмихва.

— Аха, така значи! — Майк беше учуден.

Между двамата се възцари кратко мълчание.

— Е, хубаво тогава — продължи Майк с нещо, което можеше да мине и за въздишка. — Питието е твърде специално, нали? Има някакъв особен, хем познат и в същото време твърде специфичен привкус, който човек *почти* може да си представи!

Непознатият не беше престанал да се усмихва нито за миг.

— Почти! — отвърна му.

— Питието е натурално, предполагам, без никакви химии и прочие...

Майк свъси вежди.

— Не сте добавяли никакви примеси, никакви допълнителни съставки...

— Е, може би нещичко в съвсем малки количества... — отговори непознатият съвсем любезно. — Но приежете, че е напълно естествено питие... — Усмивката му едва забележимо се разтегна и той добави: — ...на практика...

Двамата се спогледаха съзаклятнически, както могат само търговци да го направят.

— Разбирам — съгласи се Майк. — Добре.

С връхчето на езика той погали небцето, облиза устните си. Топлината, разляла се по тялото му, изпълваше клетките, натичаше във вените, пулсираше в стомаха, преливаше надолу в краката. Никога досега той не беше изпитвал такова усещане, никога досега не го бе завладявала такава топлина — толкова дълбока и проникновена. Пръстите му се хлъзнаха по гладката повърхност на бар-плота, докоснаха отново бутилката. Погледът му се съсредоточи, изпълнен с надежда. „В нея все още има такова количество, че стига да се напълнят достатъчно чаши!“ По връхчетата на пръстите му пролазиха мравчици. Още едно усещане, което не бе изпитвал от началото на своята кариера на търговец. Крастата започваше да го обзема.

— Да, разбирам — повтори той. Макар да бе силничко, питието не караше човек да заплита езика. В това Майк вече се бе уверил. Пръстите му погалиха хладните стени на шишето.

— И колко искате за една такава бутилка... „Бebешка кръв“?

— Цената е висока! — отвърна непознатият.

Майк поклати глава.

— Очаквах такъв отговор! Но питието наистина е много добро, превъзходно е!

Господи, колко приятно се чувстваше! Колко бе освежен, какъв приток на сили, енергия...

— Та колко казахте?...

Непознатият му назова цената.

Сумата бе толкова висока, че въпреки невероятният тонизиращ и отпускащ ефект, което питието бе оказало върху тялото и съзнанието му, за миг Майк като че залитна в междувремието и се запита дали бе чул правилно. Ала веднага след това се убеди, че подобна цена беше напълно разумна. И преди напълно да осъзнае какво всъщност върши, той се улови, че вече пресмята наум стойността на такава бутилка — за колко щеше да я продава, колко чаши можеше да напълни от нея, колко щеше да струва една такава чаша от сто, от петдесет грама, колко от постоянните клиенти и неговите приятели щяха да са готови да си я купят или поръчат на такава цена. Или по-скоро — кои щяха да бъдат достойни да вкусят от този нектар. И докато претегляше кое за, кое против, облакът се удобно на бара, цялото му същество сякаш се пренесе в най-прекрасните кътчета на Рая.

— Става, съгласен съм! — изрече най-сетне. — Купувам!

— Тогава пийнете още една чашка! — предложи непознатият. Усмивката му стана още по-любезна и приветлива, докато наливаше от амброзията. — Аз черпя сега!

Мъжът внимателно намали колата, чиято предница се изпъна като по конец наравно с бялата стоп-линия върху шосето в момента, в който светлината от жълто преля в червено. Можеше да премине кръстовището, знаеше. Знаеше също, че много шофьори щяха да го сторят без да се замислят ни най-малко, че дори щяха да форсират, натиснали газта до дупка („до ламарината!“)... Само че той беше от тази порода автомобилисти, които спазваха стриктно правилника за движение по пътищата. Нека зад него „пилотите от Формула 1“ малко да потърпят. Нека си намесват майка му, леля му, тяхна си работа... Законът си е закон. Един е за всички и никой не е над него. Той

погледна в страничното огледалце и забеляза някакъв хлапак зад волана на зелена „Скиларк“ да му прави неприлични жестове с пръсти. Мъжът отмести поглед от него и проследи върволицата чакащи коли от другата страна на кръстовището. С периферното зрение наблюдаваше светофара, повесен вдясно отгоре над пътя на дебел кабел, който се полюляваше при леките повеи на вятъра.

Мъжът изчака търпеливо зелената стрелка да му даде разрешение да завие, после заобиколи отляво и влезе в паркинга на супермаркета. Маневрираше изключително внимателно, дебнещ на всеки сантиметър за немарливи шофьори, които понякога се изсулваха изведнъж на заден от своите места, без да се огледат нито наляво, нито надясно. Спазвайки ограничението — 20 км, — той се прокрадна бавно между редиците автомобили. Пътят му беше до болка познат, а по асфалта бяха изрисувани в жълто дебели стрелки. Успя да се промъкне и достигне края на паркинга, съвсем близо до триетажната сграда на супермаркета. В този район местата бяха определени единствено за служители и работещи в търговския център. Веднага откри мъничка, празна ниша, паркира, убеди се, че колата му не е захапала при маневрата от съседното място, и едва тогава изключи. Вдигна прозорците. Отвори вратата много внимателно — не му се искаше да остърже боята на паркиралите до него.

Затвори, провери дали е заключена, включи алармата, след което с бързи крачки се насочи към служебния вход. Пътьом намести вратовръзката и с припрени движения закопча кафявото сако от туид.

Когато стигна до входната врата, измъкна от вътрешния джоб черния портфейл. Извади от него професионалната си карта. Работеше тук отдавна, ала поради мерки за сигурност всички служители трябваше да представят картите си на дежурните полицаи, преди да влязат в сградата. На всеки два дена дирекцията на супера сменяше охраната, въртеше я по многобройните входове, за да не могат така полицаите да опознаят служителите и да завържат познанство с тях.

Мъжът напълно одобряваше този начин на действие. В наши дни човек в нищо не можеше да бъде сигурен.

Показа картата си на пазача, който му хвърли светкавичен, но изпитателен поглед, преди да го пусне да влезе. Той бързешком се шмугна във входа. Спря се пред автомата, чукна часа на пристигането си, свери дали обозначеното време и онова от часовника му съвпадаха.

Бяха точни. Добре. Няколко секунди размишлява. Да, имаше тъкмо време да си позволи кратка почивка, преди да отиде в службата. Налагаше се да направи някои покупки, преди да захване работата за деня.

Напусна зоната, забранена за купувачи, хвана ескалатора до първия етаж като търпеливо изчака да стигне докрая, отмести се малко встрани, пропусна младата продавачка, която видимо бързаше, защото запъхтяно катереше стъпалата след него.

Излязал на първото ниво, той се измъкна от ескалатора и с широки крачки се отправи надясно към щанда с детските играчки.

Касиерката го видя да се приближава и го посрещна с лъчезарна усмивка. Беше красиво младо момиче с големи, блестящи очи и буйна дълга черна коса.

— Здравейте! — поздрави го тя. — Добър ден! Дълъг ли е списъкът ви днес?

Усмивката ѝ беше широка и топла и както съвсем явно си личеше — на нея във всички случаи ѝ се искаше да опознае този мъж по-отблизо. Не беше единствената, която хранеше подобни чувства и самата тя го знаеше, затова се опитваше усмивката ѝ да бъде възможно най-учтива всеки път, когато той идваше да пазарува на щанда за играчки рано сутрин.

— Не, благодаря, днес са ми необходими само някои дреболии... — отвърна ѝ той, като също я възнагради със своята най-чаровна усмивка. — Знам къде се намират.

— Получихме нови неща, може би някои от тях ще ви заинтересуват — предложи му девойката. — Мога да ви ги покажа къде са... ако желаете!

— Не, не, просто днес ми трябва наистина дреболии... — отклони поканата ѝ мъжът. — Знаете колко бързо се похабяват... Дреболии, работа само за минутка, не повече.

Той се отдалечи и изчезна сред щандовете.

Момичето прикри разочарованието си зад нова очарователна усмивка.

Беше успяла да обслужи един-единствен клиент, когато мъжът отново застана зад нейната каса. Държеше в ръце действително дреболии — залъгалки и дрънкулки за бебета в яркочервени, сини и

розови цветове и кутия с дузина биберона, всичкото това увито в лъскаво фолио.

— Вие наистина си обичате работата! — отбеляза девойката със симпатия.

— Да, така е — отговори мъжът. — Обожавам я.

Момичето се поколеба, стараяйки се отнякъде да изнамери нещо, с което да го задържи още мъничко при себе си. Ала не успя да измисли нищо. Толкова по-зле, може би утре щеше да е по-прозорлива. Или пък той по-благосклонен! Тази вечер щеше да си помисли, сигурно щеше да ѝ хрумне някаква тема, по-така...

— Не се притеснявайте — отново припряно поде тя, — аз ще начукам сумата и ще оправя всички необходими процедури с картата! За нищо не се притеснявайте. Естествено, винаги мога да направя и друго за вас... Стига да пожелаете... Не се колебайте, само ми кажете!...

— Да, благодаря, ще се възползвам от предложението ви — отвърна мъжът. — Тези неща сигурно ще могат да ми стигнат за известно време. Довиждане! До утре, най-вероятно...

Черните очи на девойката го проследиха, докато той се отдалечаваше, притиснал до гърди пакета с биберони и дрънкулки. Може би утре наистина щеше да ѝ се отдаде възможност да поговори повече с него, да го опознае по-добре. Една нейна приятелка, работеща в администрацията, тайничко беше надникнала в служебното му досие и беше ѝ съобщила, че не е женен.

Мъжът продължи по главния коридор, премина покрай щанда с бебешки дрешки, след което се отправи към своето малко работно кътче — детската градина, намираща се в противоположния край на етажa. Много от продавачите го познаваха и го поздравиха, докато минаваше покрай тях. На всеки един поздрав той отговаряше с любезна усмивка.

Когато се озова пред вратата на детската градина, две жени вече го чакаха отпред, макар че пристигаше пет минути по-рано. Жените го познаха и също му се усмигнаха.

Мъжът притисна бибероните и дрънкулките с лявата си ръка, а с дясната издърпа ключовете от дълбокия джоб.

— Добър ден, госпожи! — поздрави ги той, докато отключваше. — Дайте ми само няколко минутки да подредя всичко това и съм на

ваше разположение!

Той разтвори широко вратата, натисна ключа за осветлението с лакът.

— Не се притеснявайте, вършете си работата спокойно! — изчурулика една от жените с лъчезарна усмивка. — Ние така или иначе сме подрали.

Тя надигна лекичко бебето, което, положило главичка на рамото ѝ, сладичко спеше. От движението детето като че ли се разсъни, клепачите му потръпнаха под ярките светлини в магазина, после отново намести главичка под розовите пухени одеялца. Пълни, зачервени бузки, налети с енергия и сила.

Жената се обърна към своята приятелка, която държеше в ръце също толкова пухкаво, пълничко бебе.

— Изключителен мъж! Толкова е галантен и така добре се занимава с децата, особено с бебетата, сякаш цял живот го е вършил!

Тя погали бебето по главата.

— Моята сладурана е винаги толкова успокоена, когато я вземам след пазар... Не знам какво прави с тях, ако цяла нощ е плакала, след като той се е занимавал с нея спи непрестанно като упоена в продължение на часове. Казвам ти, той е направо истински магьосник!

Мъжът неочаквано се появи на прага.

— Е, госпожи, всичко е вече готово! — широко им се усмихна и равните му бели зъби проблеснаха на ярката светлина. На табелата на вратата зад гърба му с красиви букви беше изписано: *ДЕТСКА ГРАДИНА. НОВА УСЛУГА САМО ЗА НАШИТЕ КЛИЕНТИ! ТАКА ВАШЕТО ПАЗАРУВАНЕ ПРИ НАС ЩЕ Е НАПЪЛНО СПОКОЙНО, А СИГУРНОСТТА НА ДЕЦАТА ВИ — НАПЪЛНО ГАРАНТИРАНА!*

— Дайте да видим тези сладури! — кимна мъжът и протегна ръце да поеме първото бебе. — Въобще не се притеснявайте, доверете ми вашите ангелчета! В детската градина при мен те ще са в най-сигурните ръце!

— Това тук е „Бebешка кръв“! — обади се по някое време мъжът. Гласът му прозвуча грубовато. — Опитайте го!

Ник Д'Агостино прокара ръка по брадичката си, после се наклони леко напред, подпирайки се с две ръце на студения метален

обков на караваната. Засланияше го широк чадър на червени и зелени ивици, а отпред, на видно за всички минувачи място беше изписано: „Истински италиански сладоледи!“ Зад гърба му, на рафта бяха наредени най-разнообразни пластмасови шишета с различни ароматни сиропи, които по желание на клиента той доливаше към сладоледа: от жълт и зелен лимон, от ананас, грозде...

Ник съсредоточено загледа бутилката с яркочервена течност, която непознатият беше поставил пред него.

— Опитайте, опитайте, не се притеснявайте! — изрече с дрезгав глас непознатият. — Нищо не струва, а и никого не убиват за опит.

<!-- Дъжд и кучешки лай – М. Шайн Бел, прев. Христо Поцаков -->

<!-- Господин Тиндъл – Ричард Лупоф, прев. Венелин Мечков -->

<!-- Доказателство в полза на Дарвин – Янчо Чолаков -->

<!-- Ефектът на Г.П. – Франк Хърбърт, прев. Григор Попхристов -->

<!-- Непривилегированите – Брайън Олдис, прев. Григор Попхристов -->

<!-- Краят на закона – Дмитрий Биленкин, прев. Соня Бояджиева -->

<!-- Убийците на Земята – Алфред Ван Вогт, прев. Тодор Стоянов -->

<!-- Градчето – Филип Дик, прев. Юлиан Стойнов -->

ХЕНРИ СЛЕСАР ЗАДРЪСТВАНЕТО

Бяха напуснали студентската бърлога на Стаки към осем часа сутринта. Уикендът се бе оказал кошмар: бяха си легнали призори и бяха станали с първите изгревни лъчи. Стаки обаче се въодушеви — натисна до дупка газта, като се хилеше диво, присви очи, за да вижда по-добре пътя през зацапаното с птичи курешки предно стъкло и начаса стрелката на километража задмина с двадесет, после с четиридесет километра позволената по тези места скорост. Всъщност, всичкото стана заради Мич, свил се като ембрион на седалката до него, навлечен във вечното си вонящо кожено яке. Явно на него не му пукаше от нищо, защото се разхърка като заклан. А може би страдаше — абстиненцията го влудяваше, нуждата от инжекция, необходимостта да почувства дрогата като разливащ се в жилите огън, ставаше непоносима. „Да, говориш ми за уикенда, но много неща още не знаеш!“ Нищо още не бе започнало. Явката, където щяха да получат дрогата, се намиреше някъде в Ню Джърси и Стаки, който не се забъркваше никога в такива работи, играеше в случая ролята на добър самарянин. Правеше го просто заради Мич — защото му беше приятел и защото го обичаше. Вкопчил се във волана, сякаш се намираха на пистата в Индианаполис, той не преставаше да блъска в клаксона и да ругае колите пред него: „Давай, дявол да те вземе! Карай, тъпанар такъв, какво се маеш, надуй я тая кола! Хайде, размърдай си задника, по-бързо!“

— Точно така, приятел — обади се тихичко Мич, — така трябва да им се говори на тия навлеци!

Стаки обаче не се задоволяваше само да им говори, той направо им показваше какво трябва да правят. Приведен напред, превключи на по-висока скорост и отърка боята на някакъв „Буик“, ухапа за бронята един малък червен „Форд“ („Боже мили!...Още ли ги произвеждат такива!“ — успя да си помисли), който направо можеше да загребе и изхвърли зад себе си. Мич се пробуди напълно, започна с провлачени

викове да го окуражава, забравил за миг моментното си състояние, но очарован да види как приятелят му боравеше с колата все едно държеше в ръцете си последен модел електрорезачка, орязвайки с нея въшливите, заспали пенсионери, тръгнали на разходка през уикенда.

— Внимавай, старик! Това тука е Стаки! Стаки се задава, пазете се, пенсии... Иначе ще хвърчат глави!

После потокът коли хлътна в някакъв дълъг тунел и Стаки побърза да се прокрадне отляво и отдясно сред автомобилите, за да излезе отпред. Започваше да го обзема крастата на състезанието — „Формула-1“ и какво ли не още. Всъщност, със Стаки на волана, никой отсреща нямаше шанс! Той можеше със затворени очи да се изстреля най-отпред и за отрицателно време да достигне целта. Навлязоха в тунела, след като послушно се подредиха зад някакъв огромен жълт „Кадилак“. Е, и това беше възможно. „Няма да се правим на такива, каквито не сме!“ Двамата с Мич се разсмяха. А и хладината в тунела им се отрази по-скоро благотворно след жаркото утринно слънце. Подир което движението като че ли замря. Стаки се напегна, Мич престана с подигравките, съсредоточи се да изброява бетонните колони край мантизелата. Окачените в телени мрежички лампи по тавана бяха потънали в паяжини.

— Кажи ми, приятелю, мислиш ли, че ще намерим от стоката?

Гласът му прозвуча нервно.

— Братовчед ми разправяше, че онзи бил вътре в нещата и можело да му се има доверие... Колко време смяташ, че ще ни отнеме? Както сме се залепили зад тия марди... Кажи нещо, защо млъкна?

Фюот! Като вятър някакъв „Шевролет“ ги издуха от лявата страна по съседната лента, на която вече нямаше как да се прехвърлят. Стаки изруга. *Фюот!* Този път беше новичък „Олдсмобил“ и Стаки решително застъпи газта, готов да вземе реванш още щом се измъкнеха от тунела. Но тунелът продължаваше да ги обгръща и да тъмнее в безкрая, сякаш бе по-дълъг, отколкото трябваше. Започнало бе да става горещо като в пещ, въздухът се беше нагрят, станал бе труден за дишане. Капчици пот набраздиха челото на Стаки, затекоха в ситни вадички към очите, попиха в яката и отзад на тила му. Под коженото яке, обшито с позлатени копчета и всякакви метълски аксесоари, тениската му плътно прилепваше към кожата, като че се

срастваше с нея. По някое време Мич се разпъшка, заблеци очи, гласът му стана нервен, запелтечи на пресекулки:

— Хайде, приятелю, по-бързо, чувствам как ще се побъркам...

— Не ми давай зор, не виждаш ли, че нищо не зависи от мен... Какво да сторя при това положение?

А на паралелната лента край тях колите продължаваха да ги задминават. Стаки не спираше да проклина лошия си късмет, проклинаше слънцето и горещината, проклинаше вече и Мич, проклинаше всички нещастни недели. Хвърли бърз поглед към страничната мантинела, където скрити в засада зад някои от колоните, полицаи следяха движението, после, след като набра смелост, изведнъж се реши. Намали до шестдесет, след което неочаквано изви вдясно, за да се вмъкне в по-бърза лента, тъкмо пред някакъв голям открит джип, пълен с хлапетии. Дори сред шумотевицата в тунела успяха да чуят ядосания вик на шофьора, на когото Стаки не остана длъжен — нали трябваше да го осведоми къде да си напъха таратайката и проклетите му сополанковци. А тунелът продължаваше да тъмнее в далечината.

Дълго след това те най-сетне видяха в дъното да блещукат светлинките на зараждащия се ден. Това вече бе изходът, нямаше никакво съмнение. Мич въздъхна от облекчение, но нищо не можеше да уталожи гнева на Стаки. Измъкнаха се от тунела и поеха по пътя, но веднага се озоваха зад друг огромен джип, от чийто ауспух се виеха облаци задушлив, вонящ дим. Спряха.

— По-бързо, няма ли да го задминеш? — разкрещя се Мич. — Защо спряхме?

Стаки се задоволи просто да натисне клаксона. Силният вой не стресна никого, колите пред тях не мръднаха и с педя. За кой ли пореден път Стаки изруга ядно, отвори вратичката да провери какво става. Беше убеден, че или има някакви ремонтни работи, или нещо сериозно се е случило, за да се парализира до такава степен движението. Полегнало над пътя, слънцето изливаше във всеки автомобил лавини от оранжево желе, от което металите завираха, а погледът потъмняваше.

— О, не! — изпъшка той. — Не може да бъде... Струпали са се на повече от километри. Не, не мога да повярвам! Точно на нас ли трябваше да се случи?

— Какво има? — запита Мич, размърдвайки се на седалката. — Случило ли се е нещо? Да не би да е някаква катастрофа?

— Нищичко не мога да ти кажа. Във всеки случай никой не се мръдва дори и със сантиметър.

— Болен съм, Стаки, умирам, разбираш ли? Трябва да предприемем нещо...

Мич не преставаше да пъшка.

— Затвори си устата и млъквай! — Стаки не издържа. Излезе от колата, за да огледа отвън.

Нямаше и съмнение — в този район трябва да бе станала някаква много сериозна катастрофа — единственото обяснение за подобно задръстване и мудност. В последните часове, в които горещината ги измъчваше непоносимо, от трептенето на каросериите и на слънцето върху магистралата не само им се виеше свят, но им се и повдигаше.

Колоната от автомобили чезнеше зад хоризонта на петнайсет, че и повече километри пред тях, като огромно влечуго, извило се на сред пътя — многоцветна змия, изтегнала се в жарката пещ. Той седна зад волана тъкмо когато джипът се отмести с двадесетина сантиметра. Натисна нервно педала на газта, колата с жаден отскок се изстреля напред, погълна алчно освободилото се празно местенце. Забарабани с пръсти по волана в очакване отнякъде да се появи полицай и да оправи по някакъв начин задръстването. Горещината, прибавена към това време, безконечно разтегнало се върху нагретите гуми, правеше неподвижността още по-нервираща. Всичко бе миризма на бензин, невъздържани викове на някакви младоци в една „Остин“ отпред, отскачащ от стъклата и хромираните ръбове слънчев отблясък. На всичкото отгоре противоречивото усещане за затвореност сред джунглата от автомобили, конструирани да се надбягват, го караше да се чувства изпаднал в някакъв нереален, паралелен свят. Отнякъде действително изникна полицай с мотоциклет („Мамка му, откога тия мърльовци ги екипираха с «Харли Дейвидсън?»“), запромъква се между колите. Стаки се провеси през прозореца, опита се да разбере от него какво се бе случило и защо в последните часове не бяха успели да мръднат дори с няколко метра, ала ченгето отпуши пърпорейки, без въобще да го чуе. Горещината се увеличаваше, измъчваше ги непоносимо. Всеки допир с нажежения метал ги караше да изригват порой ругатни. За да уталожат жлъчния прилив, надигащ се в гърлото

му, той натисна продължително клаксона. Отвърна му ехото на хиляди други подобни преди него. През две или три минути джипът подскочаше с малко напред и всеки път Стаки се стрелваше в колата и изскачаше от нея като полудял, целият плувнал в пот, бълващ проклетия винаги щом му се наложеше да пропълзи като костенурка няколкото крачки, делещи го от димящия, вонящ ауспух на „Мицубиши“-то. Напредваха, действително малко, но все пак достатъчно, за да се обнадеждят. „Поне е нещо, прошавваме...“ — помисли си Стаки. Иначе можеше и да си остане с обидното разочарование да минава още веднъж от първа на *мъртво* положение, крачна, после ръчна спирачка и отново стоп, стоп, сякаш бе настанал краят на света.

— Ченге! Ченге! — развика се Мич и забодде показалец от другата страна на прозореца. Наистина бе полицаи, явно от пътна помощ, макар по дрехите му да не личаха отличителни знаци. Стаки блъсна вратичката и буквално сграбчи ръката на униформения. Полицаят отговори на дръпването му като отстъпи две крачки и го изгледа почти със съжаление.

— Направете нещо! — замоли се Стаки. — Измъкнете ни оттук! Какво е това задръстване, дяволите да го вземат? Как ще се оправим?

— Невъзможно е да се оправите! — сухо му отвърна ченгето. — Няма никакъв начин да се измъкнете! Никъде не можете да отидете, приятел! Ще се наложи да останете тука!

— Тогава ще оставим колата и тръгваме пеш, щом се налага! Повече не можем да чакаме! Хич не ми пука за скапаната кола! Ние трябва да продължим, имаме среща!

— И дума да не става! Никой не може и няма право да напуска пътя, дори и пеша! Нали не желаете да оставяте *трупове* по магистралата?

Полицаят се взря в лъсналото от пот лице на Стаки. Загледа го втренчено, после бегла усмивчица се изписа на устните му.

— О, да, сега разбирам! Не сте тукашни, нови сте, нали? Идвате за първи път по тия места, доколкото схващам?

— Какви нови, какви места? Какви ги говорите?

— Никога не съм ви виждал в Задръстването. Отпуснете се, драги, всичко ще се оправи! Може би просто още не сте свикнали!

— Но докога ще чакаме? С какво толкова трябва да свикваме? Ние нямаме никакво време!

Стаки почти проплака, гласът му бе станал дрезгав.

— Според вас, много ли още ще се бавим? Докога, в края на краищата, ще продължи всичкото това?

— Въпросът ви е, меко казано, глупав!

Ченгето явно му се присмиваше, а Стаки не можеше да разбере защо.

— Ще продължи вечно, естествено. Това тук е Пътят на Вечността, приятел! Къде си мислиш, че се намирате!

Той забодя пръст в гърдите на Стаки.

— Хайде, не ме карайте сега да се връщам обратно в тунела, кажете ми истината... Всичко стана заради вашата катастрофа, нали?

— Катастрофа ли? — Беше ред на Мич да се изстреля въвн от колата. — Каква катастрофа? Какви ги плещи тоя?

— Катастрофата, която направихте в тунела!

Ченгето махна неопределено с ръка към хоризонта. Странно, до този момент не бяха забелязали белите му ръкавици.

— Заради вашата катастрофа се появиха *всичките* тия несретници. Не се опитвайте да скриете истината, *те* са рожба на вашето пъклено дело! И ако не си мислите, че се намирате в Ада, то какво бихте казали за това невероятно *задръстване* по магистралата?

— Катастрофа, Божичко! Катастрофа! — Мич вече действително се побъркваше. Хванал главата си с ръце, той отново се вмъкна в колата. Стаки се настани зад волана до него.

— Затвори си устата и млъкни! — не издържа той, но гласът му се давеше в хрипове. Натисна педала, за да отскочи с още няколко сантиметра по пътя напред. — Ще се измъкнем, Мич! Ще се измъкнем, ще видиш! Господ да ни е на помощ!

Но когато джипът за пореден път се отмести с още няколко сантиметра, той вече беше разбрал, че искаше прекалено много, че бе станало прекалено късно за каквото и да било.

<!-- Ползата от змея – Станислав Лем, прев. Лина Василева -->

<!-- В нощта – Манли Уейд Уелман, прев. Румяна Анчева -->

<!-- Безизходицата не е от вчера – Янчо Чолаков -->

<!-- Офир – Карел Чапек, прев. Силвана Миланова -->

Книгата е непълна.

Издание:

Сборник „Странни светове“ (разкази)

Издателство „Офир“, 2002, Бургас

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.